โป๊ยเซียน

โดย พระกัสสปมุนี

โป๊ยเซียน โดย พระกัสสปมุนี

๕๐

ตำนาน และ ลิลิต

เรื่อง

โป๊ยเซียน

โดย

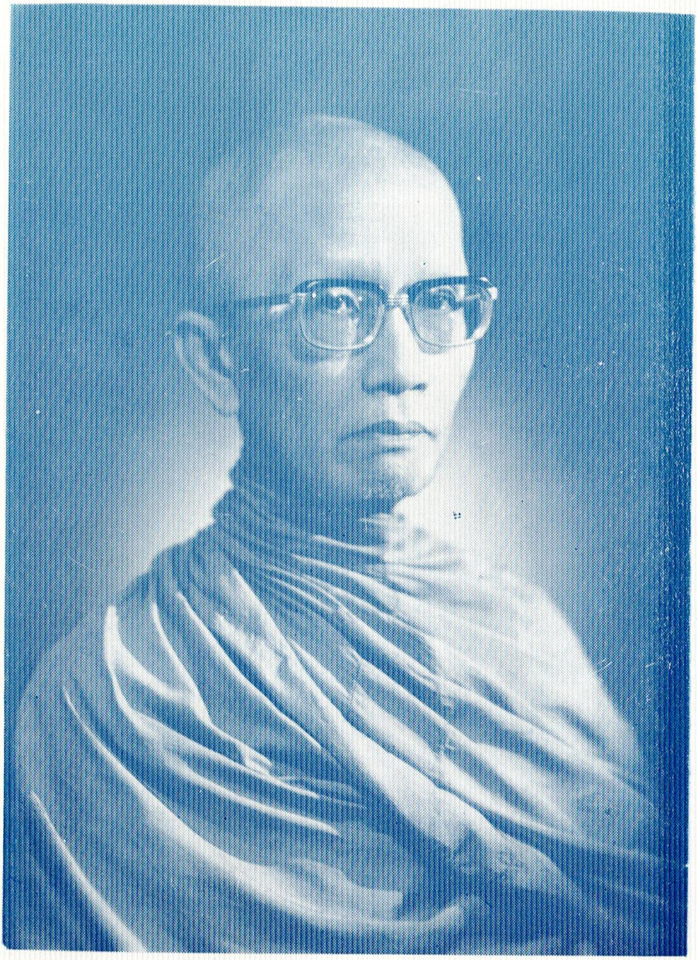
พระกัสสปมุนี

แห่ง

สำนักสงฆ์บี่ปผลิวนาราม

หนองบัว อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง

พิมพ์ที่พีระพัธนา
47 ตรอกสุเหร่า สี่แยกบ้านแขก ถนนอิสรภาพ กรุงเทพฯ
นางนิอร เขียวขำแสง ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2525 โทร. 4653438

หลวงพ่อกัสสปมุนีเถระ

สารบาญเรื่อง

ภาคที่ ๑

ภาคที่ ๒

หน้า

สารบาญภาพ

คำปรารภ
ในการพิมพ์ครั้งที่ ๒

ความมุ่งหมายของการรจนาหนังสือ "ตำนานและลิลิต เรื่องโป๊ยเซียน" นี้ มีอย่างไร ได้แจ้งไว้แล้วในอารัมภบทของการพิมพ์ครั้งที่ ๑ เมื่อเดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ และหนังสือเรื่องนี้จำนวน ๑.๐๐๐ เล่ม ก็ได้ถูกจำหน่ายหมดเป็นเวลา ๓ ปีมาแล้ว ในการพิมพ์ครั้งที่ ๑ นี้สำเร็จลงไปได้ ก็โดยการติดต่อของคุณไชยยงชวลิต ซึ่งชอบพอคุ้นเคยเป็นอันดีกับคุณชำนิ รัตนวราหะ ผู้ที่เป็นเจ้าของโรงพิมพ์สหมิตรการพิมพ์ ให้ทำการพิมพ์ จึงสำเร็จเป็นรูปเล่มทั้งดงามหมดจด ดังที่ปรากฏแล้วในการพิมพ์ครั้งที่ ๑ นี้ เมื่อรวมมูลค่าราคาพิมพ์ตลอดจนค่ากระดาษ และอะไรต่อมิอะไรแล้ว ก็เป็นราคาเพียงไม่เกินเล่มละ ๑๗ บาทเท่านั้น ส่วนมูลค่าการจำหน่ายคือเล่มละ ๑๐๐ บาท จึงค่อนข้างแพงมากในระยะนั้น ท่านผู้อ่านคงนึกเอะใจว่า ทำไมราคาจึงแพงทารุณขนาดนั้น ซึ่งแตกต่างจากราคาหนังสืออื่น ๆ ที่วางขายในท้องตลาดทั่วไป ฉะนั้นก่อนที่ท่านจะเกิดความสงสัย ก็ขอให้

ได้อ่านในอารัมภบท ที่ปรากฏในหน้าแรกของการพิมพ์ครั้งที่ ๑ เสียก่อน ท่านก็จะรู้สึกเห็นใจว่า อะไร ๆ ในขณะนั้น มีความจำเป็นต้องรีบ ต้องทำ ให้แล้วเสร็จลงโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เพราะสถานที่เป็นป่าและเขาเช่นนี้ มีอุปสรรคและความไม่สะดวกในการขนย้ายเครื่องมือเครื่องใช้สำหรับการก่อสร้าง ตลอดจนวัสดุก่อสร้างด้วย อีกทั้งค่าแรงงานการก่อสร้าง และราคาวัสดุต่าง ๆ ก็แพงขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าขืนรีรอเนิ่นช้าไป ก็จะเสียการ ดังนั้นเงินปัจจัยส่วนใหญ่ ที่ใช้จ่ายในการก่อสร้างที่สำเร็จลงไปได้ ก็เพราะการจำหน่ายหนังสือเล่มนี้

หนังสือเรื่อง โป๊ยเซียน เล่มแรกถึงมือผู้สนใจเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ตอนแรกๆ การจำหน่ายเป็นไปอย่างเชื่องช้า เพราะอาตมาภาพมิใช่นักโฆษณา ก็ได้ผู้ที่รับไปแล้ว เป็นผู้เผยแพร่ต่อ จึงทำให้ชื่อเสียงของหนังสือ ค่อย ๆ ขยายวงกว้างออกไป จนกระทั่งหนังสือถูกจำหน่ายหมดลงในปี ๒๕๒๒ เงินที่ได้จากการจำหน่ายก็ได้ใช้จ่ายไปในการก่อสร้างหอสมุดหมด ไม่มีเหลือพอเป็นทุนสำหรับการพิมพ์ครั้งต่อไป อีกทั้งโรงพิมพ์ของ

คุณชำนิ ฯ ก็เป็นอันล้มเลิกกิจการไปแล้ว จึงรองทาบทาม คุณชวน ศรสงคราม (เจ้าของโรงพิมพ์ชวนการพิมพ์ ซึ่งเคยเป็นผู้รับพิมพ์หนังสือเรื่อง "ปัญจมาสในชมพู-ทวีป") ก็ได้รับคำตอบว่า จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม จะเป็นราคาปาเข้าไปถึง ๓–๔ หมื่นบาท เพราะข้าวของแพง ประกอบกับหนังสือเรื่องนี้ มีภาพสกรีนสอดสีแทรกอยู่ด้วย หน้าปกก็เป็นภาพสอดสีอย่างงดงามโดยตลอด ค่าใช้จ่ายในการลงทุนพิมพ์จึงต้องสูงขึ้นตามตัว ดังที่อาตมา-ภาพได้เคยบอกมาแต่ต้นแล้วว่า เป็นพระที่ขัดสนสตางค์ เมื่อการใช้จ่ายในการลงทุนพิมพ์มากมายเช่นนั้น จำต้องงดไว้ก่อน แต่ทว่าความต้องการของผู้ที่สนใจหาอ่าน มิได้ลดลง ต่างก็เร่งเร้าขอให้จัดพิมพ์ออกจำหน่ายอีก อาตมาภาพก็เลยบอกไปว่า ความตั้งใจที่จะจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ มีแน่ แต่ยังรีรออยู่ว่า จะได้ท่านผู้ใดเป็นผู้อุปถัมภ์ในการพิมพ์ เมื่อยังหาไม่ได้ ตนเองก็เป็นพระ ทั้งไม่มีปัจจัยสำรองจ่ายเพียงพอ จำต้องนิ่งเงียบอยู่แค่นั้นเอง แต่ก็ยังมีอีกมากราย ที่คอยกระเซ้าเตือนอยู่เรื่อย ๆ อย่างน่ารำคาญ เห็นใจก็เห็นใจ ยิ่งบางคนได้ไปอ่านพบในหนังสือ

รายเดือน "คนพ้นโลก" ที่ทยอยพิมพ์ออกมาจำหน่ายเป็นตอน ๆ ของคุณอุปถัมภ์ เรียนเมฆ ซึ่งถือสิทธิ์ เอาไปลงพิมพ์อย่างสบายใจเฉิบด้วยแล้ว ก็เหมือนยิ่งยุ จึงได้มีจดหมายไต่ถามไป บ้างก็ไปถามด้วยตนเอง อาตมาภาพก็ไม่รู้ว่าจะตอบยังไงดี จึงได้แต่บอกว่า ขอให้อดใจรอไปก่อน คงได้อ่านในเร็ว ๆ นี้แน่

คราวหนึ่ง ก่อนเทศกาลเข้าพรรษาปี ๒๕๒๕ ได้พักอยู่ที่บ้านโยมอุปัฏฐาก หลังจากหมดเวลาฝึกอบรมกรรมฐานแล้ว อาตมาภาพก็ได้ปรารภขึ้นว่า มีความประสงค์จะพิมพ์หนังสือเรื่อง โป๊ยเซียน ตามที่มีผู้ต้องการจะทำวิธีไหนดี? หมออร่าม ธรรมธัช ศิษย์ผู้ใกล้ชิด ก็รับอาสาที่จะช่วยจัดพิมพ์ โดยให้ความเห็นว่า "ผมเห็นสมควรให้โรงพิมพ์ที่ได้พิมพ์เรื่อง ๖ เดือนบนภูกระดึงของหลวงพ่อ เมื่อเร็ว ๆ นี้ เป็นแหล่งพิมพ์เรื่อง โป๊ยเซียนเป็นอันดับต่อไป เพราะมีฝีมือดีพอสมควรครับ" นอกจากนั้นหมอยังให้ความมั่นใจอีกว่า "เรื่องราคาค่าพิมพ์และอื่น ๆ นั้น พอพูดเจรจาต่อรองกันได้ ก็อย่างเดียวกับที่หลวงพ่ออนุญาตให้พิมพ์เรื่อง ๖ เดือนบนภูกระดึง นั้น

แหละ......" และก็หมออีกเช่นกัน ที่ให้ความเห็นว่า รูปเล่มหนังสือที่ตีพิมพ์ในครั้งที่ ๑ นั้น มีขนาดใหญ่เกินไป ควรทำให้มีขนาดมาตรฐานปานกลาง แต่มีความหนาหน่อย จะสะดวกในการพกพาไหน ๆ ส่วนคุณภาพของปก และกระดาษพิมพ์เนื้อด้านใน ก็เอาอย่างเรื่อง ๖ เดือนบนภูกระดึง และควรมีจำนวนในการพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้สัก ๓,๐๐๐ เล่ม ราคาจำหน่ายก็ขอให้ย่อมเยากว่าเดิม จะมีผลให้หนังสือเรื่อง โป๊ยเซียน แพร่หลายออกไปมาก ๆ อาตมาภาพก็ตอบว่า ขอเวลาตรึกตรองดูก่อน

จนกระทั่งอาตมาภาพกลับวัดในวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๒๕ เพื่อรอการเข้าพรรษา อีกทั้งจะมีการประชุมใหญ่ของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย และสภาสังคมสงเคราะห์ภาคที่ ๒ โดยได้ติดต่อขออนุญาตใช้สถานที่วัด เป็นที่จัดการประชุมประจำปี หมออร่าม ฯ ก็ได้ตามไปทำการบันทึกเสียง และอุตส่าห์นำตัวอย่างรูปเล่มหนังสือเรื่อง โป๊ยเซียน ตลอดจนการวางภาพหน้าปก และตัวอย่างอักษรชื่อเรื่องซึ่งออกแบบใหม่ มองดูเก๋กว่าเดิม ไปให้ดูด้วย ก็ชอบใจเพราะมีขนาดกระทัดรัดงามดี ทั้งเห็นใจในความเอาใจใส่

อย่างจริงจังของศิษย์ผู้นี้ ก็เป็นอันตกลงตามนั้น ส่วนราคาหนังสือนั้น อาตมาภาพยังไม่ยอมลดราคาจากเดิม ที่เคยตั้งไว้ เพราะเห็นว่าหนังสือเรื่องนี้ มิใช่พิมพ์ออกขายเป็นรูปเล่มเนื้อกระดาษ บรรจุเรื่องสนุก ๆ อย่างหนังสืออื่น ๆ หากแต่เป็นมูลค่าที่เกิดจากความรู้ ความพากเพียร ที่ได้อุตสาหะและอดทนแสวงหารวบรวมมา กว่าจะสมบูรณ์เป็นรูปเรื่องลงพิมพ์ได้ ก็เป็นเวลานานตั้ง ๔–๕ ปีทีเดียว อีกประการหนึ่ง ผู้อ่านจะสังเกตได้ว่ามีหัวข้อธรรมะ อันเป็นพระพุทธวจนะ แทรกอยู่ในเนื้อเรื่องหลายแห่งหลายตอนด้วยกัน

ต่อมาโยมอุปัฏฐากเธอได้ให้ความเห็นว่า ถ้าตั้งราคาหนังสือไว้แพงเกินไป ผู้ที่มีกำลังทรัพย์น้อย แต่มีความสนใจใคร่จะซื้อหาไว้อ่าน และเก็บเป็นสมบัติสักเล่ม ก็จะไม่มีโอกาส หรืออาจประสพความเดือดร้อน เพราะจะต้องเจียดรายได้อันเล็กน้อยที่มี มาซื้อหาไว้เป็นต้น เธอจึงขอร้องต่ออาตมาภาพ ขอให้ลดราคาลงสักครึ่งหนึ่งจะได้ไหม ? แม้อุปกรณ์สิ่งพิมพ์และค่าแรงงาน ฯลฯ จะถีบตัวสูงขึ้นอย่างมาก โดยจะพยายามลดต้นทุนในการพิมพ์ให้

ต่ำลงเท่าที่จะทำได้ เช่นตัดภาพสีที่แทรกด้านใน และภาพที่เกี่ยวข้องกับวัด รวมทั้งทัศนียภาพประกอบที่เป็นภูเขาไม่สูงนักและมีต้นไม้นานาพรรณ อันแสดงความร่มรื่นและความสวยงามออกไป เป็นต้น ก็จะเป็นการอำนวยแก่ผู้สนใจ ได้เป็นเจ้าของหนังสือเล่มนี้โดยทั่วหน้ากัน อาตมาภาพจึงตัดสินใจอนุโลมให้ตามนั้น อีกทั้งคุณโยมลัดดา สกุลครู ได้ปวารณาถวายปัจจัยเป็นค่าพิมพ์หนังสือเป็นประเดิม จำนวน ๑,๐๐๐ บาท เมื่อรวมกับปัจจัยที่เหลือจำนวน ๑,๘๐๐ บาทเศษ ซึ่งตกค้างจากการพิมพ์หนังสือเรื่อง ๖ เดือนบนภูกระดึง ที่โยมอุปัฏฐากและสานุศิษย์ร่วมกันบริจาคถวายเมื่อไม่นานมานี้ จึงทำให้อาตมาภาพมีกำลังใจยิ่งขึ้น

ฉะนั้นหนังสือเรื่อง โป๊ยเซียน ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้ จึงได้มีโอกาสออกมาสู่บรรณโลกอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ก็ด้วยความเอาใจใส่อย่างจริงจังของหมออร่าม ธรมธัช แม้จะมีงานประจำล้นมือก็ตาม ซึ่งอาตมาภาพถือว่า เป็นผู้มีอุปการะต่อหนังสือเรื่องนี้อย่างมาก โดยต้องเสียสละทั้งแรงกายและเวลา จัดการเกี่ยวกับการพิมพ์ จนกระทั่ง

หนังสือเล่มนี้ตกมาอยู่ในมือของท่านผู้อ่านทุกท่าน ถ้าจะพูดแบบภาษาชาวบ้าน ก็เหมือนคนมีครรภ์จนท้องแก่มานานปี กว่าจะคลอดทั้งที ก็แสนที่ยากเย็น อิหลักอิเหลือเต็มที ถ้าไม่ได้หมอตำแยฝีมือดี หรือไม่มีคนข้างเคียงช่วยเหลือดีแล้ว เห็นทีจะอีกนานกระมัง

ดังเหตุผลที่อาตมาภาพได้ปรารภและพรรณามาอย่างยืดยาวนั้น จึงขอให้ท่านที่เป็นเจ้าของหนังสือเรื่องโป๊ย-เซียนนี้ จงถนอมและรักษาไว้ให้ดี เพื่อจะได้อยู่เป็นสมบัติของท่านอย่างจีรังกาล อาตมาภาพต้องขอขอบใจผู้ที่ให้ความสนใจและเอาใจใส่ ต่อหนังสือเรื่อง "โป๊ยเซียน" นี้ทุกท่าน และขอจงมีความผาสุขสิริสวัสดิ์ ฯ ปราศจากสรรพภัย จงทั่วกันทุกท่าน เทอญ ฯ

พระกัสสปมุนี

สำนักสงฆ์ "ปีปผลิวนาราม"

ต. หนองบัว อ. บ้านค่าย จ. ระยอง

วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๕๒๕๑

อารัมภบท
ในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

ตำนานเรื่องโป้ยเซียน ที่ท่านกำลังจะเปิดอ่านอยู่นี้ อาตมาภาพได้รวบรวมและเรียบเรียงผูกขึ้นเป็นทั้งประวัติและลิลิต ตั้งแต่ครั้งสมัยเป็นฆราวาสในปี พ.ศ. ๒๔๙๐ สาเหตุที่ทำให้มีมานะพยายามเช่นนั้น ก็เนื่องจากได้อ่านเรื่องโป้ยเซียนบางภาคบางตอนไม่ครบองค์บ้าง ได้ฟังจากผู้ที่พอรู้เรื่อง เล่าถึงความประพฤติและการกระทำของเซียนบางองค์ในคณะโป้ยเซียนบ้าง และเซียนที่ออกจะโลดโผนในทางรักและทางฤทธิ์ สมกับคำว่าเป็นเซียน ก็คือ ลื่อท่งปิน ซึ่งเป็นเซียนลำดับที่ ๓ ในคณะโป้ยเซียน ทำให้รู้สึกออกรส และสนุกเพลิดเพลินตามไปด้วย จึงใคร่ที่จะได้อ่านได้ฟังให้จบครบทุกองค์ แต่ก็ยังไม่สามารถจะหาหนังสือที่จะอ่านและหาผู้ที่จะเล่าให้ฟังยังไม่ได้ ก็ได้แต่คอยเสาะแสวงหาหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้อ่านเรื่อยมา ยิ่งมาในบางครั้งได้อ่านเรื่องเกล็ดพงศาวดารจีน ที่ผู้แต่งลงในหนังสือพิมพ์รายวันในสมัยนั้น ได้มีกล่าวถึงผู้วิเศษหรือผู้สำเร็จ เช่น เฮ่งเซียนเล่าโจ๊ว และลี่ซัวเล่าบ้อ ฯลฯ

เหล่านี้ ล้วนแต่มีฤทธิ์เดชอำนาจ ก็ยิ่งทำให้อยากจะรู้อยาก จะอ่านยิ่งขึ้น ว่าพวกเหล่านี้มีประวัติความเป็นมาอย่างไร

ประการหนึ่ง เห็นว่าในกระบวนพงศาวดารเรื่องราวอันเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์ พิสดารเกี่ยวโยงพัวพันกันอย่างไม่รู้จบแล้ว ดูเหมือนเรื่องของชนชาติจีนจะนำหน้ากว่าของชาติใดๆ ดังเช่นทหารที่มีกำลังฝีมือ สามารถต่อสู้ทำการรบท่ามกลางข้าศึกนับหมื่นแสนโดยมิรู้จักเหน็ดเหนื่อย ตั้งแต่ตีสามจนถึงบ่ายสามโมงของวันรุ่งขึ้น ทั้งๆ ที่ต้องกวัดแกว่งอาวุธที่มีน้ำหนักถึงสี่สิบกว่ากิโลกรัม ดังเช่นจูล่งผู้เป็นยอดขุนศึก แม่ทัพหน้าของเล่าปี่ ตลอดจนการยาตราทัพ และกลศึกอันลึกซึ้ง และการวางทุ่นระเบิดบกของขงเบ้งในหนังสือสามก๊ก อีกทั้งการรบของเทพดาและผู้วิเศษในเรื่องไซอิ๋ว เหล่านี้ย่อมชี้ให้เห็นถึงความปรีชาสามารถของผู้ประพันธ์ ที่ได้เก็บรวบรวมเหตุการณ์และหลักฐานต่าง ๆ เข้ามาประมวลผูกร้อยกรองเป็นเรื่องเป็นราวอย่างแน่นแฟ้นเป็นจริงเป็นจัง ดังจะเห็นได้ที่การประพันธ์ผูกเรื่อง ได้กล่าวอ้างอิงถึงการติดต่อของกาลสมัย ต่อเนื่องโยงกันในระยะปีศักราชและรัชกาลของ

พระมหากษัตริย์ที่ครองแผ่นดินแต่ละองค์เป็นลำดับมา นับตั้งแต่ปฐมเรื่องแรกของจีน คือ ไคเพ็ค เรื่อยลงมาจนถึงสมัยเม่งเฉียว ซึ่งการผูกเรื่องประพันธ์เช่นนี้ไม่มีปรากฏในชาติใด แม้แต่เรื่องต่าง ๆ ของฝ่ายชมพูทวีป (คืออินเดีย) ที่ปรากฏว่ามีชื่อเสียงเลื่องลือดัง เช่นเรื่องรามเกียรติ์และมหาภารตยุทธ ก็เป็นการแต่งกล่าวเฉพาะยุคเฉพาะกาล และสรรเสริญแต่ฤทธิ์เดชของพระเป็นเจ้า ไม่มีความพิสดารซับซ้อนอย่างใด ทั้งมิได้มีศักราชแห่งปีของการปฏิบัติสืบสายเชื่อมโยงติดต่อเนื่องกัน ดังเช่นในเรื่องของจีน

ด้วยเหตุนี้อาตมาภาพจึงเห็นว่าเรื่องราวทุกเรื่องของจีน เป็นการผูกประพันธ์ร้อยกรองอย่างมหัศจรรย์ มหัศ-จรรย์อย่างไร ? มหัศจรรย์ คือ

๑. ในจำนวนกาลแห่งระยะปีที่อ้างของแต่ละเรื่องได้อ้างถึง ทำให้มองเห็นชัดว่าทุก ๆ เรื่อง แม้แต่จะมีระยะเวลาห่างไกลกันนับด้วยร้อยด้วยพันปี แต่ก็มีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงทอดระยะสืบโยงกันมาไม่ขาดสาย

๒. ความสลับซับซ้อนของการวางตัวบุคคลที่เป็นชั้นตรี ชั้นโท ชั้นเอก ชั้นเยี่ยม ชั้นพิเศษ ทั้งฝ่ายรบและฝ่ายพลเรือน (คือฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋น) ตลอดจนความปรีชาสามารถและภารกิจของแต่ละบุคคล แม้จะมีมากตัวสักเพียงใด ก็วางระบุไว้อย่างจะแจ้งไม่สับสน

๓. ความพัวพันซับซ้อนของโครงเรื่องที่โยงกันอย่างสับสนไปมา ถึงแม้ในท้องเรื่องจะเว้นระยะเวลาและจังหวะของการแสดงของแต่ละบุคคล แต่ก็ทำให้มีความเข้าใจติดตามไปอย่างแจ่มแจ้ง ตั้งแต่ต้นจนอวสาน ดังเช่นในเรื่อง เลียดก๊ก และสามก๊ก ฯลฯ เป็นต้น

๔. อรรถรสในการเจรจาถ้อยคำ ดังเช่นการเจรจาฝ่ายการทูต การเจรจาโต้ตอบฝ่ายการทหาร ตลอดจนแผนการณ์การวางอุบายเล่ห์กล ฯลฯ เหล่านี้ ก็ได้ประพันธ์ดำเนินไปอย่างน่าคิด น่าฟัง และน่าจดจำ (ดังเช่นแผนการณ์ทางทูตในสมัยปัจจุบัน ตั้งแต่ครั้งสงครามโลกครั้งที่ ๑ เป็นต้นมา จนถึงสงครามโลกครั้งที่ ๒ ตลอดจนการวางแผนยุทธวิธีการเข้ารุกรบและเจาะลึ่ม ซึ่งทางฝ่ายเยอรมันได้กระทำไปแล้วนั้น ก็เอามาจากแผนการณ์รบที่

ขงเบ้งได้กระทำมาแล้วทั้งสิ้น) ซึ่งเมื่อยิ่งอ่านแล้วก็ยิ่งทำให้เพลิดเพลินวางไม่ลง

๕. สถานที่ ท้องถิ่น ตำบล อำเภอ และเมืองใหญ่น้อย ก็ได้กล่าวอ้างไว้ชัดเจน โยงกันไปไม่สับสน

๖. อรรถรสของเรื่องจับตั้งแต่ต้นจนจบ เมื่อได้อ่านแล้วไม่รู้สึกเบื่อหรือชืดเลย

ทั้งหมดนี้ ย่อมแสดงสัญญลักษณ์แห่งการจดบันทึกและจดหมายเหตุต่าง ๆ ของจีน ได้ปฏิบัติมาแล้วอย่างเจริญเป็นหลักฐาน ซึ่งนักบันทึกและนักจดหมายเหตุทั้ง ๔ เหล่า ได้กระทำไว้คือ

ก. ฝ่ายราชการ (รวมทั้งฝ่ายราชสำนัก ฯ และฝ่ายนอกราชสำนัก ฯ)

ข. ฝ่ายนักปราชญ์ (รวมทั้งนักปรัชญาเมธี และนักโบราณคดี)

ค. ฝ่ายนักศึกษา (รวมทั้งฝ่ายหอสมุดสาธารณะ ฯ นักศึกษาอักษรศาสตร์ และวรรณคดี ฯลฯ)

ง. ฝ่ายนักบวช (ทั้งนิกายน้อยใหญ่ มีลัทธิเต๋า, ขงจื๊อ, เม่งจื๊อ, ฯลฯ เป็นต้น)

จุดประสงค์ในเบื้องแรก ที่อาตมาภาพได้รวบรวมและเรียบเรียงตำนานและประวัติโป๊ยเซียน จนได้ผูกประพันธ์ขึ้นเป็นรูปตำนานและลิลิตขึ้นครั้งนี้ ก็เพื่อที่จะรวบรวมเรื่องของโป๊ยเซียนบางตอน ให้ได้มารวมอยู่ในที่เดียวกัน เท่าที่จะรวบรวมหามาได้ อีกประการหนึ่งเพื่อให้เป็นที่บันเทิงแก่ท่านผู้อ่าน ที่สนใจทั้งหลายตามสมควร เพราะฉะนั้นในเนื้อความและถ้อยคำทั้งหมดนับตั้งแต่ต้นจนจบนั้น จึงเป็นการเรียบเรียงผูกขึ้นตามที่ใจนึก และมือขีดเขียนพาไปตามสะดวกสบาย มิต้องคอยระวังคำนึงถึงกฎ และระเบียบถ้อยคำ อักขระกวีนิพนธ์อะไรนัก คิดแต่ประการเดียวว่า ให้ท่านผู้อ่านได้รู้เรื่องโดยตลอด และได้รับความเพลิดเพลินตั้งแต่ต้นไปจนจบเท่านั้น ก็เป็นที่พอใจแล้ว แต่มีบางตอนที่อาจจะทำให้ท่านผู้อ่านฉงนคือตามลำดับตำแหน่งของเซียนทั้งแปด เหตุใดจึงให้นางฮ่อเซียนโกวไปอยู่ในลำดับที่ ๖ ควรจะเป็นเซียนลำดับที่ ๓ ก่อนลื่อท่งปิน เพราะปีที่นางฮ่อสี(หรือนางฮ่อเซียนโกว) เกิดนั้น ตามตำนานที่อ้างไว้ เกิดก่อนลื่อท่งปินกว่าร้อยปี ทั้งตอนที่ฮั่นเจงหลี ไปขอร้องให้ทิก๊วยลี้ ช่วยทรมาน

ลือท่งปึ่น ก็ปรากฏว่านางฮ่อเซียนโกว ได้มาร่วมคณะโป๊ยเซียนอยู่ก่อนแล้ว คือ ทิก๋วยลี้ได้ขอร้องให้นางฮ่อ-เซียนโกว ร่วมมือช่วยทรมานลือท่งปึ่น ดังนี้ ทีแรกอาตมาภาพนึกจะจัดเรียงลำดับเสียใหม่ เพื่อให้เป็นไปตามกำหนดระยะเวลาที่อ้างไว้ แต่ก็ต้องยับยั้ง เพราะมาคิดเห็นว่า ตำนานที่ได้แต่งไว้เดิม เขาวางลำดับไว้อย่างนั้นหรือท่านผู้เป็นเจ้าของเรื่องเดิม อาจจะมีเจตนามุ่งหมายอย่างใดไว้ ก็เลยต้องปล่อยไว้ ให้เป็นไปตามต้นเรื่อง ขออย่าถือเอาเป็นสำคัญเลย

อันที่จริง หนังสือเรื่องนี้น่าจะพิมพ์เสียนานแล้วในสมัยยังครองเพศฆราวาส แต่ไม่มีช่องโอกาสที่จะกระทำได้ จึงได้เก็บรอทิ้งไว้เป็นเวลาเนิ่นนานตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐ มาจนกระทั่งบัดนี้ จึงได้โอกาสอันเหมาะที่จะได้จัดพิมพ์ขึ้น เพื่อนำมาซึ่งปัจจัย อันจะเป็นกำลังทำให้การก่อสร้างอาคารต่าง ๆ ในสำนักสงฆ์แห่งนี้ ให้สำเร็จลุล่วงไปตามโครงการณ์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งทั้งนี้ก็ด้วยเจตนาเช่นเดียวกับการประพันธ์เรื่อง "ปัญจมาสในชมพูทวีป" สำหรับเรื่อง "ปัญจมาสในชมพูทวีป" นั้น มีเจตนาเพื่อ

ที่จะสร้างหอสมุด "ศรัทธาประทาน" ส่วนในการประพันธ์ตำนานและลิลิตเรื่อง "โป๋ยเซียน" นี้ มีเจตนาที่จะรวบรวมปัจจัยสร้าง "หอฉันและโรงครัว" ซึ่งขณะนี้เป็นอาคารไม้หลังคาสังกะสีเก่า และทรุดโทรมเต็มที่ เป็นที่อาศัยของมดปลวกและหนู จำเป็นจะต้องรื้อสร้างขึ้นใหม่ให้เป็นอาคารตัวตึกถาวร มีอาสนะที่นั่งฉันพอจุพระนั่งแถวเรียงหนึ่งได้ ๑๐ องค์ มีห้องคลังสงฆภัณฑ์สำหรับเก็บของเครื่องใช้ พื้นภายใต้หอฉันทำเป็นถังน้ำฝน สำหรับเป็นน้ำใช้น้ำฉัน ฉะนั้น ทุกท่านที่ได้มีศรัทธาบริจาคทรัพย์แก่หนังสือโป๋ยเซียนนี้ เป็นจำนวนเงิน ๑๕๐ บาทต่อหนังสือ ๑ เล่ม เสมือนกับท่านได้จองผ้าป่า ๑ กอง เพื่อนำปัจจัยสร้างหอฉันและโรงครัวของสำนักสงฆ์แห่งนี้ให้สำเร็จลงไป เป็นทิฏฐิธรรมประโยชน์ในพระศาสนา และเป็นเนื้อนาบุญอันจะประมาณไม่ได้ ขอปณิธานความปรารถนาของท่านทั้งหลาย จงบรรลุผลสำเร็จจงทุกประการ

ณ บัดนี้ ขอท่านทั้งหลายจงได้รับความบันเทิง ในการอ่านตำนานและลิลิตเรื่องโป๊ยเซียนนี้ โดยลำดับ ๆ ต่อไปเทอญ ฯ

พระกัสสปมุนี

สำนักสงฆ์บี่ปผลิวนาราม
ตำบลหนองบัว อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง
วันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

หมายเหตุ มูลค่าก่อสร้างหอฉัน ฯ นี้ เดิมนายช่างสถาปนิกกะราคาไว้ ๑๓๐,๐๐๐ บาท แต่ในระยะปัจจุบันนี้ คงจะเกินกว่าที่กะประมาณไว้

ภาคที่ ๑

ประวัติ

เซียนองค์ที่ ๑

หนึ่ง เซียนองค์แรกนั้น เรียกขาน
ว่า "ทิก๋วยลี้" ฤทธิ์ เก่งกล้าฯ

กล่าวถึงกำเนิดและประวัติโป๊ยเซียน

เซียนองค์ที่ ๑

ทิก๋วยลี้

อดีเต กาเล กิร ดังได้ยินมาแต่ครั้งอดีตกาลนานไกล ณ ผืนแผ่นดินจีน มีชายหนุ่มคนหนึ่งรูปงาม มีความรู้สติปัญญาฉลาดว่องไว มีชื่อว่าลิเหียน เป็นคนเจ้าสำราญอิสระ มิคิดอ่านที่จะประกอบอาชีพมีครอบครัวแต่อย่างใด นิสัยของเพื่อนนั้นรักความสงบวิเวก มีน้ำใจฝักใฝ่ในการถือศีลกินเจประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญเพียรสมาธิภาวนาเป็นนิจ ครั้งจำเนียรกาลนานมามีความเบื่อหน่ายต่อสภาพความเป็นอยู่ของชีวิตมนุษย์ เกิดปัญญาพิจารณาหยั่งลงไปเห็นถ่องแท้ว่า **สัตว์มนุษย์เรานี้เมื่อเกิดมาเป็นกายแล้ว ก็ต้องประสบกับความตายสิ้น ไม่มีผู้ใดใครผู้หนึ่งจะอยู่ยั่งยืนค้ำฟ้าไปได้ ประการหนึ่งตัณหาความทะยานอยากนั้นเล่า ก็เปรียบประดุจอาวุธอันคมกล้า ที่คอยบั่นรอนความสงบสันติสุข อีกทั้งอำนาจยศ ทรัพย์สมบัติทั้งปวง ตลอดจนความสรรเสริญเยินยอ**

นั้นเล่า เมื่อพิจารณาดูให้ลึกซึ้งแล้วก็เปรียบประดุจยาพิษอันร้ายกาจ ที่ห่อหุ้มเคลือบไว้ด้วยรสอันหอมหวาน สัตว์ทั้งหลายที่เข้าไปติดลุ่มหลงก็พากันถึงแก่ความพินาศสิ้น แม้ว่าจะมีวาสนาบารมี เป็นถึงจอมจักรพรรดิ์ทรงเดชอำนาจครองทวีป ทั้ง ๔ มันก็ดูประดุจภาพลวงตา เฉกเสมือนกลุ่มก้อนเมฆที่ลอยอยู่นอกดวงจันทร์ฉะนั้น

เมื่อเพ่งจิตพิจารณาทบทวนดูสภาพการณ์แห่งชีวิตดังนี้แล้ว **อนิจจาแท้จริงมันก็เป็นมายาแห่งเปลวพยับแดดอันร้อนแรงกลางทะเลทราย เหตุใดมนุษย์ทั้งหลายจึงมองไม่เห็นเล่า ปล่อยจิตใจสภาพความเป็นอยู่ของตนให้ไหลตกไปตามกระแสอารมณ์ ยอมตนให้อำนาจฝ่ายต่ำแห่งโลกียธรรม ผูกมัดชักพาไปดุจนักโทษฉกรรจ์** ฉะนั้น ไม่น่าเลย เมื่อลิเหียนได้สติพิจารณาเห็นสัจจธรรมเช่นนั้น ก็พลันตัดสินใจ สละเครื่องผูกพันทั้งมวลอำลาญาติสนิทมิตรสหาย ออกสู่ทิวเวกจาริกท่อเที่ยวไปตามป่าเขา แสวงหาท้องเถื่อนถ้ำเป็นที่พำนักอาศัย เป็นทำเลใกล้กับศาลาโรงเจแห่งหนึ่ง ประกอบ

ปฏิบัติบำเพ็ญเพียรสมาธิภาวนาด้วยความแน่วแน่อยู่เป็นเวลาหลายปี ก็ยังไม่บรรลุผลอย่างไร จึงมาหวนคิดว่า เหตุที่การบำเพ็ญเพียรไม่สำเร็จผล ก็คงเป็นเพราะขาดท่านผู้เป็นอาจารย์ที่จะอบรมแนะนำสั่งสอน เมื่อคิดดังนั้นแล้วก็ออกเดินทางมุ่งตรงไปยังเขาเล่งห้วยหวย อันเป็นสำนักของท่านพรหมฤๅษีลีเล่ากุน อันเป็นหนทางทุรกันดารยิ่ง ได้บุกผ่ารกข้ามเขาข้ามห้วยลูกแล้วลูกเล่า ด้วยความเหน็ดเหนื่อยยากลำบากเป็นเวลาแรมเดือนจึงบรรลุถึงที่หมาย มองแลขึ้นไปเห็นยอดเขาสูงเทียมเมฆทอดเทือกยาวสุดที่จะประมาณได้ แลดูหนาทึบแน่นขนัดไปด้วยป่าสน แต่ละต้นสูงลิ่วและลำต้นใหญ่มหึมา คะเนอายุเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ปี เวลาอาทิตย์อัสดง หมู่เมฆที่ลอยเลื่อนละไปตามไหล่เขาและยอดเขา ก็เปลี่ยนแปรสลับสีเลื่อมพรายน่าดูยิ่งนัก ทั้งเสียงนกสกุณชาติใหญ่น้อยที่โผผินบินเกาะไปมา ก็ส่งเสียงร้องประสานขานขันอย่างไพเราะวังเวงรื่นรมย์ใจ ลีเหียนหยุดพัก นั่งชมนกและหมู่ไม้อยู่อย่างเพลิดเพลินจนมืดค่ำ จึงได้เดินตรงไปยังประตูถ้ำ ยกมือขึ้นหมายจะเคาะเรียก แต่มาฉุกคิดได้ว่าขณะนี้เป็นเวลาค่ำมืดแล้ว ใช่

กาลใช่เวลาที่จะเข้าไปรบกวนทำความรำคาญ อันเป็นการทำลายความสงบของท่านผู้วิเศษและเป็นการแสดงความไม่คารวะ จำเราจะนอนค้างแรมคืนตามพุ่มไม้แถวนี้ก่อน ต่อพรุ่งนี้จึงค่อยเข้าไปคำนับกราบเรียนขอเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรมต่อท่าน คิดดังนี้แล้วลิเหียนก็เข้าอาศัยโคนไม้ใหญ่ใกล้ประตูถ้ำนั้นเป็นที่พักนอนแรมคืน

เวลาเช้ารุ่งขึ้น ลีเล่ากุนและอวนคูเซียนนั่งสนทนากันอยู่ภายในถ้ำ พอมีลมพัดพาเอากลิ่นดอกไม้หอมระรื่นเข้ามาภายในเป็นที่ผิดสังเกตกว่าทุกวัน ลีเล่ากุนจึงบอกกับอวนคูเซียนว่า ที่ลมพัดมากลิ่นดอกไม้หอมประหลาดเข้ามาเช่นนี้ ท่านพอจะทราบเหตุหรือไม่ อวนคูเซียนจึงตอบว่า กลิ่นหอมประหลาดอย่างนี้แสดงว่า จะมีผู้วิเศษมาหาถึงสำนักแห่งเรา ลีเล่ากุนจึงว่า ข้าพเจ้าได้ตรวจดูบัญชีเซียนทั้งปวงแล้ว เห็นว่าลิเหียนซึ่งจะได้ชื่อว่าทิก้วยลี้ไปภายหน้า เห็นจะได้สำเร็จเป็นเซียนในไม่ช้า และบัดนี้ก็ได้มานอนอยู่ใกล้ประตูสำนักแห่งเราแล้ว อวนคูเซียนได้ฟังดังนั้น จึงสั่งให้เต้าหยินน้อยผู้เป็นศิษย์สองคนออกไปดู พอเต้าหยินน้อยออกมาถึงหน้าถ้ำ ก็พอ

ดีเห็นนักพรตผู้หนึ่งรูปร่างสง่างามผิวพรรณผ่องใส เดินออกมาจากพุ่มไม้ใหญ่ตรงข้ามกับประตูถ้ำ จึงตรงเข้าไปคำนับถามว่า ท่านผู้นั้นแซ่ลิใช่หรือไม่ ลิเหียนได้ฟังดังนั้นก็ฉงนจึงถามว่า เหตุใดท่านทั้งสองจึงรู้จักเรา เต๊าหยินน้อยทั้งสองก็ตอบว่า ท่านลีเล่ากุนอาจารย์ของข้าพเจ้าบอกแก่อวนคูเซียนว่า ท่านแซ่ลิจะมาถึงยังสำนักในวันนี้ จึงได้ให้ข้าพเจ้าทั้งสองออกมาคอยรับ

ลิเหียนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี รำพึงว่าอันตัวเรากับอาจารย์ลีเล่ากุน แต่ชาติก่อนคงจะได้เคยอุปถัมภ์กันมาท่านจึงล่วงรู้ถึงการมาของเราดังนี้ การที่เราอุตส่าห์พยายามมุ่งหน้ามาครั้งนี้ คงจะเป็นผลสมความประสงค์เป็นแน่ คิดแล้วก็ตามเต๊าหยินน้อยเข้าไปภายในถ้ำ เห็นท่านลีเล่ากุนพรหมฤาษี นั่งอยู่บนอาสนะ มีฉวีวรรณสดชื่นผ่องใสปรากฏเบญจรังสีอยู่รอบกาย ถัดมาเบื้องขวาเห็นเซียนผู้ใหญ่ผู้หนึ่ง ท่าทางสง่างามผึ่งผาย ผมขาวตายาว คิ้วยาว ดังวาด นั่งอยู่ด้วย ลิเหียนก็ตรงเข้าไปประสานมือกระทำความเคารพด้วยความปลื้มปีติ ท่านผู้สำเร็จทั้งสองก็กระทำคำนับตอบ แล้วลีเล่ากุนก็บอกให้

ลิเหียนนั่งในที่อันได้จัดไว้ แต่ลิเหียนไม่ยอมนั่ง กระทำคำนับอีกครั้งหนึ่งแล้วว่า อันตัวข้าพเจ้านี้ต่ำศักดิ์ ทั้งสติปัญญาก็น้อย เป็นผู้โง่เขลา ได้เพียรพยายามประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญภาวนาโดยลำพังตน ปราศจากครูอาจารย์ที่เป็นผู้ให้โอวาทฝึกสอนอบรม จึงมิได้รับผลจากการบำเพ็ญเพียรนั้น ข้าพเจ้าจึงได้บุกป่าฝ่าดงมาด้วยความอุตสาหะพยายาม มิเห็นแก่ชีวิต เพื่อมุ่งมาขอกราบผ่าเท้าท่านอาจารย์มอบตัวเป็นศิษย์ ขอท่านอาจารย์ได้โปรดเมตตาอนุเคราะห์ช่วยอบรมสั่งสอนข้าพเจ้า ให้บรรลุผลที่ได้ตั้งใจมานั้นด้วยเถิด จะเป็นพระคุณแก่ข้าพเจ้าผู้เป็นศิษย์อย่างหาที่สุดมิได้ บัดนี้ ข้าพเจ้าผู้เป็นศิษย์ของท่านอาจารย์ เพียงแต่ยืนคอยรับโอวาท ก็นับว่าเป็นความเมตตาของท่านอาจารย์อยู่แล้ว ไม่สมควรจะนั่งเป็นการตีตนเสมอเช่นนั้น

ลีเล่ากุนได้ฟังดังนั้นจึงว่า เรากับเจ้าได้พบกัน ณ วันนี้ ก็เพราะแต่ชาติปางก่อนได้เคยอุปถัมภ์ช่วยเหลือกันมา เพราะฉะนั้น ผลแห่งการช่วยเหลือกันนั้นก็เป็นอันสำเร็จลงด้วยกันทั้งสองฝ่าย มาคราวนี้เราจะได้ช่วยกัน

อีก ฉะนั้น ขอให้เจ้าจงรับโอวาทข้อปฏิบัตินี้ไปบัดนี้ คือ **จงพยายามสงบอารมณ์ทั้งมวล ที่บังคับขึ้นทั้งภายนอกภายในร่างกาย จึงจะสงบ เมื่ออารมณ์และร่างกายสงบแล้วกามราคะทั้งหลายก็ไม่เกิด เมื่อกามราคะสิ้นไป กิเลสทั้งปวงก็ปราศไป เมื่อกิเลสปราศหมดสิ้นไปแล้ว จิตก็จะผ่องใสขาวบริสุทธิ์ยิ่งกว่าความขาวผ่องของสำลี เมื่อปฏิบัติได้เช่นนี้ ก็จะถึงซึ่งความเกษมสุขเป็นอมตะ**

เมื่อลิเหียนได้รับโอวาทอันเป็นเบื้องต้นเช่นนั้น ก็บังเกิดปีติซาบซึ้ง มีความเข้าใจถ่องแท้ในวัตรปฏิบัติของเซียนทุกประการ จึงซุดตัวลงกราบที่พื้นแล้วพูดว่า โอวาทของท่านอาจารย์ที่ให้แก่ข้าพเจ้านี้ เป็นหลักใหญ่แห่งการบำเพ็ญเพียรอย่างแท้จริง ซึ่งข้าพเจ้ามิเคยได้ยินมาก่อนเลย พูดแล้วลิเหียนก็หันไปคำนับอวนคูเซียนครั้งหนึ่ง อวนคูเซียนจึงว่า ชื่อของท่านได้ปรากฏมีในบัญชีเซียนแล้ว ต่อไปนี้อย่าเที่ยวซอกซอนไปอื่นเลย จงหมั่นปฏิบัติตามโอวาทคำสอนของท่านอาจารย์ลีเล่ากุนเถิด ในไม่ช้าจะได้บรรลุผลสำเร็จแห่งเซียนภาวะเป็นแน่ อวนคูเซียนกล่าวตักเตือนดังนั้นแล้ว ก็สั่งให้เต่าหยินผู้น้อยผู้เป็น

ศิษย์ไปส่งลิเหียน ลิเหียนคุกเข่าลงกราบเคารพท่านลีเล่ากุนสามครั้ง ในฐานะศิษย์กราบอาจารย์ แล้วคำนับลาอวนคูเซียน เดินตามเต้าหยินน้อยออกจากถ้ำ กลับคืนสู่สำนักเดิม

เมื่อลิเหียนกลับมาถึงสำนักแล้ว ก็ตั้งความบำเพ็ญเพียรตามโอวาทของท่านลีเล่ากุนด้วยความเด็ดเดี่ยวมั่นคง เจริญภาวนาสำรวมจิตมั่นไม่วอกแวกหวั่นไหว จนอาการทั้งสามสิบสองระงับแน่วแน่ จนในที่สุดก็สามารถถอดวิญญาณออกจากร่างเที่ยวไป ณ ที่ต่าง ๆ ได้ตามความต้องการ ขณะที่ลิเหียนถอดวิญญาณออกเที่ยวไป ณ ที่ต่าง ๆ นั้น ได้มีผู้ที่รู้จักพบปะทักทายกับลิเหียนแทบทุกแห่ง จนต่อมาคนทั้งหลายรู้ว่าลิเหียนสำเร็จฌานสมาบัติ ต่างก็มีความนิยมนับถือยอมตนเป็นศิษย์ เข้าฝึกปฏิบัติอยู่ด้วยเป็นอันมาก วันหนึ่งลิเหียนกำลังอบรมสั่งสอนบรรดาศิษย์ ก็ได้เห็นเป็ญจรังสีสองลอดเข้ามาตามช่องหน้าต่าง จึงได้สงบจิตพิจารณา ก็แจ้งว่าท่านลีเล่ากุนผู้เป็นอาจารย์กับอวนคูเซียนกำลังเหาะมาจะถึงสำนักอยู่แล้ว จึงรีบขึ้นขึ้นสู่ยอดเขาหลังสำนัก เงยหน้าขึ้นมองไปโดยรอบ ก็ไม่

เห็นมีอะไรสดุดตา นอกจากก้อนเมฆน้อยใหญ่ที่ลอยเกลื่อนท้องฟ้า ครั้นแล้วก็ก้มลงมองไปเบื้องล่าง เห็นวิหกขนงามตัวหนึ่ง เกาะชะง่อนหิน ยืนสบัดขนส่งเสียงร้องร่าเริงอยู่ ก็ถอนใจยาวรำพึงว่า นกตัวนี้เต็มไปด้วยความสุข ปราศจากสิ่งที่จะต้องห่วงใยใดๆ มีแต่ปีกและหางพาตัวบินไปเท่านั้น เป็นอิสระแก่ตัวเอง แต่อนิจจาส่วน**มนุษย์นี้เล่า พาตนให้ตกเป็นทาษของความมัวเมาอยู่ด้วยรูป รส กลิ่น เสียง คำเยินยอ และอำนาจอันจอมปลอม จนแม้แต่ความตายจะมาถึงก็ไม่รู้สึกตัว** ดูๆ แล้วก็ดูจะมีสภาพความเป็นอยู่ของชีวิตต่ำช้ากว่าวิหกนกน้อยตัวนี้เสียอีก

ขณะที่ยืนรำพึงเพลินอยู่นั้น เป็ญจรังสีก็สาดลงมาต้องลิเหียน ลิเหียนตกใจแหงนหน้าขึ้นดู เห็นเซียนผู้สำเร็จสองตน นั่งหลังนกกะเรียนลอยล่องมา จนเข้ามาใกล้ จึงจำได้ว่าท่านอาจารย์ลีเล่ากุนและอวนคูเซียนมาหาตน ก็มีความยินดียิ่งนัก จึงคุกเข่าลงกราบสามครั้ง ท่านลีเล่ากุนเห็นแล้ว ก็หัวเราะด้วยความพอใจแล้วพูดว่า เราแจ้งในความรำพึงคิดของเจ้าโดยตลอดแล้ว เรามีความ

พอใจในการปฏิบัติอันเป็นไปโดยถูกต้อง ตามโอวาทที่ให้ไว้แก่เจ้ายิ่งนัก แล้วทั้งสามศิษย์อาจารย์ก็พากันไปยังสำนักของลิเหียน ลิเหียนจัดอาสนะที่นั่งให้แก่ท่านอาจารย์และอวนคูเซียนแล้ว ก็คุกเข่าลงกราบท่านลีเล่ากุน ขอโอวาทที่จะพึงปฏิบัติเพิ่มเติมต่อไปอีก ท่านลีเล่ากุนจึงว่า ข้อวัตรปฏิบัติในการบำเพ็ญเพียรต่อไปนั้นยิ่งละเอียดสุขุมขึ้นไปตามลำดับ เจ้าจงค่อยอบรมจิตดับอารมณ์ และระงับเรื่องพัวพันต่าง ๆ เสียให้สิ้นเชิง จนตราบกระทั่งจิตตั้งอยู่ในความเป็นแน่เกิดขึ้น และตั้งมั่นสม่ำเสมอไม่ผันแปรต่อไปอีก นั่นแหละเจ้าจะได้รับผลเข้าสู่ภูมิแห่งฌานอภิญญา ขอเจ้าจงบำเพ็ญเพียรปฏิบัติให้เคร่งครัด ส่วนสำหรับที่เรามาในวันนี้ด้วยจะบอกแก่เจ้าว่า ต่อแต่นี้ไปอีก ๑๐ วัน เจ้าจงถอดวิญญาณไปด้วยกับเรา ว่าแล้วลีเล่ากุนและอวนคูเซียนก็ลากลับไป

ฝ่ายลิเหียนครั้นส่งอาจารย์กลับไปแล้ว ก็เข้าปฏิบัติบำเพ็ญเจริญสมาธิภาวนาด้วยความขมักเขม้น จนวันคืนล่วงผ่านไปจนครบกำหนด ๑๐ วัน ตามที่ท่านลีเล่ากุนผู้อาจารย์ได้สั่งไว้ จึงเรียกเอ๋ยจ๋อผู้ศิษย์มาสั่งว่า วันนี้เรา

จะถอดวิญญาณไปหาท่านลีเล่ากุนผู้เป็นอาจารย์ของเราตามที่ท่านได้สั่งไว้ เราขอมอบให้เจ้าเป็นผู้รักษาร่างของเราที่ทิ้งไว้นี้เป็นกำหนดเวลา ๗ วัน ในวันที่ ๗ เราจะกลับมาเข้าร่างตามเดิม แต่ถ้าเมื่อครบกำหนด ๗ วันแล้ว เรายังไม่กลับมาเข้าร่าง เจ้าจงเอาไฟเผาเสียเถิด เพื่อมิให้ผู้ใดรู้เป็นที่ยุ่งยากต่อไป แต่สำหรับในระหว่าง ๗ วันนี้ เจ้าจงระวังรักษาให้ดีอย่าให้เป็นอันตรายได้ เมื่อได้สั่งศิษย์เป็นที่วางใจแล้ว ลิเหียนก็เข้าฌานออกจากร่างตรงไปยังเขาเล่งห่วยหวย อันเป็นสำนักของลีเล่ากุนและอวนคูเซียนโดยเร็ว

ฝ่ายเอี้ยจือผู้เป็นศิษย์ ตั้งแต่ลิเหียนผู้อาจารย์ได้ถอดวิญญาณไปแล้ว ก็ได้เอาใจใส่ดูแลรักษาร่างของอาจารย์ด้วยความเรียบร้อยตลอดมาจนถึงวันครบ ๖ พอดี วันนั้นคนใช้ทางบ้านมาแจ้งกับเอี้ยจือว่า มารดาท่านกำลังป่วยหนัก ให้รีบกลับไปโดยเร็ว ถ้าอยู่ช้าแล้วไม่ได้เห็นใจ เอี้ยจือได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้พูดว่า อาจารย์ได้สั่งให้เราระวังรักษาร่างของท่านมีกำหนด ๗ วัน ในวันที่ครบ ๗ วัน วิญญาณของท่านจะกลับมาเข้าร่าง และวันนี้ก็เป็นวันที่ ๖

แล้ว ถ้าเราไปรักษาแม่ ใครจะเป็นผู้ดูแลรักษาร่างของอาจารย์แทนเรา คนใช้จึงว่าท่านพูดอะไร ก็อาจารย์ของท่านตายไปแล้วตั้ง ๖ วัน จะฟื้นขึ้นมาได้อย่างไร ตับไตไส้พุงป่านนี้คงเน่าเปื่อยหมดแล้ว ท่านยังจะคิดคอยว่าจะกลับฟื้นมาอีกเช่นนี้ ดูจะมิเป็นคนโง่เง่าไปหรือ และประการหนึ่งขอให้ท่านพิจารณาดู อันอาจารย์นั้นได้อุปถัมภ์สั่งสอนศิษย์ เมื่อมีอายุเติบใหญ่แล้วเท่านั้น ส่วนมารดานั้นได้กล่อมเกลี้ยงอุปถัมภ์ค้ำชูมาแต่อ้อนแต่ออก ฉะนั้น การที่ท่านจะเอาบุญคุณของอาจารย์มาเทียบกับคุณของมารดานั้นไม่ควร และถ้าอาจารย์ท่านจะฟื้นคืนร่างป่านนี้ก็คงฟื้นมาแล้ว แต่นี่ข้าพเจ้ามาพิจารณาเห็นว่าท่านคงสำเร็จเป็นเซียนไปแล้ว คงจะไม่กลับคืนมาอีกเป็นแน่ และอีกประการหนึ่ง ถ้าจะทอดทิ้งร่างท่านไปเสีย ก็ไม่ถึงกับจะทำให้เสียหายมากมายอะไร เพียงแต่ไม่รักษาสัญญาเท่านั้น โทษมิมากมายอะไร แต่ถ้าหากท่านไม่ไปรักษาดูแลมารดาของท่านที่กำลังป่วยหนักนี้สิ ถ้าบังเอิญมารดาของท่านตายลง ไหนท่านจะพ้นจากคำของคนทีครหาว่าท่านอกตัญญู ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนี้ ขอท่านจงพิจารณาเอาเองเถิด

เอ้ยจ้อได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงตัดใจทิ้งร่างอาจารย์ ช่วยกันกับคนใช้ จัดหาฟืนมากองสุมได้มากพอแล้ว ก็หามร่างอาจารย์ขึ้นวางบนกองฟืน จัดเครื่องเจ้าทำการเส้นสรวงบูชาแล้ว ก็ร้องไห้คุกเข่าลง กราบขอขมาบอกเล่าถึงความจำเป็น ที่ต้องกระทำดังนี้เหมือนมิรู้คุณแห่งอาจารย์ แล้วจุดไฟเผาจนร่างไหม้เป็นเถ้าถ่านหมดแล้ว ก็รวบรวมเก็บเข้าของรีบออกเดินทางไปพร้อมกับคนใช้ แต่พอถึงบ้าน ก็ปรากฏว่ามารดาได้ถึงแก่กรรมเสียก่อนแล้ว

ฝ่ายท่านลีเล่ากุนและอวนคูเซียน ได้นำวิญญาณของลิเหียนท่องเที่ยวไปตามดินแดนแถบตะวันตก ได้เข้าไปตามสำนักเซียนที่ทรงวิชาการ ซึ่งตั้งอยู่ตามถ้ำในขุนเขาน้อยใหญ่ รวมทั้งสิ้น ๓๖ สำนัก ได้ให้ลิเหียนรับคำแนะนำและเล่าเรียนข้อปฏิบัติและเวทมนต์ต่าง ๆ ทุกสำนัก ในที่สุดลิเหียนระลึกวิตกถึงร่างของตน ที่ถอดทิ้งไว้ให้ศิษย์เฝ้าในโรงเจ เกรงศิษย์จะเป็นห่วงจึงบอกลาต่อท่านลีเล่ากุน ท่านลีเล่ากุนหัวเราะแล้วกล่าวโศลกเป็นปริศนาว่า

ระแทะเปล่าเข้าทางจร แล้วหยุดนอนหนุนข้าวสาร
ผ้าขาดกลาดเกลื่อนลาน พอพานพบก็หยิบมา
อาลัยร่างกายเก่า กลับเป็นเถ้าถมสุธา
กายจะมีมา หน้าตาไหม้คงได้ผล
ครั้นแล้วจะเปะปะ ก้าวเกะกะตามถนน
แต่จิตไม่หมองมล ดลฤทธิ์ยิ่งทุกสิ่งอันฯ

ฝ่ายลิเหียน ได้ฟังโศลกปริศนาในขณะนั้น ก็ยังไม่เข้าใจในความหมาย ทั้งวันนั้นก็เป็นวันคำรบ ๗ เป็นกำหนดที่จะกลับคืนสู่ร่างแล้ว จึงทำให้มีความกังวลยิ่งนัก เพราะเกรงร่างจะเป็นอันตราย ทั้งศิษย์เฝ้าดูแลอยู่ก็จะเป็นห่วงร้อนใจ เมื่อได้บอกลากราบท่านอาจารย์สามครั้ง และคำนับลาอวนคูเซียนแล้ว ก็รีบกลับมายังโรเจโดยด่วน แต่ไม่เห็นร่างของตน กับทั้งศิษย์ก็หายไปด้วย หันมองออกไปข้างนอก ก็เห็นกองเถ้าถ่านซึ่งยังมีควันไฟคุกรุ่นอยู่ จึงตรงเข้าไปตรวจดู ก็เห็นชิ้นกระดูกไหม้ปนอยู่ด้วย ก็รู้ทันทีว่าเอี้ยเจ้อผู้เป็นศิษย์ เผาร่างของตนเสียแล้ว ก็ให้เสียใจเป็นอันมาก นึกติเตียนว่า ไม่น่าเลยมาด่วนเผาเช่นนี้ เป็นการไม่รักษาสัญญา หรือว่าศิษย์

มีความจำเป็นเดือดร้อนอย่างไร ลิเหียนคิดแล้วก็ให้โทมนัสและรู้สึกว้าเหว่ยิ่งนัก เพราะปราศจากร่าง จึงล่องลอยระหกระเหินไปทั้งวันทั้งคืน จนในที่สุดได้มาถึงเชิงเขาแห่งหนึ่ง เห็นร่างคน ๆ หนึ่งนอนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ก็เข้าไปดูจึงรู้ว่าร่างนั้นเป็นซากศพของคนขอทานเพิ่งตายใหม่ ๆ ไม่กี่ชั่วโมงมานี้เอง หน้าตาน่าชังเหยเก ผมเผ้ารุงรังเป็นกะเซิง ขาก็พิการข้างหนึ่ง ข้างตัวมีไม้เท้าและถุงข้าวสารวางอยู่ จึงคิดว่าถ้าเราไม่เข้าอยู่อาศัยร่างนี้ ก็มองไม่เห็นร่างที่ไหนที่จะพอหาเข้าอยู่ได้ พลันบัดนั้นก็ได้สติหวนระลึกถึงคำของท่านอาจารย์ลีเล่ากุน ที่เป็นปริศนาขึ้นมาได้ ก็เกิดความสว่างในดวงปัญญา ตระหนักถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ แต่อดีตและปัจจุบันได้โดยถ่องแท้ จึงเป็นอันสิ้นสงสัยหมดความกังวลและคลางแคลง จึงเข้าสู่ร่างนั้น ทันทีนั้นร่างศพของคนขอทานก็ลุกขึ้น จึงกระดิกกระเดี้ยได้ดังเดิม เวทมนต์คาถาที่เล่าเรียนมาจากสำนักผู้วิเศษต่าง ๆ ก็พลันมีอิทธิและศักดิ์สิทธิ์ขึ้น จึงขยับกายเปะปะ ลุกขึ้นยืนหยิบไม้เท้าและถุงข้าวสารขึ้นมาเสกแล้วเป่าลง ทันใดไม้เท้าก็กลายเป็นไม้เท้าเหล็ก ถุงกลายเป็น

น้ำเต้า ข้าวสารในถุงกลายเป็นยาวิเศษ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ก็เข้าฌานพิจารณามองไปยังศิษย์ ก็รู้ว่ามารดาของศิษย์ ได้ถึงแก่ความตายเสียก่อนศิษย์ไปถึง ก็ให้มีความสงสาร คิดว่าตัวเราบัดนี้ก็ได้บรรลุผลสำเร็จดั่งความปรารถนาแล้ว สามารถที่จะช่วยคนตายที่ยังไม่เน่าเปื่อยให้กลับคืนชีวิตเป็นขึ้นมาได้ อย่ากระนั้นเลย เราจะไปช่วยมารดาของเอี้ยจื้อผู้เป็นศิษย์ของเรา คิดดังนั้นแล้วก็ออกเดินกระโผลกกระเผลกตรงไปยังบ้านศิษย์ ขณะที่ไปตามทาง มีคนพบปะเห็นท่วงทีเป็นดังเซียนผู้วิเศษ ก็คำนับถามว่า ท่านอาจารย์มีชื่อว่าอะไร แซ่อะไร จะเดินทางไปไหน ลิเหียนได้ฟังก็หัวเราะด้วยความขบขันพลางตอบเป็นโคลงโศลกว่า

เรารีพงษ์แซ่ลี้ ชื่อเหียน นามมา
อาจารย์เรียกทิก้วย ท่านตั้ง
ตีนลีกเราเล่าเรียน จบกบวน เวทย์แล
หลีก ๆ เจ้าอย่ายั้ง กีดทาง ฯ

ว่าแล้วก็ขยับไม้เท้าเหล็ก รีบเดินกระโผลกกระเผลกไปโดยเร็วเหมือนลมพัด คนพวกนั้นมองตามด้วยความประหลาด

ใจ พลางพูดกันว่า ตาขอทานคนนี้คงเป็นเซียนผู้วิเศษแน่แล้ว จึงเดินเร็วอย่างนั้น แต่ เอ ! ทำไมจึงชื่อทิ๋กวย หรือว่าแกจะตั้งชื่อของแก ให้สมกับที่ขาแกพิการต้องใช้ไม้เท้าเหล็ก เอาไว้พบกันคราวหน้า จะต้องขอศึกษาเล่าเรียนวิชาจากท่าน ฉะนั้น ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา คนทั้งหลายก็เรียกลิเหยินในร่างขอทานพิการว่า **ทิ๋กวยลี้** ด้วยประการฉะนี้

ครั้นทิ๋กวยลี้มาถึงบ้านเอี้ยจือ เห็นศิษย์ของตน ยืนร้องไห้สอึกสอื้นคร่ำครวญกอดโลงศพ แล้วก็เงยหน้าขึ้นถอนใจยาวตามองดูกันหยั่นที่ติดอยู่ข้างฝา แสดงอาการดังจะฆ่าตัวตาย จึงเดินเข้าไปใกล้พูดว่า อันการเกิดการตายนั้นเป็นธรรมดาของสัตว์โลก จะห้ามจะป้องกันนั้นไม่ได้ หน้าที่ของบุตรนั้น เมื่อบิดามารดามีชีวิตอยู่ จำต้องปฏิบัติดูแลท่านจนเต็มสติกำลังความสามารถ เมื่อบิดามารดาถึงแก่ความตายลง บุตรก็มีหน้าที่หาเครื่องหุ้มห่อและหีบมาบรรจุศพ ทำการฝังเสียในที่อันสมควร เสร็จจากนั้นแล้ว ก็ทำการเซ่นไหว้บูชาอุทิศกุศลไปให้ท่าน หน้าที่ของบุตรมีดังนี้ ก็ร่างที่นอนอยู่ในหีบศพนั้น เกี่ยว

ข้องเป็นอะไรกับท่านเล่า จึงเศร้าโศรกดูดังจะฆ่าตัวตายฉะนี้

เอี้ยจือได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า ชายแก่ขอทานรูปร่างพิการสกปรกผู้นี้มาแต่ไหน ดูเครื่องใช้มีน้ำเต้าที่สะพายและไม้เท้าเหล็กที่ถือ ก็มีลักษณะแปลกกว่าขอทานอื่น แต่ที่น่าอัศจรรย์ก็คือกิริยาวาจาและสุ้มเสียง ช่างคล้ายกับอาจารย์ของเราเสียจริง ๆ จำจะเล่าความจริงให้แกได้รับรู้ไว้ ถึงแม้เราจะฆ่าตัวตาย ความติฉินนินทาก็คงจะลดหย่อนลงบ้าง เมื่อคิดดังนั้นแล้วจึงพูดว่า ท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้านี้ชื่อเอี้ยจือ ผู้ที่อยู่ในโลงนี้เป็นมารดาของข้าพเจ้า แล้วเอี้ยจือก็เล่าเรื่องราวแต่ต้นจนจบให้ทิก๋วยลีฟัง แล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้านี้เป็นคนเลวผิดสัญญาต่อครูบาอาจารย์ที่ได้มอบความไว้วางใจให้ และยังอกตัญญูต่อมารดาผู้ให้กำเนิด โดยมิได้อยู่ดูแลรักษาพยาบาลท่าน มีความผิดอย่างใหญ่หลวงถึงสองประการ คุณค่าของความเป็นคนดีเป็นอันปราศหมดไปดังนี้แล้ว ก็ควรตายเสียดีกว่า จะอยู่ไปให้ได้รับความอัปยศ ว่าแล้ว เอี้ยจือก็ชักกั้นหยั่นจะเชือดคอตาย ทิก๋วยลีเข้าแย่งเอากั้นหยั่นไว้แล้วพูดว่า อัน

ความกตัญญูนั้นอยู่ที่ใจ การที่ท่านมีน้ำใจดังที่แสดงมานี้ นับว่าเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยความกตัญญูกตเวทีเป็นอย่างดีอันหนึ่ง การที่ท่านติเตียนตัวเองว่าไม่มีความกตัญญูรู้คุณบิดามารดานั้น นั่นก็เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความกตัญญูอันแท้จริงที่มีอยู่ในตัวท่าน ขอท่านอย่าวิตกในการตายของมารดาท่านเลย ข้าพเจ้านี้เมื่อยังเที่ยวไปตามป่าเขาลำเนาไพรถิ่นทุรกันดาร ได้มีวาสนาพบกับท่านผู้วิเศษท่านหนึ่ง ได้ให้ยาแก่ข้าพเจ้าไว้สำหรับช่วยผู้ที่มีคุณธรรมในเวลาคับขัน มารดาของท่านเพิ่งตายเพียงสองวัน ทั้งฤดูนี้ก็เป็นฤดูหนาว คงรักษาร่างกายไว้ได้คงยังไม่เน่าเปื่อย ลองเปิดโลง ละลายยากรอกให้กิน บางทีบุญวาสนาช่วยค้ำชูอาจจะฟื้นคืนมาได้

เอียจอได้ฟังดังนั้น ก็มีความดีใจยิ่งนักทรุดตัวลงกราบกับพื้น ทีก๋วยลักเอาไม้เท้างัดฝาโลงออก แล้วควักยาออกจากน้ำเต้าเม็ดหนึ่ง ใส่ลงในชามละลายกับน้ำ เอียจองัดขากรรไกรมารดา รับเอายามาเทกรอกเข้าไปจนหมด ครู่หนึ่งพอยาซึมซาบไปทั่ว มารดาเอียจอก็ได้สติฟื้นคืนเป็นมาเหมือนหลับไปแล้วตื่นขึ้น เอียจอสุดแสนจะดีใจ

ช่วยกันกับคนใช้พยุงมารดาออกมาจากโลง ผลัดเครื่องแต่งตัวเสียใหม่แล้วให้นั่งบนที่อันควร แล้วจัดหาอาหารมาให้รับประทาน มีกำลังขึ้นเป็นปกติ เอ้ยจื้อจึงบอกแก่มารดาว่า มารดาเจ็บหนักและได้หมดลมตายไปแล้วสองวัน หากได้ท่านอาจารย์ผู้นี้มาพบเข้า ได้ให้ยาวิเศษกิน มารดาจึงได้มีชีวิตคืนมาได้ มารดาของเอ้ยจื้อได้ฟังบุตรชายเล่าให้ฟังดังนั้น ก็มีความปีติยิ่งนัก ลุกขึ้นคุกเข่ากราบทิก๊วยลี้ด้วยความเคารพบูชาอันสูงสุด ๓ ครั้ง แล้วก็ถามถึงชื่อและแซ่เพื่อจักได้จำไว้เป็นที่เคารพบูชาต่อไปภายหน้า

ทิก๊วยลี้ก็นั่งนิ่งมิได้ตอบ แล้วหันมาพูดกับเอ้ยจื้อว่า เอ้ยจื้อเอ๋ย เรานี้มิใช่คนอื่นใดดอก ที่แท้ก็คือลี่เหียนอาจารย์ของเจ้าเอง ว่าแล้วทิก๊วยลี้ก็เล่าเรื่องราวให้ฟังทุกประการ แล้วหยิบเอายาออกจากน้ำเต้าเม็ดหนึ่ง ยื่นส่งให้บอกว่า ยานี้เป็นยาวิเศษ เจ้าจงกินเสียจะได้มีกำลังแข็งแรง ไม่เจ็บไข้ จงตั้งใจปฏิบัติดูแลมารดาของเจ้า จนกว่าจะสิ้นอายุขัยเถิด เรากับเจ้าคงจะได้พบกันอีก พอเอ้ยจื้อเอ่ยปากจะถาม ทิก๊วยลี้ก็หายวับไปกลับคืนสู่สำนัก ท่านลี่เล่าก็นได้ตั้งให้

ทิก๋วยลี้ เป็นเซียนลำดับที่หนึ่งในคณะเซียนทั้งแปดในบัดนั้น

ฝ่ายเอ๊ยจื๊อ ครั้นเห็นอาจารย์หายวับไปแล้ว จึงทั้งแม่ลูกต่างก็คุกเข่าหันหน้าไปทางทิศที่อาจารย์อยู่ กราบลงสามครั้ง ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เอ๊ยจื๊อก็ประกอบการทำมาหากินเลี้ยงมารดา และเหตุที่ได้ยินยาวิเศษจึงไม่เจ็บไข้ เป็นคนมีกำลังแข็งแรงยิ่งกว่าคนทั้งหลายในตำบลนั้น มารดาของเอ๊ยจื๊ออยู่มาได้อีกสิบปี จึงถึงแก่ความตาย เอ๊ยจื๊อครั้นทำศพมารดาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ออกไปบำเพ็ญพรตอยู่ ณ สำนักเก่าของอาจารย์อีกเป็นเวลาร้อยปี ทิก๋วยลี้จึงมาสั่งสอน จนเอ๊ยจื๊อเปลี่ยนร่างจากมนุษย์กลับเป็นร่างเซียนผู้สำเร็จ จึงได้นำไปอยู่ร่วมสำนักเดียวกันกับตนต่อไป

เซียนองค์ที่ ๒

องค์สองลือฤทธิ์ล้ำ เวหน
นาม "ฮั้นเจงหลี" อัน กาจแกล้วฯ

เซียนองค์ที่ ๒

ฮั่นเจงหลี

ในสมัยรัชกาลแห่งราชวงศ์ฮั่น ระหว่างปี พ.ศ. ๓๓๗ ถึง พ.ศ. ๓๗๖ ณ จวนเจ้าเมืองหุนตัง ได้เกิดมีแสงสว่างจ้าไปทั้งจวน ผู้คนชาวเมืองต่างตกใจคิดว่าไฟไหม้ จึงรีบพากันวิ่งไปเพื่อจะช่วยดับ แต่พอไปถึง ก็ไม่เห็นมีอะไร แต่ในขณะนั้นเป็นเวลาที่ฮูหยินภรรยาเจ้าเมือง ได้คลอดบุตรเป็นชาย รูปร่างล่ำใหญ่ผิดเด็กอ่อนธรรมดาสามัญ หน้าผากกว้าง ขนคิ้วดก ตายาว หูยาน จมูกใหญ่ ปากกว้าง เจ้าเมืองผู้บิดาให้ชื่อลูกชายของตนว่า เจงหลีกัก เกิดมาหกวันไม่ร้อง ไม่กินนมเหมือนเด็กทั้งปวง แต่พอวันที่เจ็ดจึงร้องและพูดว่า อันตัวเรานี้อยู่บนสวรรค์ แต่ปรากฏชื่อไปทั่วทิศ บิดามารดาได้ยินบุตรของตนพูดได้เช่นนั้น ก็ให้พิศวงอัศจรรย์ใจ คิดว่าเป็นศุภนิมิตมงคลอันวิเศษ ส่วนเจงหลีกักนั้นเมื่อเติบใหญ่

ขึ้น ก็มีสติปัญญาฉลาดเฉลียว เล่าเรียนหนังสือและตำราพิชัยสงคราม ทั้งฝึกหัดเพลงอาวุธก็เชี่ยวชาญว่องไว ต่อมาเมื่อท่านเจ้าเมืองผู้บิดาเห็นว่า ลูกชายมีอายุพอจะรับราชการได้แล้ว ก็ได้ส่งตัวให้เข้าไปรับราชการในเมืองหลวง เจงหลีกกก็ได้เข้ารับราชการเป็นนายทหาร

ครั้งนั้น ทางเมืองโทวฮวนได้ยกทัพบุกรุกตีเมืองด่านรายทางเข้ามา หัวเมืองด่านต่าง ๆ ก็ได้มีใบบอกเข้ามายังเมืองหลวง ฮ่องเต้ทางเมืองหลวงก็ทรงมีรับสั่งให้จัดกองทัพ คัดเลือกผู้ที่มีสติปัญญาและฝีมือ ที่สมควรจะเป็นแม่ทัพออกไปปราบปรามได้ ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ประชุมพิจารณาเห็นพร้อมกัน ที่จะตั้งเจงหลีกกเป็นแม่ทัพใหญ่ เพราะเป็นผู้มีสติปัญญาและกำลังฝีมือเป็นที่ไว้วางใจได้ ฮ่องเต้ก็ทรงเห็นชอบ จึงทรงแต่งตั้งให้เจงหลีกกเป็นไต้ง่วนส่วยเป็นแม่ทัพใหญ่ คุมพลยี่สิบหมื่นออกไปทำการปราบปรามพวกโทวฮวนครั้งนี้ เจงหลีกกเมื่อได้รับแต่งตั้งแล้ว ก็ได้เรียกประชุมพลพร้อมด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์พร้อมสรรพ์ แล้วจึงกล่าวแก่บรรดา

แม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า การที่จะยกกองทัพออกไปปราบปรามพวกโทวฮวน ขอท่านทั้งหลายจงตั้งใจรับราชการ เพื่อป้องกันรักษาบ้านเมืองให้เป็นผลสำเร็จ อย่าได้มีใจโลเลย่อท้อเลย ขอจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกำจัดข้าศึกให้พินาศพ่ายแพ้ไปโดยเร็วเถิด จึงจะสมศักดิ์ที่ได้เกิดมาเป็นชายชาติทหาร ที่ยอมเสียชีวิตเพื่อรักษาแผ่นดิน ส่วนผู้ที่ได้มอบกายเข้ามาเป็นพลทหารนั้นเล่า ถ้าไม่มีใจห่วงใยทางหลังแล้ว ก็จะทำให้การเข้าต่อสู้ได้เป็นไปอย่างสุดกำลัง ไม่ห่วงใยในชีวิตตัว หวังแต่ความมีชัยเพื่อเป็นเกียรติแก่ตัวเป็นที่ตั้ง ครั้นแล้วเจงหลีกก็ได้แต่งตั้งนายทหารทั้งปวง ให้เข้ารับตำแหน่งหน้าที่เป็นทัพหน้าทัพหลัง ปีกซ้าย ปีกขวา เป็นนายหมวดนายกองตามลำดับความสามารถ ครั้นเสร็จแล้วก็จุดประทัดเอาฤกษ์ยกออกจากเมืองหลวง การยกทัพครั้งนี้ มีพวกขุนนางทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อย พร้อมทั้งพวกราษฎรพากันไปส่งเป็นอันมากแน่นถนนสองฟากจนถึงประตูเมือง ได้มีคำฉันท์ที่ไปส่งกองทัพในครั้งนั้น ได้แต่งไว้เพื่อเป็นเกียรติแก่เจงหลีกมีปรากฏดังนี้

ขุนพลเคลื่อนพหลขับ หมายสับริปูสลาย
อาวุธส่องแสงพราย ดุจะสายอสุนีย์
อริฮวนจุ่งพ่ายพัง พินาศฝั่ง ณ ปฐพี
กระจายกราดปลาดหนี บ่มิผินมาต่อกร
ขอจุ่งท่านจอมพล ฤทธิดลขจายจร
เรืองเดชสถาพร อนุสสรณ์ตลอดกาลฯ

เจงหลีกั๊กยกพลรอนแรมมาหลายวัน ก็ลุถึงเมืองกิจิ๋ย จึงตั้งค่ายลงนอกเมือง กองทัพของฝ่ายโทวฮวนนั้นตั้งค่ายอยู่ชายแดนเมือง เจงหลีกั๊กได้ยกทหารเข้าทำการรบพุ่งกับข้าศึกได้ชัยชนะ ตีทัพโทวฮวนแตกยับเยินไพร่พลทั้งนายทหารน้อยใหญ่ล้มตายลงเป็นอันมาก ศพนอนกลิ้งเกลื่อนไปทั่วบริเวณที่รบสุดจะประมาณได้ ขณะนั้นเป็นเวลาที่ทีก๋วยลี่เหยียบเมฆเหาะผ่านมาทางนั้นพอดีได้กลิ่นซากศพที่ฟุ้งขึ้นมาบน ก็มีความสงสัยเล็งแลลงไปก็เห็นเจงหลีกั๊กแม่ทัพแห่งราชวงศ์ฮั่น กำลังต้อนไพร่พลไล่ฆ่าฟันกองทัพโทวฮวนอยู่อลหม่าน ก็ให้อนาถใจ ครั้นแล้วพลันก็ระลึกถึงคำของท่านลีเล่ากุนผู้อาจารย์ได้ว่า อันตัวแม่ทัพแผ่นดินฮั่นซึ่งกำลังกวัดแกว่งทวน ต้อน

ทหารของตนเข้าไล่ฆ่าฟันทหารโทวฮวนล้มตายเกลื่อนแผ่นดินนับด้วยหมื่นแสน ด้วยน้ำใจเหี้ยมปราศจากความเมตตาปราณีอยู่บัดนี้ คือ เดิมเป็นเทพดารักษาหอสมุดในเมืองสวรรค์ แต่มีความผิด เง็กเซียนฮ่องเต้จึงลงโทษให้ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ชื่อเจ็งหลีกก บัดนี้ได้มาเป็นแม่ทัพมีฝีมือของราชวงศ์ฮั่น ออกปราบปรามพวกโทวฮวน ทำจิตให้กำเริบดุร้ายฆ่าฟันคนด้วยกันเหมือนกับผักปลา จนกลิ่นฟุ้งขึ้นมาเช่นนี้ดูไม่เป็นการสมควร ทั้งความผิดบนสวรรค์ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่พอที่จะต้องเวียนว่ายตายเกิดต่อไปอีก จำเราจะต้องทำการขัดขวางไว้ก่อนพอให้เจงหลีกั๊กหลุดพ้นออกจากวงการรบพุ่งแล้ว ต่อไปก็คงจะมีท่านผู้วิเศษผู้ใดผู้หนึ่ง มาเป็นอาจารย์อบรมชักจูงให้พ้นเวรกรรมจากโลกมนุษย์ หันเข้าประพฤติบำเพ็ญเพียรต่อไป เราพิเคราะห์ดูก็สมจริงดังที่ท่านอาจารย์ได้ทำนายไว้ล่วงหน้านั้นทุกประการ เพราะถ้าเป็นแม่ทัพอื่นแล้ว กองทัพโทวฮวนก็คงไม่แตกพ่ายตายยับอย่างนี้ เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ทิก๋วยลี้ก็บังตัวลอยลงยังพื้นดินใกล้กับค่ายโทวฮวน ร่ายเวทย์แปลงเป็นคนชรา ถือไม้เท้าเดินโขยกเขยกตรงไปยังประตูค่าย

ฝ่ายปุดยู้แม่ทัพใหญ่โทวฮวน เมื่อยกมานั้น มีไพร่พลทหารถึงสิบห้าหมื่น มีความอิ่มใจที่จะได้ชัยชนะ แต่ครั้นมาปราชัยยับเยินเสียทหารล้มตายไปกว่าครึ่งเช่นนี้ ก็มีความวิตกเสียใจยิ่งนัก จึงปรึกษากับนายกองทัพทั้งปวง ในอันที่จะทำการคิดรับศึกต่อไป ก็พอดีทหารยามเข้ามาคำนับแจ้งว่า มีตาแก่คนหนึ่งจะเข้ามาพบ ปุดยู้จึงคิดว่า ตาแก่ที่มานี้คงจะมิใช่เป็นกลอุบายของข้าศึก แต่ถ้ามีอาการเป็นพิรุธอย่างไรเราก็จะฆ่าเสีย คิดแล้วจึงสั่งให้ทหารนำตัวเข้ามา ตาแก่ทิก๋วยลี้เข้ามาถึง ก็ยืนคำนับในฐานะผู้สูงอายุ ไม่คุกเข่าอย่างคนธรรมดาสามัญกระทำ ปุดยู้พิจารณาเห็นท่วงทีกิริยาของตาแก่ มิใช่คนธรรมดาสามัญ จึงคำนับตอบแล้วถามว่า ท่านผู้เฒ่ามีกิจสิ่งใดจึงมาหาข้าพเจ้าถึงค่าย ทิก๋วยลี้จึงว่าข้าพเจ้ามานี้ ก็เพื่อมาแสดงความยินดีในชัยชนะของท่าน ปุดยู้จึงว่า ก็ข้าพเจ้าแตกทัพยับเยินมาเดี๋ยวนี้ ซ้ำทหารก็บอบช้ำอย่างไรท่านก็เห็นอยู่ ที่ท่านมาพูดนี้ มิเป็นการมาเยาะกันเล่นหรือ ทิก๋วยลี้หัวเราะแล้วจึงว่า ท่านแม่ทัพยังไม่เข้าใจอันธรรมดาการสงครามรบพุ่งกันนั้น การแพ้และชนะ

ย่อมเป็นธรรมดา อุปมาดังเล่นหมากรุก ซึ่งท่านไม่ควรวิตกทุกข์ร้อนวุ่นวายใจอย่างไร หมากรุกกระดานของท่านนั้นก็เป็นแต่เพียงเบี้ยเม็ดถูกกินกระจัดกระจายไปเท่านั้น ส่วนตัวขุนและโคนม้าเรือยังบริบูรณ์อยู่ แต่คราวนี้ข้าพเจ้าว่า เราจะเดินแต้มของเราให้กระดานฝ่ายโน้นถึงกับขุนโคนแตกเพริดไปทีเดียว ข้าพเจ้าจะบอกอุบายให้ ถ้าท่านเชื่อข้าพเจ้า ในค่ำคืนวันนี้ให้ท่านรวบรวมไพร่พลยกเข้าปล้นค่ายของเจงหลีกก ก็จะแก้การพ่ายแพ้ของท่านให้กลับมีชัยชนะได้ เหตุด้วยกองทัพฮั่นมีชัยในการรบใหญ่ย่อมจะมีความประมาท เลี้ยงดูกันเอิกเกริกขาดความระมัดระวัง เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า ถ้าท่านยกเข้าปล้นค่ายเจงหลีกกในคืนนี้แล้ว ก็จะได้ชัยชนะเป็นแน่ ทิก๋วยลี้พูดเท่านั้น แล้วก็ลากลับเดินออกจากค่ายไป

พอตาแก่ทิก๋วยลี้กลับไปแล้ว ปุดยู้ก็นิ่งตริกตรองคำที่แนะนำ เห็นถูกต้องกับตำราพิไชยสงครามก็เห็นชอบจึงสั่งให้นายทหารทั้งปวง ให้คุมไพร่พลแยกออกเป็นสี่กองยกออกไปซุ่มอยู่ใกล้ค่ายข้าศึก ถ้าเห็นแสงไฟโพลงขึ้นเมื่อใด ก็ให้ขับทหารระดมเข้าตีค่ายข้าศึกจงพร้อมกันทั้ง

สี่ด้าน แต่นายทหารคนหนึ่งชื่อบีดฮุด ได้พูดท้วงขึ้นว่า แม่ทัพฮั่นคนนี้มีปัญญาลึกซึ้ง ข้าพเจ้ายังสงสัยถ้อยคำของชายแก่คนนั้นว่า จะเป็นกลศึก พอปุดยู้ขยับปากจะพูด ก็พอดีทหารประตูค่ายมาบอกว่า ตาแก่คนนั้นพอไปถึงประตูค่ายก็หายไป ปุดยู้ได้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดีนัก จึงว่ากับบีดฮุดว่า พระบารมีของเจ้านายเรายิ่งนักแล้ว จึงได้บันดาลให้เทพดามาบอกอุบายให้เราได้ชัยชนะ ท่านอย่ามีความสงสัย จงรีบลงมือทำการโดยเร็วเถิด แล้วสั่งให้นายทัพนายกองทั้งปวง ให้ไพร่พลกินอาหารให้เสร็จก่อนพลบนี้ แล้วให้รีบยกออกไป คอยสังเกตดูสัญญาณตามที่ได้สั่งไว้ต่อไป

ฝ่ายเจงหลีกี๋ ครั้นได้ชัยชนะครั้งใหญ่ ตีทัพโทวฮวนแตกพ่ายยับเยินไปเช่นนั้น ก็มีความยินดียิ่งนัก ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ แล้วปูนบำเหน็จรางวัลแก่นายทัพนายกองโดยทั่วหน้า แล้วสั่งสุราอาหารเลี้ยงไพร่พลอย่างสนุกร่าเริงจนเวลาล่วงเข้าสองยาม ขณะนั้นปั้งกีนายทหารเอกได้เข้ามาเตือนเจงหลีกี๋ว่า ข้าพเจ้าเกรงว่า ในคืนวันนี้น่ากลัวฝ่ายโทวฮวนจะย้อนกลับมาทำการปล้นค่าย เพราะยัง

มิได้พ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง ขอให้ท่านจงพิเคราะห์พิจารณาดู เจงหลีกก็ได้ฟังจึงว่า เราได้สั่งพวกนายทหารทุกหมวดกองในค่ายหลวง ให้ทำการรักษาหน้าที่อยู่ยามตามไฟโดยกวดขันแล้ว แต่เพื่อให้เป็นที่วางใจ ขอท่านจงไปสั่งกำชับให้นายหมวดนายกองเหล่านั้นให้เพิ่มความระมัดระวังให้เข้มงวดทุกค่าย อย่าเห็นแก่หลับนอน บังกี้ก็ออกไปปฏิบัติตามคำสั่งทุกประการ แต่ด้วยอำนาจของทิก๊วยลี้ได้เป่าคาถาให้ไพร่พลในกองทัพฮั่นหลับสนิทหมดทุกค่าย แล้วก็บันดาลให้เพลิงไหม้เกิดขึ้นที่หลังค่ายใหญ่ เป่าลมให้กระพือพัดจนลุกลามไหม้ไปทั่วทุกค่าย พวกทหารมีความตกใจ ตื่นขึ้น ช่วยกันดับไฟเป็นอลหม่าน

กองจุดเพลิงของปุดยู้มาถึง ก็ซ้ำเข้าวางเพลิงจุดซ้ำเข้าไปอีก ไฟเลยลุกลามขนาดใหญ่สุดที่จะดับได้ บรรดาทหารฮั่นทุกคนต่างก็มีความตื่นตกใจ พากันแตกหนีไม่คิดต่อสู้ กองซุ่มทั้งสี่ทิศของฝ่ายโทวฮวนครั้นเห็นไฟสัญญาณโพลงขึ้น ต่างก็โห่ร้องเข้าโจมตีพร้อมกัน ปุดยู้ก็ขับม้า

ควงง้าวนำทหารทุกหมวดกองเข้าทำลายค่ายใหญ่ ส่วนเจงหลีกั๊กก็ขี่ม้าถือทวนขับพลเข้าทำการรบและดับเพลิง แต่ลมกลับโหมกระพือพัด ช่วยให้เพลิงลุกลามใหญ่โตยิ่งขึ้น แสงสว่างดังกลางวัน แลเห็นข้าศึกรุมล้อมทั้งสี่ด้านอย่างหนาแน่น เสียงโห่ร้องสนั่นหวั่นไหว จึงตรงเข้ารบพุ่งอย่างตลุมบอน ครั้นพบกับปุ่ดยู้ซึ่งกำลังขับทหารหนุนเนื่องเข้ามาเช่นนั้น เจงหลีกั๊กก็ขับม้าตรงเข้าสู้รบได้สิบเพลง เห็นทหารของตนรวนเรระส่ำระสาย แตกหนีไปคนละทางสองทาง กับทั้งมิรู้กำลังข้าศึกในขณะนั้นว่ามากน้อยเพียงใด จึงเบนม้าผละออกจากที่รบ แต่ก็ยังไม่ทันเพราะข้าศึกดักขวางทางอยู่อย่างมากมาย ทั้งปุ่ดยู้ก็ควบม้าไล่ติดตามมาจวนจะทัน เจงหลีกั๊กก็เร่งกำลังเข้าสู้รบจวนจะเสียที พอดีบั้งกีมาทัน ก็ขับทหารเข้ารบพุ่ง กันเอาเจงหลีกั๊กออกพ้นจากที่ล้อมได้ ก็พอดีม้าที่เจงหลีกั๊กขี่ถูกเกาทัณฑ์ล้มลง บั้งกีเห็นดังนั้นก็ขับม้าไล่ฆ่าฟันทหารม้าโหวฮวน แย่งได้ม้ามาตัวหนึ่ง ให้เจงหลีกั๊กขี่หนีออกจากที่ล้อมได้ แล้วก็พากันควบม้าจนถึงเชิงเขา เหลียวกลับไป

ดูค่ายใหญ่ เห็นเพลิงยังโหมติดสว่างแจ้งอยู่ ไพร่พลทั้ง-หลายก็แตกหนีกระจัดกระจายไปสิ้น คงมีเหลือตามมาประมาณสองร้อยคน เจงหลีกั๊กเห็นแล้ว หวนคิดถึงความพ่ายแพ้ของตน ก็ให้มีความโทมนัสเสียใจยิ่งนัก ร้องขึ้นจนสุดเสียง พลัดตกจากหลังม้าสลบแน่นิ่งไป บั๋งกี๊กับทหารต่างช่วยกันนวดเฟ้น จนเจงหลีกั๊กได้สติขึ้นขี่ม้าได้ พอดีทหารโทวฮวนโห่ร้องไล่ติดตามมาทัน บั๋งกี๊จึงว่า ขอท่านแม่ทัพจงหลบหนีไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะรอรบรั้งท้ายกับพวกข้าศึกไว้ แล้วจะตามท่านแม่ทัพไปต่อภายหลัง เจงหลีกั๊กรับคำแล้ว ก็ขับม้าหนีเข้าไปตามราวป่าแต่ผู้เดียว ส่วนบั๋งกี๊กับทหารทั้งหลายก็หันเข้าทำการสู้รบ จนข้าศึกแตกพ่ายออกไป (เรื่องของเจงหลีกั๊กในครั้งชีวิตมนุษย์ตามต้นฉบับก็จบลงเพียงนี้ ต่อแต่นี้ไปกล่าวถึงทางดำเนินเข้าสู่ความเป็นเซียน)

เมื่อเจงหลีกั๊กขับม้ามาแต่ผู้เดียวนั้น ได้เหลียวกลับไปดูแลเห็นแสงไฟเบื้องหลังห่างไกลออกไป มิได้ยินเสียงโห่ร้องก็ค่อยคลายใจ ผ่อนบังเหียนปล่อยให้ม้าเดินไปตาม

สบาย พลางคิดคำนึงว่า อันตัวเราได้เป็นแม่ทัพของพระเจ้าแผ่นดิน มีอำนาจถืออาชญาสิทธิ์ ควบคุมทะแกล้วทหารมากระทำการรบกับข้าศึกถึงยี่สิบหมื่น หวังที่จะกำจัดข้าศึกอันเป็นศัตรูแผ่นดินให้ราบคาบ ให้บ้านเมืองได้อยู่เย็นเป็นสุข และทำความชอบฝากชื่อเสียงไว้ให้ปรากฏในแผ่นดิน แต่ก็หาสมปรารถนาไม่ ทีแรกก็ดูจะเป็นผลด้วยได้ชัยชนะ แต่ก็เป็นด้วยเคราะห์กรรมความประมาท จึงถูกข้าศึกเผาค่าย เสียทีแตกยับเยินเสียไพร่พลไปเป็นอันมาก ความดีทั้งปวงก็สิ้นลง ได้รับแต่ความอัปรยศ ถึงแม้พระมหากษัตริย์จะทรงพระกรุณาไม่ลงพระราชอาชญา เราจะแบกหน้ากลับไปบ้านเมือง ให้เขาหัวเราะเล่นได้อย่างไร เจ๊งหลีกั๊กรำพึงไป พลางขับม้าไป อย่างไม่มีจุดหมายตลอดคืน จนรุ่งสว่าง มิรู้ว่ามาถึงแห่งใดตำบลใด เหลียวมองหาผู้คนที่พอจะไต่ถาม ก็ไม่เห็นมี จึงคงขับม้าต่อไปเรื่อย ๆ อย่างเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม จนกระทั่งพลบค่ำแสงจันทร์สว่าง จะเหลียวไปทางใด ก็ล้วนเป็นป่าทึบเขาสูงทมึน เสียงสัตว์กับเสียงลมดังแซ่ร้องน่าสพรึงกลัว

ทำให้ต้องระมัดระวังตัวยิ่งขึ้น คิดว่านี่ถ้าข้าศึกตามมา เราจะหนีไปอย่างไร ขณะที่นั่งคิดทอดอาลัยบนหลังม้าเรื่อยมานั้น ก็พอเห็นนักพรตนิกายหูผู้หนึ่ง ถือไม้เท้าเดินออกมาจากซอกเขา เจงหลีกั๊กก็ลงจากหลังม้า ประสานมือคำนับด้วยความยินดีแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นนายทหารของแผ่นดินฮั่น ยกทัพมากำจัดพวกโทวฮวนที่ปลายแดนเมืองกิจุ๊ย เสียทีแก่ข้าศึกแตกหนีหลงมาแต่ผู้เดียว ขอท่านได้โปรดเมตตา ให้ข้าพเจ้าได้พัก ณ สำนักของท่านสักคืนหนึ่งต่อรุ่งขึ้นจึงจะขอลาท่าน ออกสืบหากองทหารต่อไป นักพรตหูรูปนั้นก็พยักหน้า แล้วนำเจงหลีกั๊กเดินต่อไปอีกประมาณสามลี้เศษถึงตำบลแห่งหนึ่ง จึงหยุดชี้มือตรงไปข้างหน้า แล้วพูดว่า เบื้องหน้าโน้นเป็นสำนักของท่านอาจารย์ตั้งหัวจินหยินผู้วิเศษ ท่านจงไปนมัสการท่านและขอพักอยู่เถิด ว่าแล้วนักพรตผู้นั้นก็ลาหลีกไป

เจงหลีกั๊กผูกบังเหียนม้าไว้กับต้นไม้ แล้วก็ยังยืนมองรีรออยู่ ก็พอได้ยินเสียงคนเดินร้องเป็นบทคำฉันท์โง้วลุด เป็นธรรมภาษิตอันไพเราะมาว่า

เราเนาว์สราญสุข นิระทุกข์เกษมสันต์
ดุจะชาติละดาวัลย์ สะพรั่งจิต ณ แผ่นผา
ความครุ่นอีกกำหนัด ก็สลัดมินำพา
วิเวกและเอกา ดุจะเมฆสิลอยลม
ผิวะแม้จะลอยล่อง ก็มิข้องอาลัยสม
บ่คิดบ่ปรารมย์ บ่มิห่วงอาลัยมี
สถิตย์เหนือ ณ อาสน์เอี่ยม กระจ่างเยี่ยมจรัสศรี
ครั้นรัตติกาลมี ศศีส่อง ณ แนวไพร
แม้พาหิระชน จลาจลและบัลลัย
เรามั่นสถิตย์ใน สุกะธรรมะบ่คลอน
หากใครมาพบเรา ก็จะแนะจะสั่งสอน
ชี้ทางอันบวร เสถียรสุขนิรันดร์กาล ฯ

เจงหลีกั๊กจึงคิดว่า ผู้ขับคำฉันท์อันไพเราะดังนี้ คงจะเป็นนักพรตผู้ทรงศีลและทรงภูมิปัญญาเป็นแน่ ก็มองดูไปทางที่มาของเสียงนั้น มิช้าก็แลเห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งสวมเสื้อขนสัตว์สีขาวถือไม้เท้าเดินออกมาจากประตู เข้ามายืนคำนับอยู่ตรงหน้าถามว่า ท่านที่มานี้ชื่อเจงหลีกั๊กเป็นแม่ทัพแห่งแผ่นดินฮั่นใช่หรือไม่ เจงหลีกั๊กได้ยินดังนั้นก็

ตกใจจึงคิดว่า ชายชราผู้นี้เป็นผู้วิเศษแน่แล้ว ก็ประสานมือขึ้น คำนับด้วยกิริยาอันนอบน้อมพลางตอบว่า ถูกแล้วท่านชายชรา หรือที่แท้คือตังหัวจินหยิน จึงว่าทำไมท่านไม่พัก ณ สำนักโน่นเล่า เจงหลีกก็ได้ฟังดังนั้น จึงเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นให้ตังหัวจินหยินฟัง แล้วกล่าวว่า ขอท่านได้เมตตาให้ข้าพเจ้าได้พักอาศัยสักครั้งหนึ่งเถิด จะมิลืมคุณท่านเลย ตังหัวจินหยินก็นำเจงหลีกเข้าไปในสำนักแล้วจัดอาหารเจมาให้ ขณะที่เจงหลีกกินอาหารอยู่นั้นตังหัวจินหยินจึงว่า ดังข้าพเจ้าจะว่าให้ท่านฟัง **อันลาภยศ สรรเสริญ ทุกสิ่งทุกอย่าง ล้วนแต่จะหาความแน่นอนมิได้ ดุจก้อนเมฆที่เลื่อนลอยแปรรูปอยู่ในอากาศฉะนั้น มนุษย์ชอบก่อเหตุทำสงครามอันร้ายแรง เอาแต่รบราฆ่าฟันก่อกรรมสร้างเวรหาขอบเขตมิได้** ขอให้ท่านจงพิจารณาดูให้ลึกซึ้งสักหน่อย ตั้งแต่กาลโบราณมาจนปัจจุบันนี้ บ้านเมืองประเทศเขตแดนต่าง ๆ ที่มีเจ้าครอง ก็มิใช่ว่าจะเป็นของกษัตริย์ราชวงศ์เดียว ลาภยศเกียรติศักดิ์หรือคำสรรเสริญเยินยอก็มิใช่จะมีแต่บุคคลเดียวสกุลเดียว ย่อมผลัดกันไปเปลี่ยนกันมา เอาเป็นแน่

นอนหาได้ไม่ เปรียบประดุจนอนหลับฝันไปแล้วตื่นขึ้น ฉะนั้นข้าพเจ้าได้เล็งเห็นความไม่เป็นแก่นสารของโลกดังนี้ จึงได้หลีกเลี่ยงจากความครอบงำเหล่านั้นเสีย ปลีกตัวออกมาอยู่ด้วยความวิเวกสันโดษตามลำพังตน มิเกี่ยวข้องวุ่นวายกับใคร แม้ว่าจะยังมิลุล่วงถึงผลสำเร็จโดยสมบูรณ์ก็ตาม แต่ก็ได้กำจัดเยื่อใย อันเป็นอำนาจของโลกมิให้เข้ามาผูกมัดได้ อันตัวของท่านแม่ทัพเองเล่า ก็ได้ลิ้มรู้สึกในรสเหล่านี้มา นับว่าพอสมควรแล้ว จะมามัวหลงคิดอาลัยอยู่ในลาภยศสรรเสริญสุข อันมิใช่วิสัยของนักปราชญ์ด้วยเหตุอันใด ข้าพเจ้าเห็นไม่เป็นการสมควรเลย จงเอาตัวรอดเสียแต่บัดนี้เถิด

เจงหลีกกได้ฟัง ก็นิ่งอยู่มิได้ว่าประการใด ครั้นกินอาหารอิ่มแล้ว ก็ลุกจะเดินออกไปดูม้า ตังหัวจินหยินก็ว่าม้าของท่านนั้นเด็กได้จูงไปปล่อยให้กินหญ้าอยู่ทางหลังสำนักแล้ว อย่ากังวลเลย แล้วก็จัดที่ให้เจงหลีกกได้พักผ่อนหลับนอน เจงหลีกกเอนตัวลงนอน แต่ก็ยังหาได้หลับไม่ เพราะยังครุ่นคิดรำพึงถึงถ้อยคำของตังหัวจินหยิน ที่ได้กล่าวกับตนนั้น ก็เห็นจริงด้วยทุกอย่างทุกประการ จน

จิตสงบเยือกเย็น เกิดความเบื่อหน่ายขยะแขยงในลาภยศ และราคะ คิดแต่จะหลบออกสู่ที่สงบ เพื่อเจริญภาวนา บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งม่อยหลับไป รุ่งเช้าตังหัวจินหยิน ให้ศิษย์จัดอาหารเจให้เจงหลีกกิน เสร็จแล้วเจงหลีกก็คุกเข่าลงกราบตังหัวจินหยินสามครั้ง ตามแบบอย่างศิษย์พึงกระทำต่ออาจารย์ แล้วพูดว่า ข้าพเจ้านี้มัวเมามานาน ถูกกิเลสราคะครอบงำจนตาเกือบจะมืดบอด ต่อได้มารับฟังโอวาทคำชี้แจงของท่านอาจารย์ จึงทำให้ได้สติรู้สึกสำนึกตน ข้าพเจ้าขอมอบตัวเป็นศิษย์ ยึดท่านอาจารย์เป็นที่เคารพตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอท่านอาจารย์ได้เมตตาแนะนำสั่งสอน ให้ข้าพเจ้าได้พ้นจากทุกข์อันยุ่งเหยิงนี้ด้วย ตังหัวจินหยินก็รับว่าจะช่วยแนะนำสั่งสอนให้ด้วยความเต็มใจ ตังหัวจินหยินก็ได้เริ่มสั่งสอนวิธีการเจริญภาวนาบำเพ็ญเพียรให้แก่เจงหลีกทุกสิ่งทุกประการ ตลอดจนฝึกอบรมวิธีใช้ธาตุไฟในร่างกาย ออกเผาสรรพสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นเงินและทอง กับมอบกันหยั่นวิเศษให้เล่มหนึ่ง ชื่อแชเล้ง พร้อมทั้งประสิทธิ์มนต์สำหรับใช้กำกับกันหยั่นนั้นให้ด้วย เจงหลีกก็ตั้งใจหมั่นพยายามร่ำเรียนฝึกอบรม

ตน จดจำถ้อยคำของอาจารย์ที่ได้สั่งสอนไว้โดยแม่นยำจนชำนิชำนาญ พอเห็นเด็กจูงม้ามายืนคอยอยู่ข้างนอก จึงคุกเข่ากราบอาจารย์สามครั้งแล้วว่า ข้าพเจ้าจะต้องจากท่านอาจารย์ไปบัดนี้ แล้วสักเมื่อใด จึงจะได้มารับโอวาทคำสั่งสอนจากท่านอาจารย์อีกเล่า

ตังหัวจินหยินได้ฟังว่า เจ้าอย่าวิตกไปเลย จงกลับไปหาครอบครัวบุตรภรรยาก่อนเถิด เพราะเขาลือกันว่าเจ้าเสียทัพตัวตายในที่รบ ครอบครัวของเจ้าต่างก็มีความเศร้าโศรกทุกข์ร้อนเป็นอันมาก ต่อเมื่อได้เยี่ยมเยียนกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จงปลีกตัวออกไปหาที่วิเวกตั้งใจอุตสาหะบำเพ็ญเพียร คงจักได้สำเร็จบรรลุผลเป็นเซียนในชาตินี้เป็นแน่ ชื่อเสียงของเจ้าก็จักเป็นที่เคารพบูชาระบือไปไกล เราจะช่วยชี้หนทางให้เจ้าได้เดินทางไปพบครอบครัวบุตรภรรยาในวันนี้ และบางทีต่อไปภายหน้าเราอาจจะต้องไปเป็นศิษย์ของเจ้าก็ได้ เจงหลีกั๊กได้ฟังคำอาจารย์ว่า จะต้องมาเป็นศิษย์ตนเช่นนั้นก็มีความสงสัยนัก แต่ไม่อาจจะซักถามได้ด้วยความเคารพและยำเกรงได้แต่เก็บความสงสัยไว้ภายใน ครั้นแล้วจึงแต่งตัวเหน็บ

กันหยั่นวิเศษ สะพายเกาทัณฑ์ ถือทวนรับบังเหียนม้าจากเด็ก ออกจูงเดินตามอาจารย์ไปราวครึ่งลี้ ตังหัวจินหยินจึงหยุดแล้วชี้บอกว่า ทางหลวงอยู่ข้างหน้าโน้น เจ้าจงเดินทางไปโดยปลอดภัยเถิด ส่วนเราขอลาเจ้า ณ บัดนี้ ว่าแล้วก็หายวับไป เจงหลีกักตกตลึงยืนนิ่งดุจถูกมนต์สกด จนม้าร้องขึ้นจึงได้สติ เหลียวไปดูสำนักที่อาศัยของอาจารย์ ก็ไม่เห็นมีแต่สักหลัง จึงคุกเข่าลงกับพื้นดินกราบลงอีกสามครั้ง จึงขึ้นม้าขับไปจนถึงทางหลวง ก็จำได้ว่าเป็นแดนเมืองหุนตัง ซึ่งระยะทางห่างไกลจากเมืองกิจุ๊ยตั้งหมื่นลี้

ครั้นเจงหลีกักมาถึงบ้าน เห็นผู้คนบ่าวไพร่ไว้ทุกข์กันทั้งสิ้น ฝ่ายนางโพลีฮูหยินได้เห็นสามีกลับมาเช่นนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก เรียกบุตรหญิงชายบ่าวไพร่ทุกคนให้มากราบไหว้ แล้วเล่าเรื่องที่ทหารแตกทัพมาบอกว่า เจงหลีกักได้ทำการรบกับพวกโทวฮวนจนตัวตายในที่รบ จึงมีความเศร้าโศรกเสียใจ และจัดการเซ่นไหว้และไว้ทุกข์ดังที่ได้มาเห็นอยู่นี้ และว่าบัดนี้ท่านก็ได้กลับมาแล้วเป็นอันหมดทุกข์หมดโศรกขอให้อายุยืนสืบไป แล้วฮูหยินก็สั่ง

คนใช้ให้จัดสุราอาหารมาเลี้ยงดู เป็นการฉลองต้อนรับสามีด้วยความปีติยินดี พอเจงหลีกกและครอบครัวเตรียมจะลงมือบริโภคอาหาร ก็พอเจงหลีกั๊กผู้พี่ชายที่ลาออกจากราชการมาถึง เพื่อแสดงความยินดี เจงหลีกกก็เลยเชิญให้เข้านั่งโต๊ะด้วยกัน เจงหลีกั๊กก็ถามว่าเหตุใดหรือพี่เราจึงลาออกจากราชการเสียแต่ยังไม่ถึงวัยชรา เจงหลีกั๊กได้ฟังดังนั้น ก็เล่าให้น้องชายฟังถึงความเบื่อหน่ายต่อชีวิตทางโลก ที่ลาออกมานี้ก็เพื่อหวังที่จะแสวงหาที่สงบสงัด เพื่อได้ประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญเจริญภาวนาสมาธิ ให้พ้นจากความยึดเหนี่ยวของโลก เจงหลีกั๊กก็ได้เล่าเรื่องของตนตั้งแต่แตกทัพหนีข้าศึกไป จนกระทั่งได้พบกับตังหัวจินหยิน ได้ศึกษาวิธีการปฏิบัติบำเพ็ญฌานและเล่าเรียนเวทย์มนต์คาถาต่าง ๆ ทั้งตังหัวจินหยินผู้อาจารย์ได้มอบกั้นหยั่นแชเล้งให้เล่มหนึ่ง และท่านอาจารย์ได้บอกว่ากั้นหยั่นเล่มนี้มีอิทธิฤทธิ์ยิ่งนัก แต่ยังมิได้ทดลองเลย เมื่อได้กินสุราอาหารเลี้ยงดูกันเป็นที่อิ่มหนำสำราญแล้ว เจง-หลีกั๊กก็ลากลับไป ส่วนเจงหลีกกอยู่บ้านเป็นเวลาหลายวันจึงคิดว่าพระเจ้าแผ่นดินทรงมอบอาญาสิทธิ์ให้เรา เป็น

แม่ทัพไปปราบปรามข้าศึก แต่เรากลับเสียทัพหลบหนีเอาตัวรอด ย่อมมีความผิดตามกฎอัยการศึกโทษถึงประหารชีวิต ฉะนั้นเราจะมาหลบอยู่กับบ้านเช่นนี้ไม่ควร โทษผิดจะมีมาถึงครอบครัวบุตรภรรยาด้วย คิดดังนั้นแล้ว จึงสั่งภรรยาให้กำชับลูกเต้าและบ่าวไพร่ อย่าแพร่งพรายให้เรื่องที่ตนกลับมาบ้านนี้ รั่วไหลไปถึงเมืองหลวงเป็นอันขาด ด้วยจะมีพวกขุนนางที่อาจอิจฉาริษยา จะเพ็ดทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ลงพระราชอาญาทั้งครัวเรือน ฮูหยินก็สั่งกำชับผู้คนภายในบ้านตามที่สามีสั่งทุกประการ เจงหลีกั๊วก็ได้ปรึกษากับเจงหลีกั๋งด้วยเรื่องที่จะออกไปแสวงหาที่วิเวก เพื่อถือศีลบำเพ็ญพรตอยู่เป็นเวลาหลายวัน ครั้นเป็นที่ตกลงกันแล้ว ทั้งสองพี่น้องก็อำลาบุตรภรรยาญาติมิตร แต่งเป็นเต้าหยินออกเดินทางเข้าสู่ราวป่าด้วยกัน

เต้าหยินทั้งสองเดินทางมาถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ได้ยินเสียงคนโห่ร้องอึงคนึงอยู่ทางป่าอีกด้านหนึ่ง จึงชวนกันขึ้นไปดูบนไหล่เขา เห็นคนเป็นอันมากกำลังต้อนไล่

เสือใหญ่ออกจากป่า และถูกเสือตบกัดบาดเจ็บก็หลายคน ด้วยปรากฏว่าในป่านี้มีเสือใหญ่ดุร้ายตัวหนึ่ง ชอบออกเที่ยวคอยทำร้ายกัดกินคนอยู่เสมอ มาวันหนึ่งเสือตัวนี้ได้ตะครุบเอาชายหนุ่มคนหนึ่งไปกินเสีย ชายผู้นี้เป็นคนกำพร้าบิดา อยู่แต่มารดา ได้ทำมาหาเลี้ยงชีพโดยหาไม้ฟืนและของป่าขาย เมื่อมารดาของชายผู้นั้นรู้ว่าบุตรของตนถูกเสือกัดตาย ก็ร้องไห้จนสลบ แล้วไปร้องเรียนต่อนายอำเภอขอให้จัดการกำจัดเสือเป็นการแก้แค้น และมิให้ใครได้รับความเดือดร้อนอีกต่อไป นายอำเภอมีความสงสารเป็นอันมาก จึงเกณฑ์ชาวบ้านออกทำการล่าจับเสือร้ายตัวนั้น ดังที่เต่าหยินพี่น้องกำลังยืนดูอยู่ ณ บัดนี้ ผู้คนทั้งหลายกำลังไล่เสือมา ครั้นเห็นเต่าหยินสูงอายุรูปร่างสง่าผึ่งผายยืนดูอยู่ที่ไหล่เขา ก็มีความยินดีเป็นอันมาก ชวนกันขึ้นไปกราบไหว้ขอร้องให้ช่วยกำจัดเสือร้ายนั้น เพราะลำพังกำลังตนเห็นจะจับได้โดยยาก เพราะเป็นเสือดุฉกรรจ์ ทั้งมีกำลังประเปรียวว่องไว

เจงหลีกังจึงพูดกับเจงหลีกกว่า เจ้ากมีกันหยั่นวิเศษอยู่กับตัว ลองเอามาใช้ช่วยคนเหล่านี้กำจัดเสือร้าย ให้คนทั้งปวงได้รับความร่มเย็นสักที เจงหลีกกก็รับคำ ชักกั้นหยั่นออกขว้างไป กั้นหยั่นก็ลอยตรงเข้าตัดคอเสือขาดกระเด็น แล้วก็กลับมาเข้าฝักตามเดิม ชาวบ้านเหล่านั้นครั้นเห็นเสือตาย ต่างมีความดีใจเป็นอันมากพากันกราบไหว้ แล้วช่วยกันหามเสือนั้นไปส่งแก่นายอำเภอ ส่วนเจงหลีกกและเจงหลีกังก็ลงจากไหล่เขา เดินมุ่งหน้าต่อไปจนถึงเขาอีกลูกหนึ่ง ตรงเชิงเขาเป็นทำเลภูมิฐานร่มเย็น สมควรเป็นที่พำนักเพื่อปฏิบัติธรรม จึงได้ช่วยกันสร้างสำนักขึ้น เข้าอยู่อาศัยเจริญสมาธิภาวนานับแต่บัดนั้นมา เมื่อมีเวลาว่างก็ได้ออกท่องเที่ยวเยี่ยมเยียนยังสำนักเต้าหยินและนักพรตต่าง ๆ เพื่อได้ศึกษาเพิ่มเติมเสมอมาเป็นเวลาหลายปี มาคราวหนึ่งเจงหลีกกเที่ยวไปตามตำบลต่าง ๆ เห็นบรรดาคนทั้งหลายตามตำบลที่ผ่านไปมีร่างกายซูบซีดผอมเหลืองด้วยความอดอยากหิวโหย ทำมาหากินได้ข้าวปลาอาหารมาไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ให้

มีความสมเพชเวทนายิ่งนัก ครั้นกลับมาถึงสำนัก ก็ได้แต่ครุ่นคิดรำพึงถอนใจใหญ่ เจงหลีกังเห็นดังนั้น ก็มีความสงสัยถามว่า มีเรื่องอะไรหรือจึงมีอาการประดุจทุกข์ร้อนเช่นนั้น เจงหลีกกก็เล่าเรื่องตามที่ตนไปได้พบเห็นมานั้นให้เจงหลีกังฟังทุกประการ เจงหลีกังจึงว่า ซือตี๋ก็ได้เล่าเรียนวิชาใช้ธาตุไฟในร่างกายเผาสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นเงินเป็นทองได้ ก็ทำไมจึงไม่คิดทำเงินทำทองแจกคนยากคนจนบ้างเล่า อันจะเป็นบุญกุศลหาน้อยไม่ เจงหลีกกได้ฟังดังนั้นจึงว่า ต่อเมื่อซือเฮียพูดนี่เอง ข้าพเจ้าจึงนึกได้ รุ่งขึ้นสองพี่น้องกินอาหารเสร็จแล้ว ก็เดินทางออกจากสำนักตรงไปยังตำบลที่อดอยาก แล้วเดินเข้าไปยังที่ ๆ มีกองก้อนหินใหญ่น้อยที่มีเป็นอันมากในแถวนั้น เจงหลีกกจึงทำพิธีขับเอาธาตุไฟออกจากร่างกาย เผาก้อนหินเหล่านั้น จนกลายเป็นก้อนทองและเงินไปจนสิ้น เจงหลีกังดีใจเป็นอันมาก รีบไปป่าวร้องให้พวกชาวบ้านในตำบลนั้นไปรับแจก เต้าหยินสองพี่น้องก็ทำการแจกก้อนเงินก้อนทองให้แก่คนยากจนเหล่านั้นเป็นเวลา

หลายวันจึงเสร็จ เห็นคนทั้งหลายค่อยมีความสุขสบายขึ้นแล้ว ก็เดินทางกลับสำนักตั้งหน้าบำเพ็ญเพียรเจริญภาวนาต่อไป ครั้นล่วงมาวันหนึ่งเจงหลีกักและเจงหลีกังกำลังเข้าสมาธิเจริญฌาณอยู่ พลันก็ได้ยินเสียงเพลงอันไพเราะบรรเลงลงมาจากอากาศ จึงรีบลุกเดินออกจากสำนักแหงนขึ้นดูไปบนอากาศ ก็เห็นทิก๋วยลี้เหยียบเมฆลอยลงมายังพื้นดิน ก็พากันคุกเข่าลงกราบด้วยความเคารพ และดีใจยิ่งนัก ทิก๋วยลี้จึงพูดว่า บัดนี้ท่านลีเล่ากุนผู้เป็นอาจารย์ใหญ่ ให้ข้าพเจ้ามารับเจงหลีกัก ซึ่งมีชื่อปรากฏในบัญชีของสำนักว่า ฮั่นเจงหลีไปหาท่านบัดนี้ เจงหลีกักได้ฟังดังนั้น ก็กราบลงอีกสามครั้ง แล้วสั่งเสียเจงหลีกังผู้พี่ชายให้อุสาหะปฏิบัติบำเพ็ญเพียรโดยเคร่งครัดต่อไป ครั้นสั่งแล้ว ก็พร้อมด้วยเซียนทั้งหลายที่มารับ ขึ้นเหยียบเมฆลอยไปสู่สำนักลีเล่ากุน ณ เขาเล่งห่วยหวย ลีเล่ากุนขนานชื่อให้เจงหลีกักว่า ฮั่นเจงหลี และแต่งตั้งให้เป็นเซียนในอันดับที่สองในคณะเซียนทั้งแปด และสั่งทิก๋วยลี้ จัดที่อยู่อันสมควรแก่อัตภาพให้ ต่อจากนั้นมาอีกหลายสิบปี

ฮั่นเจงหลีได้พิจารณาเห็นการบำเพ็ญของเจงหลีกึ๊ง เป็นไปโดยบริบูรณ์มีอำนาจตะบะเดชครบถ้วน แล้วก็ออกจากสำนักตรงไปหาเจงหลีกึ๊ง ซึ่งกำลังเข้าสมาธิเจริญฌาณอยู่ รู้ว่าน้องชายมา ก็ออกไปต้อนรับต่างมีความยินดีต่อกัน ฮั่นเจงหลีก็แจ้งว่า วันนี้ข้าพเจ้ามารับซือเฮียไปอยู่ด้วยกัน เจงหลีกึ๊งได้ฟัง ก็มีความยินดียิ่งนัก ก็ออกมาจากสำนักที่เคยอยู่ ฮั่นเจงหลีก็ใช้ธาตุไฟเผาไหม้เป็นจุลไป แล้วต่างก็พากันไปอยู่ ณ สำนักเขาเฮาะฮงเป็นสุขสืบมา

เซียนองค์ที่ ๓

องค์สามนามเรียกนั้น ขานไข
"ลื่อท่งปิน" มีเดช อะคร้าว ๆ

เซียนองค์ที่ ๓

ลื่อท่งบิ่น

ลื่อท่งบิ่น (หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ลื่อตงบิ่ง) เป็นบุตรของลื่อหวีเจ้าเมืองไฮ้จิ้วครั้งแผ่นดินถัง เป็นหลานของลื่ออ๊ย ปลัดกระทรวงราชประเพณีของพระเจ้าถังเกาจงฮ่องเต้ เมื่อเกิดนั้น คนภายในจวนเจ้าเมืองได้ยินเสียงมะโหรีขับกล่อมอยู่ในอากาส และเห็นนกกาเรียนเผือกบินเข้าไปในห้องของฮูหยินภรรยาเจ้าเมือง แล้วหายไป ลื่อท่งบิ่นคลอดจากครรภ์มารดา ณ วันขึ้นสิบสี่ค่ำเดือนหก อันเป็นศักราชเจงหงวนปีที่แห่งราชวงศ์ถัง ตรงกับ พ.ศ. ๑๓๔๑ ทั้งจวนเจ้าเมืองก็มีกลิ่นหอมตลบ ตามตำนานว่า ตังหัวจินหยินผู้เป็นอาจารย์ของเจงหลีกั๊กมาเกิด ตามที่ได้พูดไว้ตั้งแต่ครั้งเจงหลีกั๊ก (หรือฮั่นเจงหลี) แตกทัพหนีข้าศึกไปพำนักเล่าเรียนอยู่ด้วย โดยตังหัวหยินได้พูดเป็นนัยว่า บางทีเราอาจจะต้องไปเป็นศิษย์ของเจ้าเสียอีก ซึ่งครั้งนั้นเจงหลีกั๊กเองได้ฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ เมื่ออายุลื่อท่งบิ่นได้

ห้าขวบ เบ้โจวซือผู้วิเศษได้ทำนายว่า เด็กคนนี้เป็นมนุษย์พิเศษ มิใช่คนธรรมดาสามัญมาเกิด ต่อไปเมื่อไปถึงตำบลหู ได้พบกับพวกแซ่เจงแล้ว ก็จะได้สำเร็จ อันลักษณะรูปร่างสัณฐานของลื่อท่งปินนั้นสูงแปดสิบสองนิ้วกระหม่อมสูง หูยาว คิ้วยาว ตายาวเหมือนตาหงษ์ มีไฝดำเม็ดเขื่องที่คิ้วซ้าย จมูกใหญ่เป็นเส้นตรงและกลมแก้มเป็นพวง ปากกว้าง คอระหง ประกอบกับสติปัญญาเฉียบแหลม ความจำแม่นยำ ถือตัวว่าเป็นจินตกวี พอใจเสพสุรา ด้วยใครจะเอาอย่างลี่ไท้แปะ จินตกวีเอกครั้งแผ่นดินพระเจ้าเม่งจงฮ่องเต้

ครั้นมาคราวหนึ่ง ลื่อท่งปินได้ท่องเที่ยวหาความเพลิดเพลินไปถึงภูเขาหลูเกียซัว พบกับฮ่วยเล่งจินหยินผู้วิเศษ ได้เจรจากันเป็นที่สบอัธยาศัย ลื่อท่งปิน จึงมอบตัวเป็นศิษย์ ขอเล่าเรียนวิทยาการและเวทย์มนต์คาถาด้วย ฮ่วยเล่งจินหยินก็มีความพอใจ และยินดีสอนให้ลื่อท่งปิน ปัญญาไว มีความทรงจำแม่นยำไม่หลงลืมอาจารย์แนะบอกให้ครั้งเดียวก็จำได้ จึงเล่าเรียนเวทย์มนต์คาถา ใช้ธาตุในร่างกายให้ออกทำกิจใด ๆ ได้ดังประสงค์

(ทำนองเดียวกับฮั้นเจงหลี) กับคาถาปลุกเสกกั้นหยั่นให้ไปประหารศัตรูแล้วกลับคืนเข้าสู่ฝักตามเดิม อีกทั้งสอนวิธีการปฏิบัติบำเพ็ญเพียรเข้าฌานสมาธิ ลือท่งบินได้ตั้งใจอุตสาหะเล่าเรียนกับฮ่วยเล่งจินหยินอยู่เป็นเวลาหลายเดือน จนมีความชำนิชำนาญเก่งกล้าในอิทธิฤทธิ์ มาวันหนึ่งคิดรำพึงที่จะลาอาจารย์ไปเยี่ยมบ้าน ฮ่วยเล่งจินหยินก็รู้ด้วยกำลังฌาน จึงเรียกศิษย์มาให้โอวาทตักเตือนว่าการที่เจ้าคิดจะกลับไปบ้านนั้นก็เป็นการสมควร เพราะเจ้าได้มาอยู่เล่าเรียนกับเราก็นานแล้ว แต่ว่าวิชาเวทย์มนต์คาถาต่าง ๆ ที่สอนให้เจ้านั้น ก็เพื่อให้เจ้าเอาไว้ป้องกันตัวเมื่อเวลามีภัยเข้าที่คับขัน อย่าเอาไปใช้ทดลองเล่นด้วยใจเบา หรือใช้ในทางทุจริตอันเป็นบาป แม้เห็นผู้ใดมีความทุกข์เดือดร้อน เมื่อพิจารณาเห็นสมควรจะช่วย จึงค่อยช่วยเอาบุญ ถ้าเห็นไม่เป็นการสมควรช่วยไปก็เปล่าประ-โยชน์ ก็ควรเฉยเสียอย่าเอาเป็นธุระเลย ลือท่งบินรับโอวาทของอาจารย์แล้ว ก็คุกเข่าลงกราบสามครั้งด้วยความเคารพ แล้วออกเดินทางกลับบ้านยังเมืองไฮจิ๋ว

ขณะที่เดินทางรอนแรมไปตามสบายพบโรงเตี๊ยมที่ไหน ก็แวะเข้าพักเสพสุราอาหารที่นั่นเรื่อยไป จนกระทั่งมาถึงอำเภอหวยเชียงทางฝั่งแม่น้ำหวยโห แลเห็นคนเป็นอันมากยืนมุงอยู่หน้าบ้านพักของนายอำเภอ เหตุด้วยในแม่น้ำนั้นมีมังกรร้ายตัวหนึ่ง ขึ้นมาแผลงฤทธิ์ทำให้เกิดพายุและฝนแม่น้ำมีคลื่นปั่นป่วน ทำให้เรือแพของพวกพ่อค้าวาณิชแตกล่มเป็นอันมาก แล้วจับเอาคนไปกินเป็นอาหาร นอกจากนั้นแล้วยังแปลงเป็นชายหนุ่มเที่ยวล่อลวงเอาลูกสาวชาวบ้านไปเป็นเมีย เสร็จแล้วก็ฆ่ากินเสียมากต่อมาก เป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้คนพลเมืองในอำเภอนี้เป็นอย่างยิ่ง นายอำเภอมิรู้ที่จะหาทางปราบปรามกำจัดอย่างใดจึงได้ทำหมายออกประกาศ เรียกผู้จะอาสาปราบปรามมังกรร้ายไว้ในที่ต่าง ๆ ลื่อท่งปินจึงแวะเข้าไปดูเห็นประกาศนั้นมีความว่า ผู้ใดมีกำลังฝีมือสามารถฆ่ามังกรร้ายในแม่น้ำนี้ได้ จะให้บำเหน็จรางวัลถึงขนาด ลื่อท่งปินจึงคิดว่า ตั้งแต่เราได้ฝึกฝนเล่าเรียนวิชามาจากสำนักอาจารย์จนบัดนี้ ก็ยังมิได้ทดลองให้เห็นประจักษ์แจ้งเลย บัดนี้พวกราษฎรในอำเภอนี้กำลังได้รับความเดือดร้อนจากสัตว์

ร้าย ก็เป็นโอกาสที่เราจะได้ช่วยบำบัดทุกข์ อีกทั้งจักได้ทดลองวิชาที่ได้เรียนมานั้นด้วย คิดดังนั้นแล้ว จึงฉีกประกาศเข้าไปแจ้งแก่นายอำเภอว่า ข้าพเจ้าชื่อลือท่งปิ่นขอรับอาสาเป็นผู้กำจัดมังกรร้ายนี้ให้ นายอำเภอมีความดีใจเป็นอันมาก จึงพร้อมด้วยเสมียนพนักงานและราษฎรทั้งปวง นำลือท่งปิ่นไปยังฝั่งแม่น้ำ ชี้แหล่งที่มังกรอาศัยอยู่ ลือท่งปิ่นเพ่งมองพิจารณาวังน้ำนั้น เห็นใสแจ๋วปราศจากปลาใหญ่น้อยเป็นที่ผิดปกติธรรมดากว่าแม่น้ำแห่งอื่น ก็แน่ใจว่าต้องเป็นอาศัยของสัตว์ปีศาจร้ายนั้น จึงอ่านมนต์ถอดกั้นหยั่นออกจากฝักขว้างไปกลางน้ำ ในไม่ช้าพื้นน้ำก็เกิดเป็นละลอกคลื่นขนาดใหญ่ปั่นป่วนไปทั่วแล้วปรากฏเป็นสีแดงฉานปนขึ้นมากับน้ำนั้นด้วย ทันใดปีศาจมังกรก็ทลึ่งโผล่ขึ้นมา ส่งเสียงร้องสนั่นดิ้นรนด้วยความเจ็บปวดสาหัส เพราะถูกกั้นหยั่นวิเศษแทงเข้ากลางทรวงอก แล้วพุ่งเสือกตัวขึ้นมาตายบนฝั่ง ส่วนกั้นหยั่นก็หลุดออกจากอกมังกร ลอยเข้าสู่ฝักตามเดิม ฝูงคนพลเมืองที่มามุงดูเต็มฝั่งแม่น้ำ ต่างก็ได้เห็นเป็นอัศจรรย์ก็มีความชื่นชมยินดีเลื่อมใสเป็นอันมาก พากันคุกเข่าลง

คำนับกราบไหว้ นายอำเภอก็เชิญลื่อท่งปิ่นขึ้นไปบนที่ว่าการ กระทำคำนับแล้วจัดสุราอาหารมาเลี้ยง เสร็จแล้วก็จัดเงินทองเสื้อผ้าแพรพรรณมามอบให้เป็นรางวัล ลื่อท่งปิ่นไม่รับ มอบกลับคืนให้นายอำเภอ เอาไว้แจกจ่ายแก่ผู้ที่ยากจน แล้วก็คำนับลาเดินทางต่อไป นับแต่บัดนั้นมาบรรดาเหล่าราษฎรชาวบ้านและพวกพ่อค้าวาณิชที่ถูกมังกรทำร้าย คิดถึงคุณของลื่อท่งปิ่น ต่างก็ได้วาดรูปลื่อท่งปิ่นไว้สำหรับเป็นที่เคารพบูชา

ฝ่ายลื่อท่งปิ่นได้ท่องเที่ยวเดินทางจนลุถึงเมืองงักเอี๋ยง ใคร่จะช่วยเหลือคนยากจนที่มีคุณธรรม จึงได้ปลอมตัวเป็นคนขายน้ำมันหาบเร่ขายไปตามที่ต่าง ๆ ด้วยตั้งใจว่าถ้าคนใดซื้อน้ำมันโดยไม่ขอแถมก็จะช่วยเหลือ และตั้งแต่เที่ยวเร่ขายอยู่ในเมืองนั้นเป็นเวลาเกือบหนึ่งปี ก็ยังไม่พบผู้ที่ซื้อน้ำมันแล้วไม่ขอแถมเลย ล้วนแต่ขอแถมหน่อยทุกคนไป วันหนึ่งลื่อท่งปิ่นหาบน้ำมันเร่ร้องขายไปตามถนนมีหญิงชราคนหนึ่งถือเปลือกไข่เป็ด มาขอซื้อน้ำมันหนึ่งอีแปะ ลื่อท่งปิ่นก็ตักน้ำมันให้เต็มเปลือกไข่ หญิงชราคนนั้นก็รับน้ำมันไป โดยไม่เอ่ยปากขอแถมแต่ประการใด

ลื่อท่งบึ่นคิดสงสัย แต่ก็มีความพอใจเป็นอันมาก ที่ว่าในเมืองนี้ทั้งเมืองยังพอมีคนดีมีคุณธรรมอยู่ จึงยกหาบขึ้นใส่บ่าเดินตามมาแล้วถามว่า น้ำมันที่ยายซื้อไปนั้นพอใช้หรือ ไม่เห็นขอแถมอย่างคนอื่นเขาเลย หญิงชราจึงว่าเราต้องการเท่านี้ ถึงหากแกจะแถมให้อีกข้าก็ไม่ต้องการ ลื่อท่งบึ่นก็รู้ชัดว่าหญิงชราผู้นี้ มีคุณธรรมปราศจากความโลภ แล้วก็เดินตามไป หญิงชรามาถึงบ้าน เหลียวมองมาเห็นคนขายน้ำมันเดินตามมาเช่นนั้น ก็พูดว่า จงหยุดพักที่บ้านเราก่อนเถิด พอหายเหนื่อยแล้วจึงค่อยไป เราจะจัดอาหารให้กิน ว่าแล้วหญิงชราก็จัดอาหารมาให้ ลื่อท่งบึ่นกินพลาง ก็พิจารณาไปทั่วบ้าน เห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งจึงถามว่า บ่อน้ำนั้นยายขุดเองหรือ ๆ ว่ามีมาแต่เดิม หญิงชราก็ตอบว่า เราขุดไว้สำหรับใช้อาบกิน และเล่าต่อไปว่ามีบุตรชายคนหนึ่ง ขณะนี้ออกไปทำงานยังไม่กลับมา ถ้ากลับมาทันก็ได้ให้รู้จักกันไว้ ลื่อท่งบึ่นได้ฟังก็นิ่งอยู่ ครั้นกินข้าวอิ่มแล้ว ก็หยิบเอาข้าวสารสองสามเม็ดโปรยลงไปในบ่อ แล้วบอกกับหญิงชราว่า น้ำในบ่อนี้เป็นสุราสีเข้มรสดี เล่าม้าจงตักออกขายเถิดจะได้ร่ำรวย ว่าแล้วก็ยก

หาบน้ำมันใส่บ่า ลากลับไป ฝ่ายหญิงชรานั้น ครั้นเวลาเย็น บุตรชายกลับบ้านก็ได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง บุตรชายไม่เชื่อคิดว่ามีคนมาหลอกลวงแม่ จึงตักน้ำในบ่อขึ้นมาชิมดู ก็รู้ว่าเป็นสารรสวิเศษสมจริง ก็ดีใจเป็นอันมาก สองคนแม่ลูกจึงได้เปิดร้านขายสุราขึ้น คนทั้งหลายได้มาซื้อกินก็ติดใจ ต่างก็ชักชวนกันมากินสุราในร้านของสองแม่ลูก จนมีทรัพย์สินเงินทองร่ำรวยขึ้น

ฝ่ายลื่อท่งปิน เมื่อได้ช่วยหญิงชราแล้ว ก็เลิกขายน้ำมัน ได้เดินทางไปถึงร้านขายสุราอีกแห่งหนึ่ง เห็นหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในร้าน คะเนอายุไม่เกินสามสิบปี ท่วงทีกิริยาเรียบร้อย จึงแวะเข้าไปซื้อสุราดื่ม แล้วถามคนขายว่าร้านนี้เป็นของผู้ใด คนขายก็บอกว่าเป็นของนางซินสีที่ท่านเห็นนั่งอยู่เมื่อตะกี้นี้ ลื่อท่งปินได้ฟังแล้ว ก็คงนั่งดื่มสุรากินอาหารกับแกล้มจนเมา แล้วก็ลุกเดินออกจากร้านไปเฉย ๆ มิได้ชำระราคาค่ากินแต่อย่างใด คนขายเห็นดังนั้นก็เอะใจ จึงเข้าไปบอกแก่นางซินสี นางจึงว่าเราได้พิเคราะห์ดูชายคนนั้นแล้ว เวลากินเหล้า เราก็ได้แอบดูอยู่ในนี้ เห็นท่าทางเป็นคนต่างถิ่น รูปร่างลักษณะมิใช่

คนสามัญ ค่าของกินเล็กน้อยเท่านั้นอย่าไปทวงเลย ถ้าหากเขามาอีก เจ้าก็จงหาให้เขากินตามสบายเถิด คนใช้ได้ฟังก็รับคำ ให้นึกประหลาดใจคิดว่าเห็นทีนายผู้หญิงของเราจะพึงใจคนผู้นี้กระมัง ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ลื่อท่งปีนก็ไปเสพสุราอาหารที่ร้านนางซินสีเสมอมา จนเป็นหนี้ค่าเหล้าค่าอาหารมากมาย มาวันหนึ่งขณะที่นั่งเสพสุราอยู่ ลื่อท่งปีนจึงว่าแก่นางซินสีว่า เงินค่าสุราอาหารของท่านนั้นเรายังไม่มีจะให้ แต่เวลานี้ขอให้ท่านหาเปลือกส้มมาให้สักชิ้นหนึ่ง ข้าพเจ้าจะทำของให้สักอย่างเพื่อเป็นการใช้หนี้ นางซินสีก็ไปหาเปลือกส้มมาให้ ลื่อท่งปีนรับเอาเปลือกส้มมาเสก แล้ววาดภาพนกกาเรียนลงในเปลือกส้มนั้น แล้วเอาติดไว้ที่ฝาผนัง แล้วสั่งว่า ถ้ามีคนมากินสุราอาหาร ก็ให้นางเรียกนกกาเรียนให้ออกมาร้องรำบำเรอเถิดก็จะร่ำรวย ว่าแล้วก็คำนับลาไป นางซินสีได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ครั้นต่อมามีคนหลายคน เข้ามาซื้อสุรากิน นางนึกขึ้นได้ จึงลองเรียกนกกาเรียนตามที่ลื่อท่งปีนสั่งไว้ นกกาเรียนก็ออกมาจากผนัง บินมายืนบนโต๊ะกลางร้าน แล้วก็ร้องรำแพนหาง ย่างเท้าเข้าจังหวะ

อยู่ไปมาหลายท่าหลายทาง จบแล้วก็บินกลับเข้าผนังเป็นภาพวาดไปตามเดิม นางซินสีแลคนทั้งหลายได้เห็นเป็นอัศจรรย์ จึงเลื่องลือกันต่อไป ตั้งแต่นั้นผู้คนเป็นอันมากก็พากันมากินสุราที่ร้านนางซินสีอย่างคับคั่ง เพื่อได้ชมนกกาเรียนวิเศษนั้น

ผ่ายลือท่งปิน ให้หวนคิดถึงบ้าน เพราะได้จากมาช้านานมิรู้ว่าสุขทุกข์ประการใด ทั้งได้ทราบข่าวมาว่าบรรดาญาติพี่น้องมิตรสหายได้เข้ารับราชการมียศตำแหน่งไปหลายคน จึงคิดว่าตนเองก็มีความรู้อยู่เป็นอันมากควรที่จะเข้ารับราชการในเมืองหลวงบ้าง ทั้งขณะนี้ในเมืองงักเอี๋ยงก็กำลังเปิดรับผู้เข้าสอบแข่งขันเบื้องต้น คิดดังนั้นแล้ว ก็จัดหาเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวสำหรับเข้าสอบไล่ ลือท่งปินเป็นผู้ชำนาญทางหนังสือและจินตกกวี ฉะนั้นการสอบไล่ที่เมืองงักเอี๋ยงจึงมิมีการขัดข้องประการใด ได้สอบไล่เลื่อนขึ้นไปเป็นลำดับ จนได้เข้าไปสอบในเมืองเชียงอานนครหลวง ก็สอบไล่ได้ชั้นจินเสือ ขณะนี้ลือท่งปินอายุได้ห้าสิบปีแล้ว วันหนึ่งไปที่ร้านสุราในเมืองเชียงอาน เพื่อหาซื้อสุราดีดีกินตามนิสัยชอบ ได้พบ

เต้าสือผู้หนึ่งรูปร่างสะอาดหน้าตาสดใส ศีรษะโพกสีเขียว นั่งเสพสุราพลาง เขียนโศลกคำฉันท์ ที่เรียกว่าซีที่ฝาผนัง สามบท ลื่อท่งบิ่นจึงเข้าไปขออ่าน และพิจารณาดูเต้าสือผู้นั้น เห็นผิวพรรณแปลกกว่าคนสามัญ ก็กระทำคำนับถามชื่อเสียง และว่าซีที่ท่านแต่งนี้ มีถ้อยคำและความหมายไพเราะหนักหนา เต้าสือผู้นั้นจึงตอบว่า ข้าพเจ้ามีชื่อว่า ฮั่นเจงหลี ขอท่านจินสือจงลองแต่งซีดูบ้างเป็นไรเพื่อจะได้แลกเปลี่ยนความคิดกันและกัน ลื่อท่งบิ่นก็รับคำกันมา เขียนซีชื่อชิดเจ่อะที่ฝาผนังอีกบทหนึ่ง ฮั่นเจงหลีดูฉันท์ที่ลื่อท่งบิ่นเขียนแล้วจึงว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่สำนักเฮาะฮง เอานกและป่าเขาลำเนาไพรเป็นเพื่อนสนทนาเจริญภาวนาสงบวิเวกแต่ผู้เดียว ไม่ปรารถนาที่จะพัวพันอยู่กับโลก ลื่อท่งบิ่นได้ฟังก็มิตอบว่าประการใด ฮั่นเจงหลีก็รู้ในน้ำใจลื่อท่งบิ่นว่า ยังมีความเยื่อใยอาลัยทางโลกอยู่ จึงพาเข้าไปทางหลังร้าน หาฟืนและข้าวสารมาหุงเลี้ยงกันขณะที่กำลังหุงข้าวอยู่นั้น ลื่อท่งบิ่นได้นั่งง่วงและหลับฝันไป ในความฝันนั้นมีว่า ตนเองได้สมัครเข้าสอบชิงตำแหน่งจอหงวนหน้าพระที่นั่ง และก็สอบชิงได้

สมปรารถนา ได้รับการแห่แหนอย่างเอิกเกริกไปทั่วนครหลวง ต่อมาได้ภรรยาที่มีฐานะมั่งมีถึงสองคน ฮ่องเต้ได้ทรงโปรดให้เข้ารับราชการเลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งได้เป็นผู้ช่วยปุ่นใจเสี่ยง ต่อมาได้มีลูกชายหญิงหลายคนและหลานปู่หลานตา ล้วนได้เข้ารับราชการมียศศักดิ์มั่งคั่งด้วยกันทุกคน แม้ตนเองก็ได้รับตำแหน่งถึงอัครมหาเสนาบดีที่ปุ่นใจเสี่ยง มีอำนาจอยู่ถึงสิบปีครั้นวันหนึ่งบังเอิญมีเหตุการณ์อันเป็นความผิดพลาดใหญ่หลวงเกิดขึ้น จนถึงกับถูกริบทรัพย์สมบัติบ้านช่องทั้งตนเองก็ถูกถอดยศศักดิ์ ได้รับความอัประยศ ส่วนบุตรภรรยาข้าทาสชายหญิงต่างอพยพหลบหนีไปสิ้น เหลือตัวคนเดียว ก็ต้องถูกเนรเทศให้ไปอยู่ในที่กันดาลชายเขตแดน ได้รับความยากแค้นแสนลำเค็ญแทบจะไม่มีที่ซุกหัวนอน กำลังยืนหมดอาลัยตายอยากในชีวิตทอดถอนใจใหญ่อยู่ไปมา ก็พอดีรู้สึกตัวตกใจตื่นขึ้น ก็รู้ตัวว่าเอ๊ะนี่เราฝันไปอย่างเป็นจริงเป็นจังเทียวหรือ ฝ่ายฮันเจงหลีกำลังยกหม้อข้าว ก็หันมาหัวเราะพลางว่า เราหุงข้าวยังไม่ทันจะยกออกจากเตา ตัวท่านได้ฝันทั้งเรื่องสุข

เรื่องทุกข์อย่างโลดโผนเป็นจริงเป็นจังเสียดื่นหนึ่งอย่างนี้ ก็ดีเหมือนกัน ลือท่งบินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ถามว่าก็ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าฝันสุขทุกข์โลดโผนเป็นประการใด

ฮั่นเจงหลีจึงว่า ก็ท่านฝันเสียอย่างยืดยาว ได้มียศถาบรรดาศักดิ์เป็นใหญ่เป็นโตมีอำนาจ มีเหย้ามีเรือนลูกหลานหว่านเครือมากมาย จนในที่สุดตนเองถึงความเสื่อมเสียพินาศ ต้องตกยากเหลือแต่ตัวหนเดียว เที่ยวนอนตามถนน ดูๆ ก็ประหลาด เดี๋ยวหน้าบานเดี๋ยวหน้าแห้ง ความเป็นไปในชีวิตชั่วเวลาห้าสิบปีนี่เป็นความฝัน ดูมันประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นก็จบเรื่อง เราจึงเห็นว่า **ชีวิตความเป็นไปของมนุษย์ในโลกนั้น ผู้รู้ทั้งหลายท่านเปรียบเสมือนความฝัน ถึงคราวได้สุขก็ไม่หลงระเริง ถึงคราวได้ทุกข์ก็ไม่ระทมใจ จึงจะอยู่ในโลกได้ด้วยความร่มเย็น ไม่ต้องถูกโลกบีบคั้น** ลือท่งบินเห็นฮั่นเจงหลีรู้การณ์ในความฝันและแจ้งโลกเช่นนั้น จึงคิดว่าเต้าหยินผู้นี้เป็นผู้สำเร็จแน่แล้ว ก็ทรุดตัวลงคุกเข่ากราบลงสามครั้งด้วยความเคารพ ขอมอบตัวเป็นศิษย์ให้

ฝึกสอนอบรม ฮั่นเจงหลียังมิทันจะพูดอะไร คนขายก็จัดสุราอาหารเข้ามาให้ จึงได้เข้านั่งโต๊ะกินพร้อมกัน ฮั่นเจงหลีจึงว่า การที่เจ้ายอมตนเป็นศิษย์ ขอให้เราอบรมฝึกสอนวิชาบำเพ็ญภาวนาให้นั้น เราไม่ขัดข้อง แต่ขณะนี้ยังมิใช่เวลา จงปฏิบัติกิจทางโลกไปก่อน ต่อเมื่อถึงเวลาอันสมควรแล้ว เราจึงจะมารับ ครั้นบริโภคสุราอาหารอิ่มหนำสำราญแล้ว ต่างก็ลาจากกันไป ลือท่งปินครั้นกลับมาถึงที่พัก ก็ครุ่นคิดคำนึงถึงความฝัน ตลอดจนถ้อยคำของอาจารย์ ก็มองเห็นความจริงแจ่มแจ้งขึ้น จึงคิดที่จะลาราชการ กลับไปเยี่ยมบ้าน เพราะได้จากมาช้านานหลายปี มิรู้ว่ายังมีความสุขกันดีอยู่หรืออย่างไร จึงได้เข้าไปหาขุนนางผู้ใหญ่ที่ชอบพอ แจ้งเรื่องให้ทราบโดยตลอด ขุนนางผู้นั้นมีความชอบพอสนิทสนมกับลือท่งปิน เพราะเป็นนักเลงแต่งกาพย์ฉันท์ด้วยกัน จึงนำลือท่งปินเข้าเฝ้า กราบถวายบังคมลา ก็ได้ทรงอนุญาต ลือท่งปินมีความยินดี จึงอำลามิตรสหายกลับไปเมืองไซอิ๋ว บรรดาญาติพี่น้องเพื่อนฝูงต่างก็พากันเข้ามาแสดงความยินดีที่สอบชิงตำแหน่งจินสือได้ และได้ทำการเซ่นไหว้

บรรพบุรุษปู่ย่าตายายตามประเพณีอยู่สองสามวัน ลื่อ-ท่งปินไม่คิดที่จะเป็นขุนนางอีกต่อไป จึงอยู่บ้านช่วยญาติพี่น้องทำเรือกสวนไร่นา ครั้นมีเวลาว่างก็ออกท่องเที่ยวไปตามที่สงัดโดยลำพัง

ฝ่ายฮั่นเจงหลีอยู่ ณ สำนักเฮาะฮง เพ่งฌานเห็นถึงความเป็นไปของลื่อท่งปินผู้ศิษย์ ก็มีความพอใจ และหวังที่จะทดลองดูน้ำใจของศิษย์บางประการ จึงออกจากสำนักเหยียบเฆมลอยมายังเมืองไฮจิ๋ง เพื่อจะทรมานทดลองด้วยเหตุสิบประการ คือ **ประการที่หนึ่ง** ได้บันดาลให้ผู้คนบ่าวไพร่ในบ้านลื่อท่งปิน เป็นไข้พิษตายลงหลายคน แต่ลื่อท่งปินแทนที่จะตกใจหรือเสียใจ กลับพิจารณาเห็นว่าอายุของคนเหล่านั้นได้ทำมาเพียงเท่านั้นเป็นสิ่งธรรมดา จึงจัดแจงที่จะเก็บศพคนเหล่านั้นไปฝังแต่ยังมิทันที่จะจัดการอย่างใด คนเหล่านั้นก็ฟื้นคืนมามิได้มีโอกาสเจ็บไข้อย่างใด ลื่อท่งปินก็ไม่เป็นอัศจรรย์คิดไปว่านั่นเป็นบุญของเขาที่ยังไม่ถึงคราวจะตาย เขาคงจะเป็นแต่เพียงสลบไปเท่านั้น **ประการที่สอง** ลื่อท่งปินได้คุมลูกจ้างหาบถั่วงาเผือกมันไปขายที่ตลาด ได้ทำการ

ตกลงราคาซื้อขายกันแล้ว แต่พอมองสิ่งของ ผู้ซื้อกลับจ่ายเงินให้เพียงครึ่งเดียว บอกว่าอีกครึ่งหนึ่งยังไม่มี ลื่อท่งปินก็ไม่ว่าอะไร รับเอาเงินกลับบ้าน **ประการที่สาม** ในวันขึ้นปีใหม่ คือวันที่ ๑ ของเดือนที่ ๑ ลื่อท่งปินไปอวยพรให้แก่ญาติมิตรกลับมา เห็นขอทานคนหนึ่งยืนยื่นกระป๋องขอทานอยู่หน้าประตูใหญ่ จึงเข้าไปในบ้านจัดหาอาหารให้กิน กินเสร็จแล้ว คนขอทานนั้นก็ขอเสื้อผ้าอีก ลื่อท่งปินก็ให้ ขอเงินขอทองก็ให้ พอคนขอทานขอมากไปกว่านั้น ลื่อท่งปินไม่มีจะให้ คนขอทานก็ด่าว่าเอาเสีย ๆ หาย ๆ แทนที่ลื่อท่งปินจะโกรธ กลับหัวเราะงอไปงอมา คนขอทานขัดใจ เอาไม้เท้าเคาะหัวทีหนึ่งแล้วเดินออกไป **ประการที่สี่** ลื่อท่งปินไปป่ากับเด็กเลี้ยงแพะ เสือโคร่งตัวหนึ่งวิ่งออกจากเชิงเขาตรงมาจะกินแพะ ลื่อท่งปินเห็นดังนั้น ก็กระโดดเข้าขวางหน้าไว้ ตั้งใจจะให้เสือกัดกินตนแทนแพะ เสือกลับหยุดชงักไม่กิน ได้แต่มองหน้าคำราม แล้วโดดกลับเข้าป่าหายไป **ประการที่ห้า** เย็นวันหนึ่งลื่อท่งปินกำลังนั่งดูคัมภีร์บำเพ็ญภาวนาอยู่ในกระท่อมวิเวกส่วนตัวแต่ผู้เดียว มี

หญิงสาวรูปงามคนหนึ่งเข้ามาหาขอร้องว่า ได้ไปเยี่ยมบิดามารดาแล้วจะกลับบ้านสามี ทางที่จะไปก็ไกล ทั้งเวลาก็ใกล้ค่ำแล้ว เกรงจะมีอันตราย จึงแวะเข้ามาขออาศัยกระท่อมท่านผู้เมตตาพักนอนสักคืนหนึ่ง ต่อรุ่งขึ้นจึงจะลาเดินทางต่อไป ลื่อท่งปิ่นก็ให้อาศัย ตกตอนค่ำนางได้แสดงจริตกิริยายั่วยวนต่าง ๆ ในทางกาม เป็นเชิงชักชวนให้ร่วมประเวณี ลื่อท่งปิ่นก็ทำเฉยเสีย ไม่เหลียวแลเข้าใกล้ เป็นอยู่เช่นนี้ถึงสามวันสามคืน เห็นไม่สมประสงค์ก็ลาไป **ประการที่หก** วันหนึ่งลื่อท่งปิ่นออกไปเที่ยวครั้นกลับมาบ้าน เห็นข้าวของเงินทองถูกขะโมยลักเอาไปเกือบหมด ก็มิได้เสียใจเอะอะโวยวายแต่ประการใด หายได้หายไป เมื่อยังมีแรงกำลังปัญญาอยู่ก็หาเอาใหม่ได้ แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินต่อไป วันหนึ่งกำลังพรวนดินจะปลูกผักขุดลงไป เห็นทองคำแท่งหลายสิบลิ่ม ก็กลบเสียไม่แตะต้อง **ประการที่เจ็ด** ลื่อท่งปิ่นได้ซื้อเครื่องทองเหลืองอย่างหนึ่งจากคนขายหาบเร่ แต่ครั้นมาถึงบ้านแก้ห่อออกดู เห็นเครื่องมือทองเหลืองนั้นกลายเป็นทองคำ จึงรีบออกเที่ยวตามหาคนขายจนพบ แล้วคืนให้

คนขายก็มองดูหน้าด้วยความชอบใจ **ประการที่แปด** ลื่อท่งปิ่นออกไปจ่ายกับข้าวในตลาด พบเต้าหยินสติไม่เต็มเต็งผู้หนึ่ง เที่ยวร้องขายยาประหลาดว่า ยานี้ใครซื้อไปกินอึดใจเดียวตาย ตายแล้วเกิดไปชาติหน้า จะได้สำเร็จเป็นเซียนแน่ ๆ ตั้งแต่เขาร้องขายมา ยังไม่เห็นมีใครกล้าซื้อไปกินเลย ลื่อท่งปิ่นได้ยินดังนั้น ก็เข้าไปขอซื้อมาทั้งห่อ เต้าหยินบ้าบอผู้นั้นก็พูดย้ำอีกว่า จงเตรียมซื้อโลงไว้เถิด ตายแล้วจะได้มีที่ใส่ ลื่อท่งปิ่นไม่ตอบ ถือยากลับบ้าน แก้ห่อยาออกกินเข้าไปจนหมด แต่ไม่ตาย กลับมีกำลังวังชาแข็งแรงกว่าเก่าหลายเท่า **ประการที่เก้า** ได้เกิดพายุร้ายแรง ทำให้น้ำท่วมบ้านเรือนหมดทั้งตำบล ผู้คนพลเมืองลูกเล็กเด็กแดงร้องไห้ กลัวภัยกันระเบ็งเซ็งแซ่ แต่ลื่อท่งปิ่นก็อยู่เป็นปกติ คิดว่า สุดแต่ฟ้าดินจะบันดาลให้เป็นไป ไม่มีความเดือดร้อนอะไร **ประการที่สิบ** มีปีศาจยักษ์หลายคน คุมนักโทษคนหนึ่งเนื้อตัวโชกไปด้วยเลือด มายืนร้องไห้ที่หน้าบ้าน ร้องทวงว่าเจ้าฆ่าเรามาหลายชาติแล้ว บัดนี้เราติดตามมา เจ้าจงรีบฆ่าตัวเองใช้หนี้ชีวิตเรา ลื่อท่งปิ่นจึงว่า เมื่อข้าพเจ้าได้ทำแก่

ท่านมาแล้วแต่ชาติก่อนเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะใช้หนี้ให้แก่ท่านเพื่อให้หมดเวรกันไป ท่านอย่าร้องไห้เจ็บแค้นวิตกไปเลย ว่าดังนั้นแล้วก็ลุกขึ้น ดึงมีดจากข้างฝาจะเชือดคอตาย ก็พอมีเสียงตวาดมาจากอากาศ ปีศาจยักษ์และนักโทษนั้นก็หายวับไป แลเห็นคนๆหนึ่ง แต่งตัวดุจเซียนผู้สำเร็จ ตบมือหัวเราะเดินตรงมา ก็จำได้ว่าเป็นอาจารย์ของตน ก็คุกเข่าลงกราบสามครั้งด้วยความเคารพและยินดี ฮั้นเจงหลีจึงว่าน้ำใจของเจ้าประเสริฐนัก ไม่มีความหวั่นไหวในเหตุการณ์ทั้งปวง บัดนี้ถึงเวลาแล้วจงไปกับเรา ว่าแล้วก็จูงมือลื่อท่งปินเหาะกลับไป

เมื่อมาถึงสำนัก ณ เขาเฮาะฮงแล้ว ฮั้นเจงหลีก็ลงมืออบรมฝึก และสอนวิธีการบำเพ็ญฌานสมาธิให้ทุกอย่างทุกประการ ลื่อท่งปินได้มีความตั้งใจอุตสาหะศึกษาบำเพ็ญเพียรอยู่กับอาจารย์เป็นเวลาหลายวัน มาวันหนึ่งถามอาจารย์ว่า (วันหนึ่งของภูมิแห่งเซียนเท่ากับ ๑ ปี ของโลกมนุษย์) ข้าพเจ้าใคร่จะทราบว่าการสำเร็จเป็นเซียนนั้น สำเร็จเหมือนกันอย่างเดียวกัน หรือว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ฮั้นเจงหลีตอบว่า นั่นต้องแล้วแต่การ

ปฏิบัติบำเพ็ญเพียรของแต่ละบุคคล ว่าจะกล้าแข็งเพียงไร แม้ได้สำเร็จขั้นสูง ก็เข้าสู่ชั้นของเซียนชั้นสูง ถ้าแม้การบำเพ็ญปฏิบัติยังไม่กล้าแข็งพอได้บรรลุแค่ขั้นต่ำ ล้อท่งปิน ก็ถามอีกว่า เซียนที่สำเร็จมรรคผลปฏิบัตินั้นมีกี่ชั้น ฮั่นเจงหลีตอบว่า ถ้าจัดลำดับแล้วก็มีทั้งหมดด้วยกันหกชั้น คือ ชั้นต่ำสุดคือเซียนปีศาจ ถัดขึ้นไปชั้นที่สี่คือเซียนปฐพี ถัดขึ้นไปอีกชั้นที่ห้าคือเซียนเทพารักษ์ ชั้นสูงสุดชั้นที่หกคือเซียนสวรรค์ ล้อท่งปินจึงถามอีกว่า ก็เซียนทั้งหกชั้นนั้นมีผลปฏิบัติต่างกันอย่างไร ฮั่นเจงหลีจึงอธิบายว่า **พวกที่หนึ่ง** คือเซียนปีศาจนั้น คือบรรดาปีศาจที่มีอายุยืนนาน มุ่งประพฤติคุณความดี ไม่เที่ยวเกะกะดุร้ายดังเช่นปีศาจอื่น ๆ ได้จำศีลภาวนาบำเพ็ญฌานจนได้บรรลุสำเร็จฌานเบื้องต้น มีความเป็นอยู่และมีเดชอำนาจสูงขึ้น นี้เรียกว่าเซียนปีศาจ **พวกที่สอง** เซียนสัตว์เดียรัจฉานนั้น คือสัตว์เดียรัจฉานบางพวกบางเหล่ามี เสือ ชะมด เต่า และพังพอน เป็นต้น ที่มีอายุยืนนานมัธยัสถ์เก็บตัวสงบอยู่ในที่ลับแต่ผู้เดียว ไม่ออกเที่ยวเกะกะเช่นเดียวกับเซียนปีศาจ จนกระทั่งได้สำเร็จฌานเบื้องต้นมี

ฤทธิ์อำนาจเกิดขึ้น นี้เรียกว่าเซียนสัตว์เดียรัจฉาน **พวกที่สาม** เซียนมนุษย์นั้น คือบุคคลสามัญทั่ว ๆ ไป ได้ประพฤติมั่นคงในศีล และปฏิบัติบำเพ็ญเจริญภาวนาจนได้ฌานตะบะขั้นโลกีย์ มีอำนาจฤทธิ์ตามกำลังที่ปฏิบัติ ก็เป็นเซียนมนุษย์ **พวกที่สี่** เซียนปฐพีนั้นก็คือเซียนมนุษย์นี่เอง แต่ได้ปฏิบัติบำเพ็ญเพียรจนได้บรรลุฌานชั้นเยี่ยม มีอายุยืนนานนับด้วยหมื่นด้วยแสนปี ไม่เจ็บไม่แก่ มีกำลังฤทธิ์อำนาจปานเทพดา หรือยิ่งกว่าที่เรียกว่าเซียนปฐพี **พวกที่ห้า** เซียนเทพารักษ์ คือเซียนปฐพีนั้นเอง แต่ได้ปฏิบัติบำเพ็ญเพียร จนบรรลุฌานอันแก่กล้าจนปราศจากรูปมีแต่วิญญาณ จึงเป็นเซียนเทพารักษ์ **ส่วนพวกที่หก** คือเซียนสวรรค์นั้น คือเซียนทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วทั้งห้าจำพวก แม้ได้ประพฤติอยู่ในศีลอย่างมั่นคงไม่ด่างพร้อย และปฏิบัติบำเพ็ญเพียร จนได้สำเร็จตะบะฌานชั้นเลิศอุกฤษฏ์โดยบริบูรณ์แล้ว ก็ได้เป็นเซียนสวรรค์ทั้งสิ้น

ลื่อท่งปิ่นได้ฟังคำอธิบายของอาจารย์จบลงแล้วจึงว่า อันเซียนปีศาจและเซียนเดียรัจฉานนั้นต่ำไป ส่วนเซียนสวรรค์เล่าก็แลดูไกลสุดเอื้อม แต่ส่วนอีกสามจำพวกนั้น

ยังพอที่จะประพฤติปฏิบัติกระทำความเพียรได้ ฮั่นเจงหลีจึงว่า เจ้าจงอุตสาหะบำเพ็ญไปโดยมั่นคงเถิด ไม่ช้าก็คงสำเร็จผลสมความปรารถนา พออาจารย์กับศิษย์พูดจากันจบลง ตังฮั่วจินหยินเก็มาถึง ต่างคำนับกันและกันแล้วนั่ง ณ ที่อันควร ซิจินหยินมองพิเคราะห์ดูล้อท่งปิ่น แล้วถามฮั่นเจงหลีว่า ผู้ที่ยืนอยู่นี้มาจากแห่งใด ฮั่นเจงหลีจึงว่า ผู้นี้คือล้อท่งปิ่นศิษย์ของข้าพเจ้ามาแต่เมืองไฮจิ๋ว ที่ข้าพเจ้าได้เคยเล่าให้ท่านฟังแต่ก่อน แล้วบอกให้ล้อท่งปิ่นทำความเคารพเซียนทั้งสอง ล้อท่งปิ่นก็คุกเข่าลงกราบด้วยความนอบน้อม ตังฮั่วจินหยินจึงทักว่า รูปร่างศิษย์ของท่านทะมัดทะแมงมั่นคงดี สายตาก็มีประกายแสดงถึงความมีใจคอหนักแน่น ทั้งผิวพรรณก็ผ่องใส คงจะสำเร็จผลในไม่ช้า เมื่อสนทนากันพอสมควรแล้ว เซียนทั้งสองก็ลากลับไป อยู่มาวันหนึ่งฮั่นเจงหลีจึงเรียกล้อ-ท่งปิ่นมาบอกว่า วันนี้เป็นวันถึงกำหนดที่เราจะขึ้นเฝ้าเง็กเซียนฮ่องเต้บนสวรรค์ และจะได้กราบทูล ขอให้จารึกชื่อเจ้าไว้ในทะเบียนชื่อของเซียน เมื่อเข้าคณะแล้ว ก็จะได้อยู่ร่วมกัน เมื่อเราไปแล้ว เจ้าจงเดินทางท่องเที่ยวไป

ช่วยอนุเคราะห์คนทั้งหลายเถิด เพื่อจักได้สร้างสมบารมีให้ยิ่งขึ้น ว่าแล้วก็หยิบเอาเซียนตัน (คือยาทิพย์) ยื่นส่งให้ ลื่อท่งปิ่นกราบอาจารย์สามครั้ง แล้วรับเอายามาเก็บไว้ ขณะนั้นพอดีมีเซียนสวรรค์องค์หนึ่งมาแจ้งแก่ฮั่นเจงหลีว่า มีเทวโองการให้ขึ้นไปเฝ้าบัดนี้ เพื่อรับมณีบัตรแต่งตั้งเป็นเซียนสวรรค์ ฮั่นเจงหลีจึงสั่งลื่อท่งปิ่นอีกว่า ต่อแต่นี้ไปอีกสิบปี เจ้าจงไปรอพบเราที่ทะเลสาบท่งเถง ว่าแล้วก็ขึ้นเหยียบเมฆไปพร้อมกับเซียนสวรรค์องค์นั้น

ฝ่ายลื่อท่งปิ่นครั้นฮั่นเจงหลีผู้อาจารย์ไปแล้ว ก็ยังยับยั้งบำเพ็ญฌานอยู่ในสำนักอีกหลายเวลา ก็ออกเดินทางช่วยเหลืออนุเคราะห์ผู้คนที่ได้ทุกข์ไปเรื่อย ๆ จนถึงเมืองลกเอี๋ยง อันเป็นเมืองหลวงเก่า ได้แวะเข้าพักในศาลเจ้าแห่งหนึ่งในเมืองนั้น วันหนึ่งได้เดินเที่ยวชมบ้านเมืองไปตามถนนหลวง เห็นหญิงสาวคนหนึ่งอายุในราวสิบเจ็ดสิบแปดปี รูปงามแช่มช้อยเป็นที่เจริญตา กิริยาย่างเดินเป็นที่ยั่วยวนใจ ก็ให้เกิดความกำหนัดกระสันต์ยิ่งนัก จึงคิดว่า นับแต่เราเกิดมาจนบัดนี้และได้ท่องเที่ยวมาหลายบ้านหลายเมือง ได้พบปะหญิงทั้งสาวและไม่สาวนับแทบ

ไม่ถ้วน ก็ไม่เห็นหญิงคนใด ที่จะมีรูปงามแช่มช้อย น่ารักน่าร่วมภิรมย์ดังหญิงสาวคนนี้เลย นางมีชื่อว่าอะไร เป็นลูกเต้าเหล่าใครยังอยู่ตัวคนเดียว หรือจะมีเหย้าเรือนแล้วหรืออย่างไร จำจะต้องสืบถามดูให้รู้เรื่องจงได้ คิดแล้วก็เที่ยวเดินไต่ถามเรียบเคียงชาวบ้านแถวนั้น ก็ได้ความว่า หญิงนั้นชื่อนางโบตั๋น เป็นหญิงหากินทางบำเรอชาย ลือท่งปีนได้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดีเพราะเป็นหญิงส่วนกลาง มิใช่ลูกเมียของใคร ตัวเราเองก็ยังไม่เคยสัมผัสรูปเสียงกลิ่นรส อันจะชวนให้เป็นที่ต้องใจสมความปรารถนาเลย เมื่อได้มาพบของงามต้องใจอย่างนี้ จะละเลยย่อมไม่สมควร ทั้งเป็นความเขลาด้วยประการหนึ่ง จำจะต้องทดลองว่า รสชาติจะวิเศษเลิศเลอสักเพียงไร คนทั้งหลายจึงได้พากันหลงไหลกันเป็นนักหนา แต่เราอายุก็มากแล้ว รูปร่างก็เข้าลักษณะเฒ่าชะแรแก่ชรา อย่างกระนั้นเลย จำจะต้องแปลงรูปเสียใหม่ให้งามเหมาะสมกัน จึงจะถูกกับแบบแผนทางประเวณีโลก คิดดังนั้นแล้ว ก็หยิบเอาก้อนดินมาเสกเป็นทองคำแท่ง เสกกั้นหย้นให้เป็นเด็กรับใช้ ส่วนตัวเองกลายรูปเป็นหนุ่มน้อยร่างสำอางค์

แต่งตัวทะมัดทะแมงรัดกุม หญิงใดเห็น ก็ให้พิศมัย เสร็จแล้วก็เดินตรงไปยังบ้านที่หญิงสาวนั้นอาศัยอยู่ ลื้อท่งบิ่นหยุดยืนดูทำเลที่ทาง พอเห็นสบโอกาสก็เดินเข้าไปภายในฝ่ายนางโบตั๋นครั้นมาถึงบ้านพักผ่อนพอสมควรแล้ว ก็เข้าห้องสำอางค์ เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่แล้วเดินออกมาข้างนอก เห็นหนุ่มน้อยรูปงามต้องตาผู้หนึ่งกับเด็กคนใช้ยืนรออยู่ นางก็ยิ้มให้อย่างหวานชื่น เป็นที่จับใจลื้อท่งบิ่นยิ่งนัก นางได้ถามชื่อเสียงหนุ่มจำแลงก็เสบอกว่า ตัวพี่นี่ชื่อท่งต๋าว มาเพื่อจะขอพักกับนางพอเป็นที่สบายใจแล้วก็จะลาไป ว่าแล้วก็หยิบทองคำลิ่มส่งให้ นางก็ยิ้มรับทองไปเก็บไว้แล้ว ก็จัดแต่งโต๊ะสุราอาหารอย่างรสเลิศ เข้านั่งร่วมโต๊ะสนทนาคลอเคลียไปพลางเสพสุราอาหารไปพลางจนต่างก็เกิดความกำหนัดกระสันต์ และเป็นเวลาค่ำมืดพอสมควร ต่างก็เข้าร่วมห้องเสพกามสุขตามวิสัยโลกีย์ ฝ่ายชายแปลงท่งต๋าวนั้น เป็นผู้สำเร็จโลกีย์ฌานชั้นเลิศ รู้วิชากามศาสตร์ ระงับมิให้หลั่งไหลออกมา จึงเสพกามร่วมประเวณีโดยมิรู้จักเหน็ดเหนื่อย จึงมีความชื่นบานปรีด์เปรมด้วยกันทั้งสองป่าย ท่งต๋าวได้พักสมสู่อยู่กับนางงามโบตั๋น

อย่างอิ่มเอมจนล่วงหลายราตรี ทำให้นางงามชื่นชมหลงไหลในเล่ห์กามกรีฑา ถึงกับออกปากว่า วิธีบำเรอกามของท่านวิเศษนัก แต่ขณะนี้ขอให้ข้าพเจ้าได้พักผ่อน ให้พอหายเหน็ดเหนื่อยสักยามหนึ่งก่อน แล้วก็จะรับใช้ท่านต่อไปด้วยความเต็มใจ ท่งต๋าวแปลงได้ฟังก็ยิ้มหัวพลางรำพึงว่า บัดนี้ เราก็ให้ทดลองในรูปรสกลิ่นเสียงและสัมผัสมาเป็นเวลาพสมควรแล้วควรยุติได้ ทั้งเรื่องนี้ถ้าล่วงรู้ไปถึงอาจารย์แล้ว ก็จะตำหนิติเตียนเป็นอย่างมากทีเดียว คิดแล้วจึงพูดว่า การที่เจ้าขอพักผ่อนนั้นก็ควรแล้ว ตัวเราก็จะขอลาเจ้าไปเหมือนกัน เพราะกิจธุระสำคัญยังมีอยู่ เมื่อนางได้ฟังดังนั้น ก็ร้องไห้ด้วยความอาลัยรัก ท่งต๋าวเช็ดน้ำตาให้แล้วว่า ใช่เราจะลาเจ้าไปเลยก็หาไม่ ในไม่ช้าก็จะกลับมาอยู่ครองกันอีก พลางพูดปลอบสั่งเสียจนนางหลับ จึงได้ออกจากห้องพร้อมด้วยเด็กคนใช้ พอพ้นเขตบ้านลับตาคน ก็กลับคืนร่างเป็นลือท่งปินตามเดิม

ฝ่ายฮั่นเจงหลีอยู่ ณ สำนักเฮาะฮง ให้มีใจระลึกถึงศิษย์ ก็เพ่งพิจารณาดูก็รู้โดยตลอดว่า ศิษย์ของตนได้ประพฤติซุกซน ทดลองในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสกับสาว

งามโบตั๋น ซึ่งต่อไปก็จะได้สำเร็จเป็นเซียนเช่นเดียวกัน อย่ากระนั้นเลย จำเราจะไปรับลื่อท่งปิ่นกลับมา คิดแล้วก็ออกจากสำนักตรงไปหาทิก๋วยลี้ แล้วเล่าถึงความประพฤติเป็นไปแห่งศิษย์ของตนให้ทิก๋วยลี้ฟัง และขอร้องให้ช่วยสั่งสอนลื่อท่งปิ่นด้วยอุบาย ตามแต่จะเห็นว่าเหมาะแก่นิสัย ทิก๋วยลี้ได้ฟังก็หัวเราะชอบใจ สั่งให้ศิษย์ไปเชิญนางฮ่อเซียนโกวมา ฮั่นเจงหลีสงสัยจึงว่า ซือเฮียท่านมีอุบายประการใดหรือ จึงให้ฮ่อเซียนม่วยมาช่วย ทิก๋วยลี้จึงแจ้งอุบายให้ทราบทุกประการ ฮั่นเจงหลีมีความยินดีเป็นที่ยิ่ง จึงว่าความคิดของซือเฮียนี้แยบยลลึกซึ้งนัก จึงคำนับลากลับไป พอนางฮ่อเซียนโกวมาถึง ทิก๋วยลี้ก็แจ้งธุระที่จะทำให้ฟังโดยตลอด นางฮ่อเซียนโกวจึงว่า ถ้าเช่นนั้นก็อย่ารอช้าจงรีบไปกันเถอะ ครั้นแล้วเซียนทั้งสองก็เหยียบเมฆเหาะลอยมายังเมืองลกเอี๋ยง ลงในที่ลับตาแห่งหนึ่งแล้ว ก็แปลงเป็นคนขอทานชราชายหญิงสองคนพร้อมด้วยเครื่องมือทำเพลง คือฉาบและกลอง เที่ยวเดินเร่ร้องรำทำเพลง ขอทานไปทุกบ้านช่อง จนถึงหน้าบ้านของนางโบตั๋น ก็ลงนั่ง แล้วก็บรรเลงเรื่องเซียนขี้เมา

สมสู่กับนางสาวงาม เสียงทำนองที่ร้องประสานกับจังหวะ เสียงฉาบและกลองที่ตีเคาะรับกันนั้น ทำให้นางโบตั๋นซึ่งอยู่ในบ้านฟังเพราะจับใจ อดอยู่ไม่ได้จึงออกไปดู เห็นเฒ่าชราตายายสองคน ผมเผ้ารุงรังเสื้อกางเกงขาดปุปะ แต่น้ำเสียงที่ร้องขับตลอดจนท่าที่ย่างรำช่างน่าดู และไพเราะนัก จึงยืนตั้งใจฟังจนจบ แล้วเรียกเข้าไปในบ้าน จัดข้าวปลาอาหารให้กิน แล้วให้เสื้อผ้าคนละสำรับ เซียนแปลงรับของแล้ว ก็แสร้งทำเป็นยืนมองเพ่งพินิจพิจารณาอย่างไม่วางตา จนนางนึกกระดากใจจึงร้องว่า อะไรกันตาจ้องดูเราทำไมอย่างนั้น ตาเฒ่าเซียนแปลงก็หัวเราะแล้วว่า เราเห็นนางมีรูปร่างกิริยางามเลิศ แต่ใจยังมีความวิตกบางอย่าง จึงพิจารณาดูอยู่อย่างนี้ นางจึงว่า ตารู้ว่าเรามีความวิตกเรื่องอะไรหรือ เซียนแปลงจึงว่า ตาพอจะรู้เพราะได้เรียนมาบ้าง นางจึงว่า ถ้าเช่นนั้นไหนลองบอกให้เราแจ้งหน่อยซิ เซียนเฒ่าแปลงจึงหันไปพยักหน้าให้ยายเซียนอธิบายแทน ยายเซียนจึงว่า ขอให้เราเข้าไปในบ้าน จึงอธิบายให้ฟังได้ นางโบตั๋นก็จูงมือยายเซียนเข้าไปข้างใน ยายเซียนจึงว่า การที่นางร่วมหลับนอนกับเจ้า

หนุ่มน้อยนั้น ไม่มีหญิงใดหาญสู้ เพราะเจ้าหนุ่มรูปงามนั้นมีวิชากามโลกีย์ สามารถยับยั้งน้ำกามมิให้หลั่งไหลได้ และจะกระทำการได้ทุกเวลา แล้วแต่เจ้าตัวจะต้องการเมื่อใด แม้หญิงใดมิรู้เข้าบำรุงบำเรอ มิช้าก็จะเหี่ยวแห้งวอดวายไปด้วยกามกิจนั้นเป็นแน่ นางโบตั๋นได้ฟังดังนั้น ก็ตกใจหวั่นเกรงยิ่งนัก จึงได้เล่าความจริงให้ฟังโดยตลอด แล้ววิงวอนขอให้ช่วยเหลือ ยายเซียนก็กระซิบบอกอุบายวิธีให้แล้วก็ออกมาจากห้อง นางตามออกมา กระทำคำนับขอบคุณแล้วถามว่า ท่านผู้เฒ่าทั้งสองมีแซ่และชื่ออย่างไรกรุณาให้ข้าพเจ้าได้ทราบบ้างเพื่อระลึกถึงบุญคุณ แต่พอพูดสิ้นคำ ร่างตาเฒ่าและยายเฒ่าก็หายวับไป นางยืนตะลึงด้วยความตกใจอัศจรรย์ คิดแน่ใจว่า ผู้เฒ่าทั้งสองนั้นคงเป็นเซียนผู้สำเร็จปลอมแปลงมาช่วยเหลือเราเป็นแน่แท้จึงจัดโต๊ะเครื่องบูชาขอให้ช่วยปกป้องคุ้มภัย

ฝ่ายลื่อท่งปิน ครั้นท่องเที่ยวเยี่ยมเยียนญาติมิตรสหาย จนกระทั่งเข้าฤดูหนาว หิมะตกเต็มไปทั่วพื้นแผ่นดิน ก็ระลึกถึงคำสั่งของอาจารย์ ที่ให้ไปรอพบที่ทะเลสาบท่งเถง จึงได้ออกเดินทางมุ่งตรงไป พอมาถึงทางแยก

จะเข้าเมืองลกเอี๋ยง ก็ให้หวนนึกถึงนางโบตั๋น ทั้งนี้เป็นด้วยฟ้าดินบันดาล โดยที่นางมีวาสนาบารมีจะได้สำเร็จเป็นเซียน ลื่อท่งปินเดินมุ่งตรงไปยังบ้านของนาง พอจวนถึงก็แปลงร่างเป็นหนุ่มน้อยท่งต๋าว และกั้นหยั่นก็กลายเป็นเด็กคนใช้ พากันเดินไปจนถึงหน้าบ้าน เห็นนางกำลังนั่งวาดภาพเล่นอยู่ จึงค่อย ๆ เดินเข้าไปยืนจนใกล้และถามสัพยอกว่า แม่ยอดรัก นางกำลังเขียนรูปอะไรหรือ ขอให้พี่ชมบ้างเป็นไร นางตกใจ เหลียวมาเห็นเป็นท่งต๋าวคู่สวาทเดิม ก็ดีใจยิ่งนัก ลุกขึ้นคำนับฉุดมือให้นั่งเก้าอี้ร่วมกัน นางสั่งให้สาวใช้ ยกสุราอาหารออกมากินกันไปปลาง พูดจาสัพยอกยั่วเย้าไปพลาง จนอิ่มหนำสำราญแล้ว ก็ชวนกันเข้าห้อง ร่วมรสเสน่หาให้สมกับที่จากกันไปนานวัน ขณะที่ร่วมกามกิจ และท่งต๋าวกำลังเพลิดเพลิน มิได้ระแวงเฉลียวใจนั้น นางก็จู่เข้าที่รกแร้ท่งต๋าวแปลงสดุ้งไม่ทันยั้ง กามอุทกก็หลั่งไหลออกมา ดุจน้ำในภาชนะที่เต็มเปี่ยม เมื่อถูกกระทบเขย่าเข้าโดยแรงก็หกตะแคงล้นไหลออกไปฉะนั้น ครั้นเสร็จกามกิจอันเกินวิสัยเป็นพิเศษเช่นนั้น ท่งต๋าวก็นิ่งนึกพิจารณาไปทั่ว

สรรพางค์กายของนาง ซึ่งขณะนั้นกำลังนอนทอดกายอ่อนระทวย เพราะเหตุที่ได้รับรสแรงแห่งกามอุทกอันบริสุทธิ์จนเยือกเย็นเสียวสะท้านไปทั้งภายนอกภายในกาย ท่งต๋าวจึงถามว่า เจ้าไปรู้วิธีอย่างนี้มาจากผู้ใด นางก็ได้เล่าความจริงให้ฟังสิ้น มิได้ปิดบังอำพราง ท่งต๋าวได้ถามอีกว่าแล้วผู้เฒ่าทั้งสองนั้นได้บอกชื่อเสียงแก่เจ้าหรือเปล่า ว่าชื่อแซ่ใด นางก็ว่าได้ถามแล้ว แต่ก็มิได้บอกประการใด พอข้าพเจ้าถามสิ้นคำทั้งสองก็หายไป ข้าพเจ้าคิดแน่ใจว่าคงเป็นผู้วิเศษ ท่งต๋าวจึงว่า ที่แท้นั้นผู้เฒ่าทั้งสองก็คือทิก๋วยลี้และนางฮ่อเซียนโกว ส่วนตัวเรานี้คือลื่อท่งปินพอพูดสิ้นคำ รูปแปลงก็หายไป เป็นตัวจริงแต่งตัวอย่างนักพรตต๋าวสูงอายุ นั่งอยู่บนเตียง เด็กคนใช้ที่อยู่ข้างนอกวิ่งเข้ามา ก็กลายเป็นกิ่นหยั่นลอยเข้ามาอยู่ในมือ นางโบตั๋นเห็นดังนั้น ก็มิได้สะดุ้งตกใจกลัวแต่อย่างใด เพราะรู้เรื่องอยู่ก่อนแล้ว จึงรีบลุกลงจากเตียง คุกเข่าลงกับพื้น

กราบด้วยความเคารพสามครั้ง แล้ววิงวอนว่า ขอท่านจงได้เมตตาช่วยให้ข้าพเจ้าผู้คับแค้น ได้พ้นจากอำนาจโลกีย์ด้วยเถิด ลื่อท่งปินจึงว่า เจ้าอย่าวิตกเลย เพราะ

เจ้าเป็นมนุษย์พิเศษ จะสำเร็จเป็นเซียน เพราะเหตุที่ได้รับกามอุทกของเราเข้าสู่ร่างกาย เจ้าจะมีอายุยืนนานไม่แก่เฒ่า ฉะนั้นตั้งแต่บัดนี้ไป จงถือศีลเว้นอาหารสดคาวและหมั่นเจริญบำเพ็ญภาวนา ในไม่ช้าจะได้สำเร็จ ได้ไปอยู่ ณ สำนักของนางฮ่อเซียนโกว พูดแล้วก็ส่งยาเซียนต้นให้เม็ดหนึ่ง พอนางรับมา ลื่อท่งปินก็หายวับไป นางโบตั๋นก็จัดตั้งโต๊ะบูชากราบไหว้ แล้วกินยานั้น และเลิกการหากินทางบำเรอชาย เข้าถือศีลกินเจตั้งแต่บัดนั้นมา

ลื่อท่งปิน ครั้นออกจากบ้านนางโบตั๋นแล้ว ก็เดินทางมุ่งไปยังอำเภองักเอี๋ยง ถึงแล้วก็ตรงไปยังร้านขายเหล้าของยายแก่ ที่ตนได้ช่วยทำน้ำในบ่อให้เป็นเหล้า แต่ขณะนั้นยายแก่นั้นไม่อยู่ ลื่อท่งปินจึงถามว่า ร้านนี้ของใคร ฝ่ายลูกชายยายแก่พิเคราะห์ดู ก็ระลึกได้ว่า คงเป็นคนที่มาขายน้ำมันให้กับแม่ แล้วบันดาลให้น้ำในบ่อเป็นเหล้า จึงได้เล่าเรื่องเดิมให้ลื่อท่งปินฟัง แล้วบอกว่าขณะนี้แม่ไม่อยู่ ไปธุระกว่าจะกลับก็ตกเย็น ลื่อท่งปิน

หัวเราะพลางถามว่า เป็นอย่างไรเหล้าขายดีไหม ลูกชายยายแก่เจ้าของร้านก็บอกว่า เหล้านะขายดี แต่ไม่มีส่าสำหรับจะให้หมูกินเลย ลื่อท่งปิ่นได้ฟังดังนั้นก็จ้องดูหน้า แล้วกล่าวโศลกเชิงตำหนิว่า

มนุษย์นี้แสนโลภ ช่างละโมบไม่รู้พอ
ตั้งหน้าแต่จะขอ ใจเองหนอต่ำสิ้นดี
น้ำสุราข้าทำให้ ขายจนได้ทรัพย์มั่งมี
ยังขอส่าอีกที่ ทำเช่นนี้เห็นแก่ตัว ฯ

ว่าแล้วก็เสกคาถาเป่าไปที่บ่อ เรียกเมล็ดข้าวลอยเข้าย่าม แล้วเดินกลับออกไป ครั้นยายแก่กลับมา ลูกชายก็เล่าเรื่องให้ฟัง แล้วพากันไปดูเหล้าในบ่อ ซึ่งบัดนี้ได้กลับเป็นน้ำไปตามเดิม ไม่มีกลิ่นเหล้าอย่างเช่นเคย ยายแก่ทั้งตกใจและเสียใจเป็นอันมาก ครั้นจะออกไปตาม ก็ไม่รู้ว่าไปแห่งใด แม่ลูกต่างเสียใจติโทษกันและกัน

ฝ่ายลื่อท่งปิ่น ครั้นออกจากร้านยายแก่แล้ว ก็ตรงมายังร้านของนางซินสี นางซินสีแลเห็นก็ดีใจรีบออกมาต้อนรับ เชิญให้นั่งโต๊ะแล้วจัดสุราอาหารอย่างดีมาเลี้ยง

ลื่อท่งปิ่นเสพสุรากินอาหารไปพลาง เหลียวดูทางโน้นทางนี้ ชมร้านที่ได้ตกแต่งไว้อย่างน่าดูไปพลาง แล้วถามว่านกกาเรียนของข้าพเจ้า ได้ออกมาร้องรำทำเพลงให้พวกที่มากินเหล้าดูหรือเปล่า และการค้าขายของท่านเป็นอย่างไร นางซินสีก็ว่า ตั้งแต่วันที่ท่านได้เขียนรูปนกกาเรียนให้จนบัดนี้ การซื้อขายของข้าพเจ้า ก็เจริญขึ้นเรื่อยมาจนมั่งคั่งสมบูรณ์ ก็ได้อาศัยท่านที่เมตตา ระลึกถึงคุณท่านหาที่สุดมิได้ ลื่อท่งปิ่นหัวเราะแล้วว่า นกกาเรียนได้ทำงานใช้หนี้แทนข้าพเจ้าแล้ว จำจะต้องขอลาเอากลับไป ว่าแล้วก็กวักเรียนนกกาเรียนออกจากฝาผนังแล้วขึ้นนั่งบนหลังบินออกจากร้านไป นางซินสีและคนทั้งปวงในร้านต่างได้เห็นเป็นอัศจรรย์ เพราะตั้งแต่เกิดมาก็มิได้เคยเห็นอย่างนี้ จึงต่างก็จัดหาดอกไม้ธูปเทียนตั้งโต๊ะบูชากราบไหว้ แล้ววาดรูปลื่อท่งปิ่นขี่นกกาเรียนไว้บูชาทุกบ้านตั้งแต่วันนั้นมา ในเรื่องนี้ นักจินตกวีคนหนึ่งชื่อซุยเหาสมัยแผ่นดินถัง ได้แต่งคำฉันท์ชื่อชิดลุดพรรณาชมศาลานกกาเรียนที่ตำบลเองบู๊เขตเมืองฮันเอี๋ยงไว้อย่างไพเราะน่าฟัง ดังนี้

เซียนประทับกะเรียนสิดูปลาด　แลผะงาดละลิ่วไป
พินิจสิเจริญ ณ หฤทัย　คะนึงอยู่มิรู้หาย
ศาลาจึ่งตรากะละชื่อ　จิระถือมิเสื่อมคาย
ว่าศาลากะเรียนวิจิตะพราย　พิไลเลิศบรรเจิดตา
พระพรายก็รวยระบัดรื่น　หฤชื่นและหรรษา
เพ่งดู ณ เบื้องอุระนภา　ก็เห็นเมฆละลิ่วลอย
สระกว้างก็เปี่ยมละออชล　มัจฉะพ่นเป็นฟองฝอย
ต้องแสงประหนึ่งระตะนะพลอย　ที่โรยร่วง ณ พื้นธาร
แลเห็นชลระริกกระเพื่อม　ละลอกเลื่อมละแลลาน
ฮั้นเอี่ยงโรจะนะโอฬาร　นครเอี่ยม ณ ฝั่งชล
เองบู๊ถิ่นปทุมะเรศ　หอมวิเศษสุคนธ์ดล
กล่อมจิตประหนึ่งสิต้องมนต์　สะกดไว้ ณ ยามเย็น
บ่มิรู้สะถานสถิตย์ถิ่น　ธะเซียนบินบ่แลเห็น
บ่มิรู้มิชัดหฤเจน　ว่าสถิตย์สะถานใด
ได้แต่คะนึงมะนะสะตรึก　ระลึกแนบฤทัยใน
จวบชีพชีวะปะลัย　บ่มิรู้มิลืมเลยฯ

ฝ่ายลื่อท่งปิน ครั้นมาถึงทะเลสาบท่งเถง แลลงมาจากอากาศ ก็เห็นอาจารย์แลเซียนผู้ใหญ่ทั้งหลาย กำลัง

นั่งเล่นหมากรุกกันอยู่ที่ศาลาริมฝั่ง จึงบังคับนกให้ร่อนลงยังพื้นดิน แล้วนกก็หายไป ลื่อท่งปินเข้าไปกราบอาจารย์ และกระทำคำนับนับเซียนทั้งปวง ฮั่นเจงหลีเห็นศิษย์มาตามเวลาที่กำหนดก็มีความยินดี กล่าวกับเพื่อนเซียนทั้งหลายว่า การเล่นหมากรุกวันนี้รู้สึกออกรสสนุก แต่จำเป็นจะต้องยุติ เพราะข้าพเจ้ามีกิจ ที่จะต้องนำศิษย์ผู้นี้ไปหาท่านลีเล่ากุน เซียนผู้หนึ่งจึงว่า การที่พวกเรามาประชุมเล่นหมากรุกอยู่ที่นี่ ก็เพื่อได้สนทนาให้เป็นที่เบิกบานใจประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็เพื่อคอยศิษย์ของท่านตามที่ท่านได้เล่าให้ฟัง และบัดนี้ศิษย์ของท่านก็ได้มาถึงแล้ว การเล่นของเราก็ไม่เป็นการจำเป็นอย่างไร ควรที่พวกเราจะพากันไปหาท่านลีเล่ากุนด้วยกัน เมื่อเห็นพร้อมกันดังนั้นแล้ว ต่างก็พากันเหาะไปยังเขาเล่งห่วยหวย

ฝ่ายลีเล่ากุนและอวนคูเซียน นั่งเจริญสมาธิภาวนาอยู่ในถ้ำ เห็นแสงรัศมีต่าง ๆ ส่องลอดเข้ามาถายในสว่างดุจกลางวัน ก็รู้ว่าคณะเซียนกำลังจะมาชุมนุม ณ ที่นี้ จึงให้อวนคูเซียนออกไปต้อนรับ อวนคูเซียนออกไปถึง

ประตูถ้ำ ก็เห็นเซียนทั้งหลายยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว ต่างก็คำนับกันและกัน แล้วต่างก็พากันเข้าไปภายในถ้ำ กราบท่านลีเล่ากุนแล้วนั่ง ณ อาสนะที่จัดไว้ ส่วนลื่อท่งปิน นั้นยังคงยืนอยู่ โดยมิได้รับบัญชาให้ปฏิบัติอย่างใด เมื่อทุกคนได้นั่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ลีเล่ากุนจึงพูดว่า การที่ตังฮั่วจินหยินไปเกิดในมนุษย์โลกเป็นลื่อท่งปินนั้น ก็ด้วยเหตุที่ยังบำเพ็ญฌานยังไม่ถึงชั้นสูงสุด บัดนี้ ลื่อท่งปินได้มีความอุตสาหะบำเพ็ญเพียรบรรลุญาณอันสูงสุดแล้ว จึงเห็นสมควรให้ลื่อท่งปิน อยู่ในลำดับเซียนที่สามแห่งคณะโป๊ยเซียน ลื่อท่งปินก็คุกเข่าลง กราบสามครั้งด้วยความเคารพอย่างสูง แล้วเข้านั่ง ณ อาสนะ ในตำแหน่งเซียนลำดับที่สาม เซียนทั้งหลายต่างก็มีความยินดียิ่งนัก ต่างก็กระทำการสักการะลีเล่ากุน แล้วก็คำนับลาอวนคูเซียนออกจากถ้ำแก้วมณีกลับยังสำนักแห่งตน ๆ

เซียนองค์ที่ ๔

ยลองค์ที่สี่ไซร้ เฒ่าชรา
หนวดเคราแลดูงาม ใช่น้อย
ชื่อ "เจียงกั๋วเล้า" วรา ฤทธิ์ยิ่ง เซียนเฮย ฯ

เชียนองค์ที่ ๔

เจียงกั๋วเล้า

ครั้งดึกดำบรรพ์หลายหมื่นปี มีค้างคาวเผือกใหญ่ตัวหนึ่ง สูบกินแสงอาทิตย์และแสงจันทร์เป็นอาหารอยู่หลายพันปี มีความสำรวมมัธยัสถ์ สงบภาวนาจนได้กลายร่างเป็นคนชรา แต่ผิวพรรณผ่องใสแข็งแรง ได้ทำถ้ำอาศัยอยู่ ณ กลางเขาตงเตี่ยว แขวงเมืองเฮ่งจิว ต่อนาน ๆ จึงจะเข้าเมืองสักครั้งหนึ่ง คนทั้งหลายที่พบปะ ก็เรียกขนานนามแก่ว่า เจียงกั๋วเล้า แปลว่าผู้ชนะความแก่ ซึ่งแกฟังแล้ว ก็ยิ้มผงกศีรษะยอมรับรองในชื่อนั้น ดังนั้นตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา แกก็ได้ชื่อว่า เจียงกั๋วเล้า ด้วยประการฉะนี้ เจียงกั๋วเล้ามีพาเผือกผู้ เป็นพาหนะอยู่ตัวหนึ่ง แต่มิใช่เป็นสัตว์มีชีวิตอย่างธรรมดา หากเป็นสัตว์พาหนะที่สำเร็จด้วยผ้าวิเศษ เวลาไปไหนมาไหนเสร็จธุระแล้ว แกก็เก็บพับไว้ ถ้าจะไปแห่งใด ก็หยิบเอาพาออกมาคลี่แล้วพ่นด้วยน้ำ พาก็จะเป็นตัวยืนหยัดขึ้น เป็นพาหนะขับขี่ไป แต่อาการที่ขี่พาของเจียงกั๋วเล้าผิดธรรมดา

สามัญ คือหันหน้าไปทางกันพา มีชายชราในเมืองนั้นคนหนึ่งบอกว่า แกได้เห็นเจียงกั๋วเล้าตั้งแต่จำความได้จนบ่านนี้ ก็เห็นเจียงกั๋วเล้าเป็นอยู่อย่างนี้ ไม่เห็นว่าจะแก่เฒ่าไปกว่าเก่าเลย มีคนถามเจียงกั๋วเล้าว่า ท่านอาจารย์มีอายุเท่าใด เจียงกั๋วเล้าก็จะตอบว่า เห็นจะหลายร้อยปีกระมัง

ในระหว่างแผ่นดินพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ และพระเจ้าถังเกาจงฮ่องเต้ ซึ่งตรงกับ พ.ศ. ๑๑๗๐ ถึง พ.ศ. ๑๒๒๖ กษัตริย์ทั้งสองพระองค์ได้เคยทรงมีพระบรมราชโองการ ให้เชิญเจียงกั๋วเล้าไปเฝ้าหลายครั้ง เจียงกั๋วเล้าก็มิได้ไป ด้วยไม่มีความประสงค์จะเฝ้าแหน อันคับคั่งจอแจไปด้วยขุนนางข้าราชการและผู้คนมากหน้าหลายตา แต่การขัดรับสั่งมิไปเฝ้านั้น มิใช่ขัดอย่างอวดดีดื้อดึง แต่ทำมารยาเป็นเจ็บหนักบ้าง บางทีพอขุนนางที่ไปเชิญตัวเข้าไปถึงถ้ำที่พัก เจียงกั๋วเล้าก็เลยทำเป็นตายตัวแข็งทื่อไปเลย ครั้นมาในแผ่นดินพระนางบูเซ็กเทียน ซึ่งตรงกับ พ.ศ. ๑๒๓๓ ถึง ๑๒๕๕ ได้ทรงมีพระราชเสาวนีย์ไปนำตัวเจียงกั๋วเล้าเข้าเฝ้า แต่พอขุนนางที่ไปนำตัวมาพอถึงศาล

เจ้าโกวเนี้ยทางเข้าประตูเมือง เจียงกั๋วเล้าก็เกิดเป็นอันเป็นลมลง สิ้นใจตายทันที ทั้งเวลานั้นเป็นเวลาฤดูร้อนจัด ศพเลยขึ้นอืดเน่าเป็นหนอนส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งไปทั่ว พวกขุนนางเหล่านั้นต่างก็มีความตกใจรีบกลับไปถวายทูลให้พระนางบูเซ็กเทียนทรงทราบ แต่จากนั้นไม่กี่วัน ก็มีคนเห็นเจียงกั๋วเล้าขี่ฬาเผือกเดินเที่ยวอยู่ตามชายป่า จึงเป็นที่รู้กันว่าเจียงกั๋วเล้ายังไม่ตาย

ครั้นต่อมาประมาณ พ.ศ. ๑๒๗๔ ศักราชที่ ๒๓ เป็นสมัยคายหงวน แต่ยังเป็นแผ่นดินแห่งราชวงศ์ถัง เป็นรัชกาลพระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ ได้ทรงโปรดให้ป๋วยหงอขุนนางผู้ใหญ่ เชิญพระราชสาส์นให้เจียงกั๋วเล้ามาเฝ้า ป๋วยหงอไปถึงเมืองเฮ่งจิว สืบหาเจียงกั๋วเล้าจนพบ แต่พอคำนับยังไม่ทันจะสนทนาปราศัยกัน เจียงกั๋วเล้าก็เกิดเป็นล้มลงชักพราด ๆ ตายไปต่อหน้าต่อตา แต่ป๋วยหงอเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ยังไม่ถึงกับตกใจเสียสติ เมื่อเห็นเช่นนั้นก็จุดธูปเทียนบูชาศพแล้ว คลี่พระราชสาส์นออกยืนอ่าน เจียงกั๋วเล้าก็ค่อยรู้สึกตัวฟื้นขึ้นทีละน้อยจนลุกนั่งได้ แต่ไม่พูดจาว่าอะไร คงนิ่งเป็นใบ้อยู่ฉะนั้น ป๋วย

หงอเห็นว่าไม่อาจที่จะบังคับอย่างไรได้ จึงกระทำคำนับกลับไปเมืองหลวง กราบทูลพฤติการณ์ให้พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ก็ยังไม่ทรงละความพยายาม ได้ทรงให้หยูลูตงขุนนางผู้ใหญ่อีกคนหนึ่ง มีตำแหน่งเป็นฝ่ายที่ปรึกษาเชิญพระราชสาส์นออกไปเชิญเจียงกั๋วเล้าอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เจียงกั๋วเล้าก็เป็นอันจนปัญญาสุดที่จะหลีกเลี่ยงได้ เพราะเห็นว่าพระเจ้าแผ่นดินทรงมีพระราชศรัทธาและทรงนับถืออย่างแท้จริง จึงได้เดินทางมาเฝ้า พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ทรงพระปีติปราโมทย์ยิ่งนัก ทรงกระทำสักการะแล้วทรงโปรดให้พัก ณ ตำหนักจิบเฮียนอี้ อันเป็นสถานที่ประจำตำแหน่งราชปุโรหิตผู้ใหญ่ มีข้าคนคอยปฏิบัติใช้สอยไม่บกพร่อง บรรดาเหล่าพวกขุนนางข้าราชการทุกชั้นทุกฝ่าย ต่างก็ได้หมั่นไปมาคำนับกราบไหว้เยี่ยมเยียนอยู่มิได้ขาด

วันหนึ่ง ขณะเจียงกั๋วเล้านั่งเฝ้าหน้าพระที่นั่งกิมล่วนเต้ย พร้อมด้วยขุนนางทั้งฝ่ายหน้าฝ่ายในเป็นอันมากพระเจ้าถังเม่งจงได้ทรงรับสั่งถามในกิจการปฏิบัติของเซียนว่า มีอยู่อย่างไร เจียงกั๋วเล้าก็นิ่งเสีย มิได้ทูลตอบประ

การใด แล้วครั้นกลับมาถึงที่พักก็นั่งระงับนิ่งตลอดทั้งวัน มิได้บริโภคข้าวน้ำแต่อย่างใด อยู่ต่อมาพระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ได้ทรงประทานสุราอย่างดีต่อหน้าพระที่นั่ง เจียงกั๋วเล้าจึงทูลว่า ข้าพเจ้าเสพสุราไม่มาก แต่ศิษย์น้อยของข้าพเจ้าคนหนึ่ง สามารถดื่มสุราได้ครั้งละถัง พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น ก็ใคร่จะทรงทอดพระเนตรจึงรับสั่งให้พาเข้าเฝ้า แต่ยังมิทันผู้รับกระแสรับสั่งจะออกไป ก็พอดีเองยังน้อยน่าเอ็นดูคนหนึ่ง ลอดช่องมู่ลี่บานพระแกลก้าวลงมาถวายคำนับ พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ได้ทรงเห็นเองยังน้อย น่ารักเช่นนั้น ก็ทรงพระปราณีทรงรับสั่งให้นั่ง เจียงกั๋วเล้าจึงว่า ศิษย์ของข้าพเจ้าได้ยืนเฝ้าพระองค์เช่นนี้ ก็นับว่าเป็นบุญหนักหนาแล้ว การที่จะนั่งนั้นยังไม่สมควร พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ก็มิทรงขัดประการใด และได้ทรงประทานสุรารสเข้มให้เองยังน้อยดื่มหนึ่งถัง พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นดังนั้น ก็มีรับสั่งให้เอาสุรามาเติมให้อีก เจียงกั๋วเล้าจึงทูลว่า ศิษย์ของข้าพเจ้าดื่มได้เพียงถังเดียวเท่านั้น ถ้าให้ดื่มมากเกินขนาดแล้ว ก็จะทำให้น่าเกลียดคนจะหัวเราะได้

พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ก็ไม่ฟัง ทรงสั่งให้เองยังน้อยดื่มอีกหนึ่งถัง เองยังน้อยดื่มสุราเกินกำลังจนกลางกระหม่อมทะลุ น้ำสุราไหลออกมาพรั่งพรู แล้วล้มลง กลายเป็นถังทองคำกลิ้งอยู่กลางท้องพระโรง พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้จึงมีรับสั่งให้พวกขุนนางพิจารณาดูว่า ถังนั้นเป็นถังทองคำอะไร ก็ได้ความว่า ถังทองคำนั้นเป็นถังสุราที่ทรงพระราชทานเลี้ยงในตำหนักจิบเฮียนอี่ ในคราวที่ทรงต้อนรับเจียงกั๋วเล้า พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ชอบพระทัย ทรงพระสรวล แล้วทรงขอร้องให้เจียงกั๋วเล้าแสดงอิทธิฤทธิ์บางอย่างถวายทอดพระเนตร เจียงกั๋วเล้าก็มิขัด ได้ภาวนาเรียกพญาหงษ์และเหล่านกน้อยใหญ่นับจำนวนเป็นอันมากมาบินวนร่อนร้องขับประสานรอบพระที่นั่ง ต่อจากนั้นก็นฤมิตต้นไม้หอมนานาชนิดให้งอกขึ้นผลิดอกออกผล หอมฟุ้งไปทั่วบริเวณพระราชวัง พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้จะทรงทอดพระเนตรอะไร เจียงกั๋วเล้าก็บันดาลด้วยอิทธิฤทธิ์ถวายให้ทุกประการ ครั้นพอเข้าฤดูหนาวจัด พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ก็ทรงประทานสุราชั้นปานกลางให้แก่เจียงกั๋วเล้า ๆ ดื่มแล้วรู้สึกว่าคอแห้งและมึนเมา ทำให้อ่อน

เพลียก็รู้ว่าไม่ใช่สุราดี จึงหดคอดดพั่นในปากออกดูเห็น แห้งจวนจะเปราะ จึงให้คนใช้ไปหายาย้อมมากำมือหนึ่ง บดผสมกับตัวยาในถุงแล้ว เอาถูพั่น ในไม่ช้าพั่นก็กลับแน่นแข็งแรงและขาวดุจทำด้วยหยก

วันหนึ่ง พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้เสด็จประพาสป่า พร้อมด้วยข้าราชบริพาร ได้กวางใหญ่มาตัวหนึ่ง รับสั่งให้ฆ่า เพื่อทำพระอาหารเสวย แล้วเลี้ยงข้าราชการ ขณะนั้นเจียงกวเล่าได้เฝ้าอยู่ด้วย จึงทูลว่า กวางตัวนี้เป็นสัตว์พาหนะของเซียนชั้นผู้ใหญ่ มีอายุจนถึงบัดนี้ได้พันปีเศษ ในสมัยง่วนซิว อันเป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลของพระเจ้าบูเต้ ทรงเสด็จประพาสอุทยาน ก็ได้จับกวางตัวนี้ได้เช่นเดียวกัน และได้ทรงโปรดให้ปล่อยเสีย พระองค์เป็นพระมหากษัตริย์อันประเสริฐ ทรงไว้ซึ่งทศพิธราชธรรม ขอจงทรงพระมหากุศลผลบุญ และทั้งจะเป็นพระคุณแก่กวางและท่านผู้เป็นเจ้าของกวางตัวนี้อย่างหาที่สุดมิได้ พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้นจึงตรัสว่า ตั้งแต่ครั้งสมัยรัชกาลพระเจ้าบูเต้มาจนบัดนี้ เป็นเวลานานนักหนา ราชวงศ์กษัตริย์ผู้ครองแผ่นดินก็ได้เปลี่ยนไปมาหลายต่อ

หลายราชวงศ์แล้ว ท่านอาจารย์มีหลักฐานสำคัญประการ ใด จึงจะรู้แน่ว่ากวางตัวนี้เป็นตัวเดียวกันกับตัวที่ถูกจับ ในสมัยนั้น เจียงกั๋วเล้าจึงทูลว่า เมื่อพระเจ้าบูเต้ได้ทรง โปรดให้ปล่อยกวางตัวนี้นั้น ได้ทรงโปรดให้ทำป้ายแผ่น ทองเหลือง ติดรัดไว้ที่เขากวางข้างขวาป้ายหนึ่ง พระเจ้า ถังเม่งจงฮ่องเต้ก็ทรงมีรับสั่งให้พวกขุนนางช่วยกันตรวจดู ก็เห็นป้ายทองเหลืองวัดโดยรอบยาวได้สองนิ้ว ติดอยู่ที่เขา เบื้องขวาป้ายหนึ่งสมจริง แต่อักษรที่จารึกนั้นลบเลือน หมดมิรู้ข้อความว่าประการใด พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้จึง มีรับสั่งถามว่า ท่านอาจารย์พอจะรู้ไหมว่าปีนั้นเป็นปีอะไร นับมาจนถึงสมัยเรานี้ได้สักกี่ร้อยปี เกียงกั๋วเล้าจึงทูลว่า ข้าพเจ้าได้ทราบมาว่าปีนั้นเป็นปีกุญสัมฤทธิศก นับมาจน ถึงบัดนี้ได้แปดร้อยห้าสิบสองปี พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ จึงให้โหรช่วยตรวจสอบทานดูก็เป็นการถูกต้องทุกประการ นับแต่บัดนั้นมา พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ก็ทรงเคารพเชื่อ ถือเจียงกั๋วเล้าเป็นอันมาก แต่ยังมิทรงทราบว่าเจียงกั๋วเล้า นั้น มีอายุมากน้อยเท่าใด

ในครั้งนั้น ยังมีนักบวชคนหนึ่ง ชื่อเอียบฮวนเสียน เป็นชาวเมืองเกียหัว เป็นคนมีนิสัยมักน้อย รักความสงบ ไม่มีครอบครัวลูกเมีย ถือศีลกินเจประพฤติปฏิบัติตนเป็นเต้าหยิน ท่องเที่ยวหลบบำเพ็ญหาความวิเวกไปตามซอกถ้ำป่าเขา มาวันหนึ่ง เอียบฮวบเสียนได้ท่องเที่ยวไปถึงตึกร้างโบราณที่เขาแป๊ะเบ๊ พบเซียนผู้สำเร็จสองคน จึงได้สมัครเข้าเป็นศิษย์ ได้อุตสาหะเล่าเรียนวิชา ปฏิบัติอาจารย์ทั้งสองจนมีวิชาชำนิชำนาญ จึงออกเที่ยวทำการปราบปีศาจที่ดุร้ายตามชนบทหัวเมืองและอำเภอใหญ่น้อย ให้ได้รับความร่มเย็นจนเป็นที่เลื่องลือ พระเจ้าถังเม่งจงฮองเต้ทรงทราบ ก็มีรับสั่งให้หาตัวมาเข้าเฝ้า ณ เมืองหลวง จะทรงแต่งตั้งให้เป็นที่ปุโรหิต แต่เอียบฮวบเซียนกราบทูลว่า ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าบุญมิถึงตำแหน่งนั้น มีวาสนาเพียงแต่อยู่ตามถ้ำป่าเขา มีกำลังวิชาเพียงแต่ปราบปีศาจเท่านั้น อันจะทรงแต่งตั้งให้เป็นขุนนางมียศศักดิ์นั้น เห็นว่าจะรับพระกรุณามิได้ พระเจ้าถังเม่งจงฮองเต้ก็มิทรงขัดขืนหรือบังคับแต่ประการใด แต่ทรงโปรดให้พำนักอยู่ในเมืองหลวง มิต้องท่องเที่ยวต่อไป เพื่อจะได้ทรงพบปะเมื่อมีกิจธุระบางประการ

อยู่มาวันหนึ่งในท้องพระโรงที่เสด็จออกขุนนาง ในวันนั้นเจี่ยงกั๋วเล้ามิได้เข้าเฝ้า พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้เห็นเป็นโอกาส จึงทรงรับสั่งถามเอียบฮวบเสียนว่า ท่านพอจะทราบหรือไม่ว่า ท่านอาจารย์เจี่ยงกั๋วเล้าเป็นคนหรือว่าเป็นเซียนผู้สำเร็จ และมีอายุมากน้อยสักเท่าใด เอียบฮวบเสียนกราบทูลว่า ถ้าข้าพเจ้าจะกราบทูลเล่าประวัติของท่านอาจารย์เจี่ยงกั๋วเล่าถวายตามที่ทรงรับสั่งถามแล้ว ข้า-พเจ้าก็จักได้รับโทษอันตรายอันน่าสพึงกลัว แต่ถ้าพระองค์จะทรงช่วยชีวิตข้าพเจ้าแล้ว ก็ขอได้ทรงถอดพระมหามงกุฎและฉลองพระบาท เข้าไปหาท่านอาจารย์เจี่ยงกั๋วเล้าแล้วทรงวิงวอนขอโทษแทนข้าพเจ้าด้วยความเคารพ ข้าพเจ้าจึงจะพ้นจากโทษอันตรายอันร้ายแรงนั้น แล้วชีวิตจักกลับคืนมา พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ก็ทรงรับรองว่า จะปฏิบัติให้ตามนั้น เอียบฮวบเสียนจึงกราบทูลเล่าถึงชาติกำเนิดของเจี่ยงกั๋วเล้าว่า ในกาลยุคดึกดำบรรพ์หลายหมื่นปี มีค้างคาวเผือกใหญ่ตัวหนึ่งอาศัยอยู่บนยอดเขา เสพแต่แสงพระอาทิตย์และพระจันทร์เป็นอาหารอยู่หลายพันปี จนมีร่างเป็นกายสิทธิ์ กลายเป็นมนุษย์ ถึงพร้อมด้วยพระเวทย์ คือท่านอาจารย์เจี่ยงกั๋วเล้าผู้นี้ พอสิ้นคำ ยัง

มิทันจะกล่าวคำใดอื่นต่อไป เอียบฮวบเสียนก็เป็นอันเป็นผงะ หงายหลังผลึ่งลงกลางพื้นท้องพระโรง โลหิตไหลพรั่งพรูออกจากทวารทั้งเก้า นองไปทั่วพื้นสลบแน่นิ่ง พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ทรงทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้นก็ตกพระทัย รีบเสด็จไปหาเจียงกั๋วเล้าถึงตำหนักจิบเฮียนอี้ ทรงถอดพระมหามงกุฎและฉลองพระบาท คุกพระชงฆ์กระทำความเคารพ แล้วทรงวิงวอนขออภัยโทษให้แก่เอียบฮวบเสียน เจียงกั๋วเล่าจึงว่า เต้าหยินคนนี้โอหังบังอาจอวดรู้ ถ้าไม่ลงโทษเสียงบ้างก็จะเคยตัว ต่อไปเบื้องหน้า ก็จะเที่ยวเก็บเอาประวัติกำเนิดของเทพดาอารักษ์ออกเที่ยวบรรยายหากิน พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ก็ทรงกราบไหว้วิงวอนอยู่ช้านาน เจียงกั๋วเล้าจึงยกโทษถวาย แล้วตามเสด็จไปยังที่เอียบฮวบเสียน นอนสลบจมกองโลหิตอยู่ เอาน้ำพ่นไปทั่วตัวครู่หนึ่งก็ฟื้นลุกขึ้นนั่ง เจียงกั๋วเล้าก็เอาน้ำที่เหลือนั้นให้กิน ก็กลับได้สติเป็นปกติมีกำลังดังเก่า ลุกขึ้นคุกเข่ากราบลุแก่โทษที่ได้บังอาจล่วงเกิน พระเจ้าถังเม่งจงฮ่องเต้ทรงเห็นอำนาจศักดิ์สิทธิ์ของเจียงกั๋วเล้าประจักษ์ชัดเช่นนั้น ก็หมดความกังขา

สนเท่ห์ในพระทัย ทรงมีความปราโมทย์เคารพนับถือ เจียงกั๋วเล้ายิ่งนัก ทรงแต่งตั้งให้อยู่ในตำแหน่งชั้นมหาโยคีซงเหียน และรับสั่งให้ช่างภาพ วาดภาพเจียงกั๋วเล้าเท่าตัวจริง ติดไว้ ณ ตำหนักจิบเฮียนอี้ เพื่อเป็นที่เคารพสักการะ อยู่ต่อมาเจียงกั๋วเล้าได้ทูลถึงโรคภัยที่เบียดเบียฬขอทูลลากลับไปเมืองเฮ่งจิวเป็นหลายครั้ง จึงทรงอนุญาตให้เป็นไปตามประสงค์ กับทั้งได้พระราชทานแพรสามม้วนและรถหนึ่งคันพร้อมกับคนลากรถสองคน เจียงกั๋วเล้าถวายพระพรลาขึ้นรถ เดินทางกลับไปยังเมืองเฮ่งจิว ครั้นถึงแล้ว ให้คนรถกลับเมืองหลวงเสียคนหนึ่ง อีกคนหนึ่งพาไปอยู่ ณ สำนักเขตตงเตี๋ยวด้วย ครั้นอยู่มาถึงศักราชเทียนป๊อ ตรงกับปี พ.ศ. ๑๒๘๕ พระเจ้าถังเม่งจงทรงมีความระลึกถึง รับสั่งให้หาเจียงกั๋วเล้าเข้าเฝ้า แต่เจียงกั๋วเล้าเกิดเป็นโรคปัจจุบันถึงแก่ความตาย คนลากรถที่อยู่ปฏิบัติก็จัดการเอาศพใส่หีบ แต่ครั้นถึงเวลาที่จะทำพิธีฝังได้เปิดออกดู ก็เห็นแต่หีบเปล่า ไม่มีร่างเจียงกั๋วเล้าอยู่ในนั้น จึงเลยฝังทั้งหีบเปล่า ๆ นั้น เหตุที่เป็นดังนี้ ก็เพราะลีเล่ากุนได้รับเจียงกั๋วเล้า เข้าเป็นเซียนลำดับที่สี่ในคณะโป๊ยเซียน

เซียนองค์ที่ ๕

ยลองค์ปัญจะนั้น น่าขัน
ชื่อ "น่าไชหัว" มี เดชล้น

เซียนองค์ที่ ๕

น่าไซหัว

ในสมัยยุคแผ่นดินไซฮั่น มีชายขอทานคนหนึ่งชื่อน่าไซหัว มีร่างสูงเพียงสี่ศอก ตามประวัติว่า เซียะคาโต้เซียนจุติลงมาเกิด เพื่อบำเพ็ญประโยชน์แก่มนุษย์ แต่ตามประวัติในตำนาน มิได้กล่าวไว้ว่า เป็นลูกเต้าเหล่ากอตระกูลใด เพราะเหตุที่น่าไซหัวได้ท่องเที่ยวขอทานเตร็ดเตร่มาหลายสิบหัวเมือง เครื่องแต่งกายที่สวมใส่เป็นเสื้อกางเกงสีน้ำเงิน แต่ก็เก่าขาดปะแทบไม่มีเนื้อดี สวมรองเท้าทำด้วยฟางหุ้มผ้าเพียงข้างเดียว เที่ยวร้องเพลงขอทานเขาเรื่อยมา ไม่ทำมาหากินอย่างอื่นใด เมื่อได้เงินทองพอสมควรแล้ว ก็เข้าร้านเหล้ากิน แล้วก็ขยับกรับในมือเสียงก้องกังวาล พลางขับเพลงประสานด้วยน้ำเสียงห่วงทำนองอันไพเราะ เพลงที่ร้องก็ล้วนแต่เป็นเพลงภาษิตแทรกธรรมะเตือนใจคน ทั้งเพราะทั้งน่าฟัง เป็นที่ชอบและเพลินใจแก่ผู้คนทั้งหลายทุกหัวเมืองที่ผ่านมา กรับที่ประจำตัวนั้นมีรูปลักษณะผิดกับกรับธรรมดา คือ

ยาวถึงสี่คืบครึ่ง กว้างประมาณหนึ่งฝ่ามือ หนาครึ่งองคุลี เนื้อกรับเป็นมันเงาวาววามคล้ายเนื้อหยก เวลาน่าไชหัวขยับกรับ เสียงดังกังวาลน่าฟังยิ่งนัก ถ้าวันใดขอทานได้เงินมามาก ก็แจกจ่ายให้แก่คนแก่คนเฒ่าที่ยากจนทั้งหญิงชาย บางคราวนึกขลังขึ้นมา พอได้เงินอีแปะมามาก น่าไชหัวก็เอาร้อยเชือกเป็นพวงยาวแล้ววิ่งลามไปตามถนน มิใยเชือกที่ร้อยพวงอีแปะจะขาดก็ไม่เอาใจใส่ คงวิ่งลากไปจนเงินหมดพวง พวกคนยากจนและเด็กตามถนนก็พากันวิ่งตามเก็บกันอย่างชุลมุนสนุกสนาน ความประพฤติของน่าไชหัวที่ไม่เหมือนใครมีอยู่อย่างหนึ่ง คือเวลาหน้าร้อนก็สวมใส่เสื้อหนา ทำเป็นเสื้อชั้นใน ถึงจะเป็นเวลาหน้าร้อนแดดจัดปานใด ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหงื่อไหลอย่างคนธรรมดาสามัญ เวลาหน้าหนาวจัดหิมะลงท่วมเข่าก็ใส่เสื้อชั้นในบางๆ ตัวเดียว ทั้งตามหูตาปากจมูกก็ปรากฏมีไอประดุจไอน้ำร้อนที่เดือดพลุ่งออกมา

มาคราวหนึ่ง ขณะที่น่าไชหัวเสพสุราพอตึงหน้าครึกครื้น ก็ออกเดินรัวกรับร้องรำทำเพลง ผู้คนพากันตามมุ่งดูเต็มท้องถนนอยู่นั้น มีชายชราผู้หนึ่งพูดว่า

น่าไชหัวผู้นี้เราเคยเห็นมา ตั้งแต่เราจำความได้ จนตัวเรามีอายุแก่ชราจนบัดนี้ ก็ไม่เห็นน่าไชหัวมีรูปร่างผิดไปกว่าแต่ก่อนเลย อย่างไรก็อย่างนั้น ดูเหมือนกับคนอายุสี่สิบปีเท่านั้น เสื้อกางเกงที่สวมใส่ ทั้งเกือกฟางที่หุ้มผ้า ก็สำรับเก่านั้นเอง ช่างน่าประหลาดอัศจรรย์เสียเหลือเกิน คนทั้งหลายได้ฟังต่างก็เห็นด้วยดังที่ชายชราพูดนั้น ต่างก็มองแลดูน่าไชหัวด้วยความอัศจรรย์ใจและเคารพ

จำเนียรกาลนานมาคราวหนึ่ง น่าไชหัวได้เที่ยวไปตามแนวป่าตำบลหนึ่ง ได้พบกับทิกวยลี้ในระหว่างทาง ต่าง ก็กระทำคำนับสนทนาปราศัยเป็นที่ถูกอัธยาศัยซึ่งกันและกันแล้ว ต่างก็ลาจากกันไป ในตำนานมิได้กล่าวไว้ว่าทั้งสองได้สนทนาเรื่องอะไรกันบ้าง มาวันหนึ่ง เป็นเพลาตกเย็น อากาศแจ่มใส น่าไชหัวกำลังนั่งเสพสุราอยู่ในร้านขายสุราบนสะพานคูเมือง พอได้ยินเสียงมโหรีดังไพเราะมาจากอากาศเบื้องบน บรรดาฝูงคนชาวเมืองตลอดจนเจ้าของร้านสุราต่างก็พากันออกไปแหงนดู เมื่อน่าไชหัวเห็นผู้คนกำลังเพลิน มิได้เอาใจใส่แก่ตัวเช่นนั้นเห็นเป็นโอกาสอันดี ก็เดินออกจากร้านสุราโยนกรับขึ้นไป

กรับก็กลายเป็นนกกาเรียนใหญ่ยืนอยู่ตรงหน้า น่าไชหัวก็ขึ้นขี่หลังนกกาเรียน บินเข้ากลีบเมฆหายไป เสียงมโหรีก็พลอยหายไปด้วย เจ้าของร้านสุราและเหล่าประชาชนเห็นดังนั้น ต่างก็พากันเข้าไปดูในร้าน เห็นแต่เสื้อกางเกงสีเขียวและรองเท้าฟองกองอยู่ แต่พอเข้าไปใกล้ของเหล่านั้นก็กลายเป็นหยกแจ้วอันตรธานหายไป คนทั้งหลายจึงรู้ว่าน่าไชหัวได้สำเร็จเป็นเซียนไปแล้ว จึงพากันคำนับกระทำความเคารพ น่าไชหัวได้ไปกับทิก๋วยลี้เป็นเซียนในลำดับที่ห้าในคณะโป๊ยเซียน

เซียนองค์ที่ ๖

ล่งมาองค์หกนั้น ไฉไล
ชื่อ "ฮ่อเซียนโกว" อัน จิตแผ้วฯ

เซียนองค์ที่ ๖

นางฮ่อเซียนโกว

ในครั้งสมัยแผ่นดินแห่งราชวงศ์ถัง อันเป็นรัชทายาทของพระนางบูเช็กเทียน ตรงกับ พ.ศ. ๑๒๓๓ ถึง ๑๒๕๕ มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อนางฮ่อสี เป็นบุตรสาวของฮ่อซูและนางพัวเถว มีฐานะดี อยู่ ณ ตำบลฮุนโบ่เคยท้องที่อำเภอเจงเสีย เมืองกวางตุ้ง นางฮ่อสีเป็นหญิงที่มีรูปร่างดี และมีนิสัยรักสงบ และมีใจเมตตาปราณีไม่ว่าสัตว์และบุคคล คืนวันหนึ่ง นางฮ่อสีนอนหลับได้นิมิตฝันไปว่า มีเทพดาองค์หนึ่งมาบอกให้กินแป้งผงฮุ่นบ๊อ ร่างกายจะผ่องใส ทั้งกำลังวังชาจะแข็งแรงว่องไว และทั้งอายุจะยืนนาน เมื่อนางฮ่อสีตื่นขึ้น ยังจำข้อความในความฝันนั้นได้แม่นยำ ก็ได้กระทำตามทุกประการ ตั้งแต่วันนั้น มาร่างกายก็ผ่องใสอิ่มเอมผิดกว่าสามัญชน ทั้งมีกำลังแข็งแรงว่องไว จะทำการงานสิ่งใดก็รวดเร็ว อยู่มาจนเป็นสาว บิดามารดาเห็นสมควรจะให้มีครอบครัวเหย้าเรือนได้ จึงปรึกษาตกลงว่า ถ้ามีฝ่ายชายใดมาสู่ขอ

หากมีฐานะไม่ต่ำต้อย ก็จะจัดการตกแต่งให้สิ้นกังวลไป นางฮ่อสีได้ทราบเรื่องดังนั้น ก็ได้ลั่นวาจาเป็นสัตย์ปฏิญาณออกไปว่า ในชีวิตนี้ตนจะไม่ขอมีสามี ให้เข้ามาเป็นนายเหนือตนเลย มีเพียงบิดามารดาก็พอแล้ว บิดามารดาได้ฟังดังนั้น ก็ไม่กล้าที่จะบังคับเคี่ยวเข็ญประการใด โดยที่ได้เห็นบุตรสาวของตน ได้ประพฤติอยู่ในธรรมและถือศีลกินเจตลอดมา หากบังคับรุนแรงอะไรไปแล้ว บาปก็จะตกอยู่แก่ตน จึงเป็นอันปล่อยให้สุดแล้วแต่ใจ

วันหนึ่ง นางฮ่อสีได้ออกไปเที่ยวหาความสงบและพักผ่อน ณ ฝั่งแม่น้ำหว่างโห เป็นด้วยกุศลแต่ปางก่อนชักนำ จึงได้พบทิก๋วยลีและน่าไซหวั ซึ่งกำลังมาเที่ยวชมทำเลถิ่นที่นั้นเหมือนกัน เมื่อได้พบปะสังสนทนากันแล้วเซียนทั้งสองก็พิจารณาเห็นว่า หญิงสาวผู้นี้มีวาสนาอบรมมาเป็นเซียน ที่จะอยู่ในเมืองมนุษย์ต่อไปนั้นไม่ได้ จึงได้สอนมนต์และวิธีการบำเพ็ญ เพื่อจะได้สำเร็จเป็นเซียนในเวลาต่อไป นางฮ่อสีก็ได้เล่าบ่น จดจำวิธีที่เซียนทั้งสองแนะนำสั่งสอนให้ไว้โดยแม่นยำ ถูกถ้วนทุกประการแล้วเซียนทั้งสองก็ลาไป ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา นาง

ฮ่อสีก็ออกจากบ้านเที่ยวไปตามแนวป่าเชิงเขาที่สงบ พอตกค่ำจึงจะกลับบ้านเป็นดั่งนี้ทุกวัน การเดินทางของนางก็เดินได้รวดเร็ว ไม่มีผู้ใดสามารถจะเดินตามทันได้ แม้จะขี่ม้าตามก็ไม่ทัน เวลาก้าวเดินแลดูจะลอยลิ่วไปฉะนั้น เวลาตอนเย็นกลับบ้านก็มีผลไม้รสต่าง ๆ มาฝากบิดามารดาเสมอมิได้ขาด บิดามารดาได้ถามด้วยความสงสัยว่า เจ้าออกจากบ้านไปแต่เช้าแล้วกลับเอาต่อค่ำทุกวัน ซ้ำยังเอาผลไม้แปลกรสแปลกรูปมาให้นี้ เจ้าไปเอามาจากแห่งใด นางก็ตอบว่าข้าพเจ้าได้เที่ยวไปในโลกของเซียน ณ แดนไกลเกินเขตมนุษย์ ได้ศึกษาลัทธิประเพณีและข้อปฏิบัติของเซียนกับเหล่าเซียนเจ้าทั้งหลาย จึงได้สิ่งเหล่านี้มา บิดามารดาได้ฟังดังนั้น ก็มองดูบุตรสาวด้วยความชื่นชมและนับถืออยู่ในใจ

นับตั้งแต่นั้นมา นางฮ่อสีจะเจรจาโต้ตอบกับผู้ใดก็กล่าวแต่ถ้อยคำที่เสนาะหู เป็นถ้อยคำอันเป็นธรรมภาษิตมีหลักฐานน่าเชื่อฟัง ดีเสียกว่าพวกที่เป็นนักปราชญ์อายุมากเสียอีก กิติศัพท์นี้ได้เลื่องลือไปจนพระนางบูเช็กเทียนทรงทราบ จึงมีท้องตรารับสั่งให้ขุนนางออกไปพา

ตัวนางฮ่อสีเข้าเฝ้า แต่พอพวกขุนนางไปรับพามาถึงกลางทางก็หายไป เที่ยวสืบหาทุกแห่งก็ไม่พบ จึงกลับมาเมืองหลวง กราบทูลให้พระนางบูเช็กเทียนทรงทราบ การเชิญตัวนางฮ่อสีก็เป็นอันยุติลงเพียงนั้น ครั้นถึงศักราชเกงเหล็ก ตกในราว พ.ศ. ๑๒๔๐ ถึง ๑๒๕๓ มีผู้คนพลเมืองแลเห็นนางฮ่อสีเหยียบเมฆมาสีลอยอยู่เหนือโรงเจ ณ ตำบลฮุ่นโบ่เคย และในสมัยศักราชไต้เละประมาณ พ.ศ. ๑๓๐๙ ถึง ๑๓๒๑ ก็มีประชาชนพลเมืองในเมืองกวางตุ้งเห็นนางฮ่อสีอยู่ ณ ศาลาแห่งหนึ่งในเมืองนั้น และในตำนานได้ระบุไว้ว่า เซียนทิก๋วยลี้ได้มารับนางฮ่อสีไปเข้าอยู่ในคณะโป๊ยเซียนในลำดับเซียนองค์ที่หก ฉะนั้นประชาชนพลเมืองทั้งหลายจึงได้ขนานชื่อให้นางฮ่อสีว่า ฮ่อเซียนโกว ตั้งแต่นั้นมา

เซียนองค์ที่ ๗

ผ่านเซียนองค์เจ็ดนั้น เลอฤทธิ์
ซื่อ "ฮั้นเซียงจื๊อ" ศักดิ์ เยี่ยมแท้ ๆ

เซียนองค์ที่ ๗

ฮั่นเซียงจื๊อ

ในสมัยแผ่นดินพระเจ้าถังเต๊กจงฮ่องเต้ ประมาณ พ.ศ. ๑๓๒๓ ถึง พ.ศ. ๑๓๔๕ มีชายหนุ่มคนหนึ่งแซ่ฮั่น ชื่อเจียงจื๊อ เป็นหลานของฮั่นหยู เสนาบดีกระทรวงวัง ฮั่นเซียงจื๊อนั้นมีนิสัยใจคอเยือกเย็นลึกซึ้ง รักความสงบวิเวก ไม่ชอบการประดับตบแต่งที่สวยงามฉูดฉาด ไม่เข้าใกล้กับสตรี เมื่ออยู่สำนักมักบำเพ็ญเพียรภาวนาสมาธิมิได้ขาด ฮั่นหยูผู้เป็นลุงก็คอยว่ากล่าวตักเตือน ให้เอาใจใส่ในการเล่าเรียนอักษรศาสตร์ เพื่อจะได้เข้ารับราชการเผ่าแหน มียศถาบรรดาศักดิ์สืบวงศ์ตระกูลต่อไปภายหน้า แต่ฮั่นเจียงจื๊อกลับตอบว่า การศึกษาเล่าเรียนของข้าพเจ้ากับของท่านลุงนั้นไม่เหมือนกัน กับอีกทั้งอุปนิสัยใจคอระหว่างท่านลุงกับข้าพเจ้า ก็ห่างไกลกันมาก ท่านลุงจึงมิได้เข้าใจในตัวข้าพเจ้า ฮั่นหยูได้ฟังดังนั้นก็ให้ขัดเคืองเป็นอันมาก ที่หลานมาบังอาจโต้ตอบเป็นเชิงสอนเช่นนั้น จึงไม่เอ่ยปากว่ากล่าวอีกตั้งแต่วันนั้นมา มาวันหนึ่ง

ฮั้นเจียงจือได้ออกท่องเที่ยว เพื่อแสวงหาอาจารย์ผู้ที่มีความรู้ในทางบำเพ็ญตะบะฌาณ จนมาถึงศาลาริมทาง ณ ตำบลหนึ่ง ได้พบกับลื่อท่งบิ่น ได้กระทำคำนับคารวะ และเริ่มสนทนาปราศรัยในหลักธรรมและหลักปฏิบัติต่างๆ เป็นที่ซาบซึ้งแจ่มแจ้ง ฮั้นเจียงจือมีความเคารพเลื่อมใสเป็นอันมาก จึงได้กระทำสักการะกราบไหว้มอบตัวเป็นศิษย์ ลื่อท่งบิ่นก็รับเอาตัวไปสำนัก ให้เล่าเรียนฝึกฝนวิทยาการแห่งเซียนปฏิบัติด้วย จนมีความคล่องแคล่วชำนิชำนาญ แต่ยังมิกลายร่างเป็นเซียน ครั้นมาคราวหนึ่งฮั้นเซียงจือได้เที่ยวมาถึงตำบลหนึ่ง เห็นต้นท้อต้นหนึ่งมีผลทั้งใหญ่และสุกแดงสดใสน่ากิน จึงปีนขึ้นไป จนถึงลูกที่เห็นใหญ่และแดงงามกว่าเพื่อน ก็เอื้อมไปเหนี่ยวกิ่งปลิดเอามากิน ส่วนเท้าเหยียบกิ่งล่างกัดกินจนหมดลูกแต่ยังอร่อยและทั้งยังไม่อิ่มดี ก็เอื้อมจะไปปลิดเอาอีกลูกหนึ่งที่ใหญ่เกือบจะไล่เลี่ยกัน แต่พอเอื้อมมือไปจะปลิดก็พอดีกิ่งที่เหยียบทานน้ำหนักไม่ได้ก็หักโผงฮั้นเซียงจือตกลงมาถึงโคนต้นก็มิได้บาดเจ็บอย่างใด แต่ทว่าผิวกายอันเป็นเนื้อหนังเรือนร่างมนุษย์นั้นได้จางคลายหายไป กลาย

เป็นเรือนร่างของเซียนผู้สำเร็จ สดสะอาดผ่องใสเปล่งปลั่งขึ้นทั้งทรงกำลังฤทธิ์

ครั้นฮั่นเซียงจือได้บรรลุถึงภาวะเป็นเซียนด้วยปาฏิหาริย์เช่นนั้นแล้ว ก่อนอื่นก็นึกถึงฮั่นหยูผู้เป็นลุง ที่ยังมีทิฐิความดีอวดรู้อยู่เป็นอันมาก ใคร่ที่จะทรมาน ซึ่งขณะนั้นยกกองออกมาตั้งพิธีขอฝนอยู่นอกเมืองหลวง เนื่องจากปีนั้นฝนแล้งเป็นเวลานาน พระเจ้าถังเต๊กจงฮ่องเต้จึงทรงโปรดให้ฮั่นหยู เป็นเจ้าพิธีขอฝน ฮั่นหยูได้ทำพิธีขอฝนเป็นพิธีใหญ่อยู่หลายวัน ฝนก็ยังไม่ตก ราษฎรชาวเมืองที่ตั้งใจคอยน้ำฝน ต่างก็พากันบ่นร่ำร้องกันทั้งเมือง ทำให้ฮั่นหยูจวนจะถูกถอดยศปลดออกจากตำแหน่ง ฮั่นเซียงจือล่วงรู้ด้วยฌานเห็นว่า ถ้าไม่ไปช่วยไว้แล้ว น่าที่ลุงผู้มีพระคุณแก่ตนจะต้องได้รับความอัปยศในครั้งนี้เป็นแน่ และทั้งจะได้ทรมานให้หายความอวดดีเสียบ้าง จึงแปลงเพศเป็นเต้าหยิน ถือป้ายอันหนึ่ง เดินเคาะกระดิ่งมา บนป้ายนั้นเขียนว่า เราเป็นพ่อค้าน้ำฝน ใครต้องการก็ให้ซื้อเอา พวกพนักงานทั้งหลายที่อยู่ในโรงพิธีเห็นดังนั้น ก็นำความไปแจ้งแก่ฮั่นหยู ฮั่นหยูได้ทราบดังนั้น

ก็ดีใจ รีบให้คนไปเชิญตัวเข้ามา พอเต้าหยินแปลงเข้ามา ฮั่นหยูก็ลุกขึ้นต้อนรับกระทำคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าได้รับรับสั่งให้ทำพิธีขอฝน กาลก็ล่วงมาหลายเวลาแล้ว ก็ไม่อาจที่จะทำให้ฝนตกได้ ขอท่านซินแสได้โปรดเมตตาช่วยข้าพเจ้าสักครั้ง จะไม่ลืมคุณเลย เต้าหยินแปลงก็ว่าได้ ไม่ยากอะไร ว่าแล้วก็เข้าไปในโรงพิธี นั่งภาวนาเรียกลมฝนเพียงไม่กี่อึดใจ เมฆดำก็ตั้งเค้าใหญ่หนาแน่นมาทั้งสี่ทิศชั่วครู่เดียวฝนก็เทลงมาขนานใหญ่ จนน้ำนองท่วมถนนหนทางทุกแห่ง ฝ่ายฮั่นหยูยังไม่หายอวดดี กลับพูดว่าฝนที่ตกนี้บางทีจะเป็นพิธีของข้าพเจ้า ที่ได้กระทำมาหลายวันจนครบกำหนด คงมิใช่จากอำนาจพิธีของท่านดอกกระมัง เต้าหยินแปลงก็ว่า เหตุใดท่านจึงกลับมาพูดเช่นนั้นเล่า ฝนตกนี้ตกด้วยอำนาจพิธีของข้าพเจ้า ๆ มีหลักฐานที่จะให้ดู ฮั่นหยูจึงว่าท่านมีหลักฐานอะไรข้าพเจ้าใคร่ทราบ เต้าหยินจึงว่า ฝนที่ข้าพเจ้าขอมานี้ ที่ดินกลางแจ้งจะปรากฏมีน้ำซึมเปียกดินลงไปห้าคืบ ฮั่นหยูก็ใช้ให้พนักงานขุดที่ดินพิสูจน์ ก็สมจริงดังคำของเต้าหยินนั้น ก็ยอมรับว่าจริงดังนั้น เมื่อเสร็จเรื่องแล้วเต้าหยินแปลงก็ลากลับไป

วันหนึ่ง ฮั่นหยูได้ทำบุญวันเกิด พวกข้าราชการขุนนางและเพื่อนฝูงญาติมิตรมากหลายต่างก็นำของขวัญต่าง ๆ มาอวยพร แล้วก็เข้านั่งโต๊ะเสพสุราอาหารสนทนากันเป็นที่เบิกบาน ขณะนั้นฮั่นเซียงจือก็ได้เข้ามาให้พรแก่ฮั่นหยู ฮั่นหยูเห็นหลานชายก็ดีใจ แต่แกล้งทำเป็นวางเฉยอย่างธรรมดา ครั้นฮั่นเซียงจือเข้านั่งโต๊ะเสพสุราอาหารกับคนทั้งหลาย และสนทนากันอยู่นั้น ฮั่นหยูก็แกล้งถามว่า เจ้าจากเราไปแสวงหาวิชาเล่าเรียนอยู่หลายปีคงจะมีความรู้กว้างขวาง ฉะนั้นไหน ๆ วันนี้ก็เป็นวันมงคลของเรา เจ้าลองแต่งฉันท์ที่มีความหมายไพเราะให้คนทั้งหลายในที่นี้ ได้ฟังเล่นพอเพลินใจสักบทเป็นไรและทั้งเป็นการแสดงภูมิปัญญาของเจ้าด้วย ฮั่นเซียงจือได้ฟังดังนั้นก็รู้ทันทีว่า ลุงของตนมีเจตนาจะให้ได้อาย จึงแกล้งผูกคำแต่งฉันท์ขึ้นบทหนึ่ง เป็นการอวดอำนาจฤทธิ์ของตนว่า มีอยู่เพียงใด จะทำอะไรก็ได้ จะไปไหนมาไหนก็ได้ดังใจ แขกทั้งหลายได้อ่านแล้วต่างก็ชมว่าไพเราะ และทั้งอัศจรรย์ในอำนาจฤทธิ์ที่อวดอ้างนั้น แต่ก็มิกล้าจะพูดจาซักถามอย่างใด เพียงแต่นิ่งอยู่ ส่วนฮั่นหยูนั้นอดไม่ได้

จึงพูดว่า เจ้านี้มีฤทธิ์มีอำนาจถึงเพียงนั้นเทียวหรือ เห็นที่จะพูดอวดให้คำฉันท์ไพเราะกระมัง ถ้าจริงดังคำอ้างนี้แล้วก็ลองทำสุราอย่างดี และดอกไม้งาม ๆ มาให้เราดูสักทีจึงจะเชื่อ ฮั่น ๆ ได้ฟังดังนั้น ก็ให้เอาไหสุราออกมาตั้งต่อหน้าคนทั้งปวง แล้วเอาอ่างทองคำปิดปากไห ภาวนาเป่าลงไป แล้วเปิดออก ก็ปรากฏมีน้ำสุราเต็มไห ส่งกลิ่นหอมชวนดื่มฟุ้งออกมา ต่อจากนั้นก็ให้ยกกระถางเปล่าออกมาตั้ง แล้วให้คนใช้ตักดินมาใส่จนเต็ม แล้วเสกน้ำรดลงไปทันใดนั้นต้นไม้ก็งอกขึ้นมาต้นหนึ่ง สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้วก็ผลิตดอกออกเป็นดอกโบตั๋น แต่สีดอกเป็นสีเขียวแก่มี ๑๔ กลีบ มีอักษรปรากฏอยู่กลีบละหนึ่งตัว รวมเป็นคำฉันท์สองบท มีความเป็นเชิงปริศนาว่า ดั่งนี้

เมฆบังพนัศเถื่อน ทิศก็เลือนมิแลเห็น

ด่านลำก็ลำเค็ญ หิมะท่วมอกอาชา ฯ

ฮั่นหยูอ่านแล้วก็ว่า ความหมายของฉันท์เป็นอย่างไรไม่สามารถจะแปลตีความได้ ฮั่นเซียงจือจึงว่า สิ่งที่บันดาลให้เห็นขึ้นมาลอย ๆ เช่นนี้ ผู้มิใช่ปราชญ์แล้ว ก็ไม่สามารถจะล่วงรู้ได้ เมื่อถึงคราวถึงเวลานั้นแล้วจึงจะทราบ

บรรดาแขกทั้งหลายต่างก็เห็นด้วยกับฮั่นเซียงจือ เสร็จจากการเลี้ยงแล้ว ฮั่นเซียงจือก็ลากลับ ได้ท่องเที่ยวไปชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว ก็เข้าร่วมกับคณะโป๊ยเซียนเป็นเซียนองค์ที่เจ็ด แต่นั้นมา

ครั้งถึงศักราชง่วนห้ว อันเป็นปีที่สิบสี่ในรัชกาลของพระเจ้าถังเฮี่ยนจงฮ่องเต้ ประมาณ พ.ศ. ๑๓๖๒ ราชทูตที่พระเจ้าถังเฮี่ยนจงฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งให้ไปยืมพระพุทธหัตถธาตุ ณ เมืองหงษาวดีนั้น ได้อัญเชิญพระพุทธหัตถธาตุมาถึงเมืองหลวง พระเจ้าถังเฮี่ยนจงฮ่องเต้จึงทรงโปรดให้อัญเชิญขึ้นประดิษฐานในพระบรมมหาราชวัง เหตุที่ได้ทรงแต่งตั้งราชทูตให้ไปขอยืมพระพุทธหัตถธาตุมาจากเมืองหาษาวดีครั้งนี้ ก็เนื่องมาจากเหตุที่มีราชทูตต่างเมือง นำเครื่องราชบรรณาการมาถวาย และได้กราบทูลให้ทรงทราบว่า ที่พระเจดีย์เมืองหงษาวดีนั้นมีพระพุทธหัตถธาตุ พอถึงกำหนดครบรอบสามสิบปีพระมหากษัตริย์แห่งเมืองนั้น ได้ทรงโปรดให้เปิดพระเจดีย์ให้ประชาชนพลเมืองได้นมัสการสักการะบูชา เป็นงานพิธีมหกรรมเอิกเกริกครั้งหนึ่ง และทุกคราวที่เปิดพระเจดีย์

เพื่อบูชาสักการะพระพุทธหัตถธาตุนี้ ในปีนั้นฝนฟ้าก็จะตกบริบูรณ์และต่อไปอีกเป็นเวลาหลายปี บ้านเมืองก็ร่มเย็นเป็นสุขสมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร พระเจ้าถังเฮี่ยนจงฮ่องเต้ จึงได้ทรงส่งราชทูตเจริญทางพระราชไมตรีและขอยืมพระพุทธหัตถธาตุมายังเมืองหลวง และได้ทรงกระทำสักการะบูชาภายในพระบรมมหาราชวังเป็นเวลาสามวัน แล้วจึงโปรดให้อันเชิญไปประดิษฐานตามอารามต่าง ๆ แห่งละสองวันบ้างสามวันบ้าง แล้วแต่ว่าเป็นอารามเล็กใหญ่สำคัญและไม่สำคัญตามลำดับ เพื่อให้ประชาชนพลเมือง ณ ที่นั้นได้กระทำสักการะบูชา บรรดาพวกข้าราชการขุนนางน้อยใหญ่ตลอดจนประชาราษฎรตามท้องที่ ต่างก็พากันเข้าทำการกราบไหว้สักการะบูชากันอย่างเนืองแน่นทุกวัน เพราะเกรงจะครบกำหนดซึ่งจะต้องส่งพระพุทธหัตถธาตุกลับคืนไป ฝ่ายฮั่นหยูผู้เป็นเสนาบดีกระทรวงวังมีความไม่เชื่อถือ เห็นว่า ไร้สาระหาประโยชน์มิได้ จึงได้ถวายหนังสือทูลเกล้า ฯ ถวายฉะบับหนึ่ง ติเตียนพระพุทธหัตถธาตุว่า เป็นแต่เพียงกระดูกนิ้วมือไม่ควรที่จะไปหลงนับถือกราบไหว้บูชา สมควรเอาไปเผา

ไฟแล้วทิ้งน้ำเสีย เพื่อมิให้คนชั้นหลังลุ่มหลงเชื่อถือต่อไป พระเจ้าถังเฮี่ยนจงฮ่องเต้ทรงพระพิโรธที่ฮั่นหยูบังอาจตำหนิพระองค์ และแสดงความลบหลู่สิ่งเคารพที่ศักดิ์สิทธิ์อันเป็นการผิดวิสัยของคนดีมีปัญญาจะกระทำ ทรงโปรดให้ลงพระราชอาญาประหารชีวิต แต่พวกขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งหลายต่างก็ช่วยกันกราบทูลขอพระราชทานอภัยโทษ เพราะเห็นว่าฮั่นหยูเป็นคนซื่อตรงและกราบทูลไปด้วยใจซื่อ มิคิดให้รอบครอบว่าสูงต่ำควรมิควรประการใด พระเจ้าถังเฮี่ยนจงฮ่องเต้ก็ทรงโปรดให้งดโทษประหาร แต่ให้ลดตำแหน่ง และเนรเทศให้ไปเป็นเจ้าเมืองเซี่ยวเอี๋ยง ซึ่งเป็นเมืองห่างไกลทุรกันดารยิ่ง

ฮั่นหยูเดินทางออกจากเมืองหลวงรอนแรมมาเป็นเวลาสิบกว่าวันระยะทางใกล้เมืองด่านลา อันตั้งอยู่ในที่ราบเทือกเขาฉินเหนีย เวลานั้นเป็นฤดูเหมันต์อากาศหนาวจัดหิมะลงตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน ม้าที่ฮั่นหยูขี่เกือบจะขยับขาเดินไม่ได้เพราะความหนาวเหน็บ ตัวฮั่นหยูเองก็อยู่ในวัยชรา เมื่อนั่งมาบนหลังม้าเป็นเวลานาน

ทั้งถูกความหนาวเข้าบีบคั้นเช่นนั้น ก็เกือบจะหมดสติตัวแข็งตาย ขณะที่นั่งทอดอาลัยชีวิตมองดูหิมะที่ขาวโพลนเต็มไปทั่วนั้น ก็พอเห็นชายคนหนึ่ง วิ่งลิ่วมาบนพื้นหิมะครั้นเข้ามาใกล้จนถึงม้า จึงจำได้ว่า เป็นฮั่นเซียงจือกระทำคำนับแล้วถามว่า ท่านลุงยังจำฉันท์สองบทบนกลีบดอกโบตั๋นในวันกินเลี้ยงทำบุญอายุได้หรือไม่ ฮั่นหยู่มิได้ตอบแต่ถามว่า ที่นี่ตำบลอะไร ฮั่นเจียงจือตอบว่าที่นี่เป็นเขตเมืองด่านลำ ฮั่นหยู่ได้ฟังดังนั้นก็ถอนใจใหญ่แล้วว่า **ชีวิตของมนุษย์นั้นจะดีร้ายอย่างไรฟ้าดินย่อมกำหนดไว้แล้ว ไม่มีใครที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นได้ หากผลบาปตามทันก็ย่อมได้รับผลร้าย ถ้าบุญตามทันก็ได้รับผลเป็นความสุขดุจเงาที่ติดตามตัวฉะนั้น** แต่ฉันท์ที่ปรากฏบนกลีบดอกไม้นั้น ยังไม่เต็มความหมาย เราจะแต่งเพิ่มเติม ให้ได้ใจความเต็มความหมายนั้น ว่าแล้วฮั่นหยู่ก็กล่าวฉันท์ แต่งเพิ่มเติมใส่เข้าเป็นบาทต้นให้ฮั่นเซียงจือฟังดังต่อไปนี้

ปุพพัณหเข้าทูลสาร นฤบาลสิโกรธา
ตกบ่ายประทานตรา เนรเทศ ณ เชี่ยวเอี๋ยง
มัคค์จรัลแปดร้อยโยชน์ ธ ทรงโปรดให้จากเวียง
เพราะบาปขนาบเคียง จึ่งวิปโยคระกำเป็น ฯ
เมฆบังพนัศเถื่อน หิศก็เลือนมิแลเห็น
ด่านลำก็ลำเค็ญ หิมะติดอกอาชา
เจ้าจรจากถิ่นไกล มุ่งจักช่วยธุระมา
จุ่งเก็บอัฐิข้า ไว้ ณ ฝั่งสมุทร์เจียง ฯ

ฮั่นเซียงจือได้พาฮั่นหยู้ผู้เป็นลุงเข้าไปพัก ณ เมือง ด่านลำ มาบัดนี้ฮั่นหยูก็หมดพยศหมดความทะนงตัว มีความเลื่อมใสและเชื่อถือในตัวฮั่นเซียงจือผู้เป็นหลานอย่างแท้จริง ในคืนวันนั้น หลังจากที่ได้เข้ามาพักผ่อน ณ ที่พัก พอสบายหายหนาวเหน็ดเหนื่อยแล้ว สองคนลุงหลานได้นั่งสนทนากันถึงความเป็นไปของโลกทั้งปัจจุบัน อดีต และอนาคต และธรรมอันละเอียดสุขุม ตลอดจนถึงวิธีการบำเพ็ญเพียรฌาณสมาธิ จนถึงขั้นสำเร็จเป็นเซียน ฮั่นหยูยิ่งได้สนทนา ยิ่งได้ฟังถ้อยคำชี้แจงแนะนำและอธิบายจากฮั่นเซียงจือ ก็ยิ่งเพิ่มความเลื่อมใสและนับถือ

หลานชายยิ่งขึ้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ฮั้นเซียงจือก็ส่งยาให้แก่ฮั้นหยูห่อหนึ่งและสั่งว่า ยานี้ท่านลุงกินเพียงเม็ดเดียวจะทำให้ร่างกายทนหนาวทนร้อนไปได้หนึ่งปี ว่าแล้วก็คำนับลา ฮั้นหยูเห็นดังนั้นก็ใจหาย ฮั้นเซียนจือจึงว่าอีกว่ายานี้นอกจากกันหนาวแล้ว ท่านก็จะไม่เจ็บไข้ และถึงเมืองเซียงเอี๋ยงด้วยความสะดวกสบาย ในไม่ช้าพระเจ้าถังเฮียนจงฮ่องเต้ ก็จะทรงโปรดเรียกกลับไปรับราชการตามเดิม ฮั้นหยูก็ถามอีกว่า แล้วต่อไปข้างหน้าลุงกับหลานจะได้พบกันอีกหรือไม่ ฮั้นเซียงจือก็ตอบว่า นั่นเป็นการภายหน้าจึงค่อยรู้ ขอให้ท่านลุงจงปฏิบัติตนให้ดี เป็นไปตามที่ได้สนทนากันไว้นั้นก็แล้วกัน ว่าแล้วก็กระทำคำนับหายไปจากที่นั้น

เซียนองค์ที่ ๘

ชมองค์ที่แปดนั้น　　นามกร
ชื่อ "เซ่าก๊กกู๋" ฤทธิ์　　เกริกหล้าฯ

เซียนองค์ที่ ๘

เฉ่าก๊กกู๋

ในครั้งสมัยแผ่นดินซ้อง ประมาณ พ.ศ. ๑๕๐๓ ถึง พ.ศ. ๑๘๑๙ ในรัชกาลพระเจ้าซ้องไทโจ๊วกาวฮ่องเต้ หญิงคนหนึ่ง ชื่อนางเฉ่าสี ได้เป็นที่ฮองเฮาพระมเหษีเอก ครั้นเมื่อพระเจ้าซ้องไทโจ๊วกาวฮ่องเต้สวรรคตแล้ว พระราชโอรสได้ขึ้นครองราชสมบัติ และได้ยกนางเฉ่าสีฮองเฮาพระราชมารดาขึ้นเป็นฮองไทเฮา (คือสมเด็จพระพันปีหลวง) พระนางเฉ่าสีฮองไทเฮามีน้องชายสองคน คนพี่ไม่ปรากฏชื่อ คนทั้งหลายเรียกกันว่า เฉ่าก๊กกู๋ ส่วนน้องชายชื่อ เฉ่ายี่ ทั้งสองคนมีนิสัยใจคอต่างกันไกล เฉ่าก๊กกู๋นั้นเป็นคนเที่ยงตรง มีนิสัยรักความสงบเมตตาปราณี ส่วนเฉ่ายี่นั้นประพฤติตนเป็นพาลข่มเหงรังแกราษฎร เพราะถือว่าเป็นพระราชวงศ์ผู้ใหญ่ ที่ดินเรือกสวนไร่นาของใคร ถ้าชอบใจ ก็เข้ายึดครองรุกเอาตามชอบใจ ลูกสาวของใครที่ต้องตาต้องใจ ก็ฉุดคร่าเอามาโดยพละการ พวกสมุนบริวารก็ล้วนแต่เกกมะเหรก

อันธพาล เที่ยวปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ตายก็ไม่มีโทษ ถ้ามีเรื่องฟ้องร้องไปถึงโรงศาล พวกผู้พิพากษาขุนศาลตุลาการก็ไม่กล้าที่จะพิจารณาหรือรับฟ้อง เหตุด้วยเกรงอำนาจเช่ายี่ ผู้เป็นน้องชายของนางเช่าสีฮองไทเฮา

เช่าก๊กกู๋ ผู้พี่ชายได้เห็นและได้ฟังข่าวเรื่องราวอันเป็นความชั่วของน้องชายเช่นนั้น ก็ได้ว่ากล่าวตักเตือนอยู่เสมอ แต่เช่ายี่จะเชื่อฟังก็หาไม่ กลับโกรธและต่อเถียงต่าง ๆ นานา เช่าก๊กกู๋เห็นดังนั้น ก็มาคิดรำพึงแต่ผู้เดียวว่า การที่พี่สาวของเราได้เป็นถึงเมียพระเจ้าแผ่นดินที่ฮองเฮา จนกระทั่งได้มาเป็นแม่ของพระเจ้าแผ่นดินขึ้นเป็นที่ฮองไทเฮาเช่นนี้ ก็คงเป็นด้วยกุศลบุญของบรรพบุรุษของเราที่ได้กระทำไว้ต่อ ๆ กันมา จนถึงบุญบารมีของพี่สาวเรา ที่ได้กระทำมาแต่ปางก่อนประกอบเข้าด้วย จึงได้ดีมีเกียรติยศเป็นใหญ่ฉะนี้ ก็เมื่อกุศลบารมีส่งเสริมให้เป็นถึงฮองไทเฮา ก็เป็นผลพลอยให้เราซึ่งมิได้ทำคุณประโยชน์อะไรเลย พลอยได้รับผลมีเกียรติยศบรรดาศักดิ์สมบูรณ์พูนสุขไปด้วย ไม่ต้องอาบเหงื่อต่างน้ำลำบากยากกาย เหมือนกับชนทั้งหลาย และเราเองก็ได้

ตั้งใจพยายามประพฤติตนเป็นคนดี รับราชการสนองพระเดชพระคุณในราชการแผ่นดินแห่งราชวงศ์ซ้อง ทั้งเพื่อรักษาเกียรติคุณของตระกูลวงศ์ด้วย แต่เช่าย์น้องเรากลับมาประพฤติตนเป็นคนชั่วสันดานพาลต่าง ๆ ใช้อำนาจราชศักดิ์ที่ตนได้มาในทางต่ำทราม เป็นการทำลายศักดิ์ศรีของตระกูล คนเช่นเช่าย์นี้เมื่อสิ้นชีวิตลง ก็ไม่แคล้วที่จะถูกเงี่ยมพ่ออ๋องลงทัณฑ์ในขุมนรกอย่างทรมานแสนสาหัส แต่การกระทำของน้องชายเรานี้ คนที่มิรู้จักจะเข้าใจไปว่า เราผู้เป็นพี่ชายคอยสนับสนุนให้ท้าย ก็ไม่แคล้วที่จะพ้นคำสาปแช่งของประชาชนพลเมืองไปได้ อย่ากระนั้นเลย เราอย่าอยู่ร่วมถิ่นที่กับคนชั่ว ควรจะปลีกตัวหลีกเลี่ยงไป จึงจะเป็นการสมควร ออกเที่ยวแสวงหาความสงบวิเวกอันเป็นความสันโดษร่มเย็นทางใจจะดีกว่า เมื่อคิดพิจารณาปลงใจตกเด็ดขาดแล้ว เช่าก๊กกู๋ก็ปฏิบัติตนอย่างนักบวช ถือศีลกินเจและออกหาที่วิเวกเพื่อบำเพ็ญภาวนา มอบทรัพย์สมบัติให้บุตรภรรยา และแจกเงินทองส่วนที่เหลือให้เป็นทานแก่คนยากคนจน แล้วก็สวมเครื่องแต่งกายแบบเต้าหยินบ่ายหน้าออกสู่ป่าชัฏ

เช่าก๊กกู๋ได้เที่ยวเดินทางแสวงหาที่สงบสงัด เพื่อให้เหมาะแก่การบำเพ็ญอยู่เป็นเวลาหลายวัน ก็ได้พบถ้ำที่เชิงเขาถ้ำหนึ่ง ดูทำเลสถานที่น่ารื่นรมย์ก็มีความยินดี เข้าจัดแจงปรับปรุงตบแต่งสถานที่ทั้งภายในและภายนอกให้สะอาด แล้วยับยั้งเข้าพำนักบำเพ็ญเพียรเจริญภาวนาอยู่ ณ ถ้ำนั้นเป็นเวลาหลายปี จนบรรลุผลสำเร็จมีฌานตะบะอันกล้าแข็ง เหตุนี้ได้ล่วงรู้ไปถึงท่านลี่เล่ากุน จึงได้มีบัญชาให้ฮั่นเจงหลีและลื่อท่งปินไปรับตัว เซียนทั้งสองรับบัญชาแล้ว ก็เหยียบเมฆเหาะมายังถ้ำที่อยู่ของเช่าก๊กกู๋ ลงยังพื้นดินแล้ว ได้เข้าคำนับทักทายปราศัยกันด้วยความยินดี ฮั่นเจงหลีจึงถามว่า การที่ท่านปฏิบัติบำเพ็ญเพียรทั้งนี้เพื่อประสงค์สิ่งใด เช่าก๊กกู๋จึงตอบว่า ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์สิ่งภายนอกใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความแท้จริงภายในเท่านั้น เซียนทั้งสองจึงย้อนถามอีกว่า ก็ที่ท่านว่า ความแท้จริงนั้นอยู่ที่ไหนเล่า เช่าก๊กกู๋ได้ฟังก็ยิ้มหัวแล้วชี้มือขึ้นไปเบื้องบน เซียนทั้งสองก็ว่าอีกว่า ก็ที่ท่านชี้ขึ้นไปเบื้องบนนั้นอยู่ที่ไหน ตอนนี้เช่าก๊กกู๋ผงกศีรษะหัวเราะชอบใจ แล้วลดมือลงมาชี้ที่หัวใจ

เซียนทั้งสองก็หัวเราะด้วยความพอใจแล้วว่า ความแท้จริงนั้นก็คือใจ การบำเพ็ญภาวนาก็เพื่อความเข้าถึงธาตุแท้แห่งใจ เมื่อท่านบรรลุผลดังนี้แล้ว ก็เป็นอันท่านได้รับค่าแห่งการบำเพ็ญเพียรสมปรารถนาแล้ว ขอเชิญท่านไปยังสำนักท่านอาจารย์ลี่เล่ากุนด้วยกันเถิด เซ่ากั๊กกู๋ก็กระทำคำนับแล้วเหยียบเมฆเหาะไปยังเขาเล่งห่วยหวยพร้อมกัน

ขณะนั้น ท่านลี่เล่ากุนกำลังนั่งสนทนากับอวนคูเซียนอยู่ภายในถ้ำ ลี่เล่ากุนได้กล่าวกับอวนคูเซียนว่า บัดนี้ ในคณะโป๊ยเซียนก็ได้มีประจำอยู่เจ็ดตำแหน่งแล้ว ยังคงเหลืออยู่แต่ตำแหน่งที่แปดอีกตำแหน่งเดียว อันเป็นตำแหน่งของเซ่ากั๊กกู๋เท่านั้น บัดนี้ เซ่ากั๊กกู๋ก็ได้บำเพ็ญเพียรปฏิบัติได้บรรลุผลสำเร็จถึงภาวะแห่งความเป็นเซียนและขณะนี้ฮั่นเจงหลีและลื่อท่งปินได้ไปรับ กำลังจะมาถึงอยู่แล้ว ท่านจงไปต้อนรับเถิด อวนคูเซียนก็ลุกขึ้นกระทำคำนับ ออกไปคอยอยู่ที่ประตูถ้ำ ก็พอเห็นทิก๊วยลี่ เจียงกั๊วเล้า น่าไซหัว ฮั่นเซียงจือ และฮ่อเซียนโกวยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว ก็กระทำคำนับซึ่งกันและกัน ทิก๊วยลี่จึงว่า บัดนี้ฮั่นเจงหลีและลื่อท่งปินได้ไปรับเซ่ากั๊กกู๋ ซึ่ง

จะได้รับตำแหน่งเข้าอยู่ในลำดับเซียนองค์ที่แปด จึงได้มาพร้อมกัน คอยต้อนรับเพื่อความพร้อมหน้า เป็นองค์สามัคคีตามบัญชาของท่านอาจารย์ลีเล่ากุน อวนคูเซียนจึงว่า เป็นที่ควรปีติยินดียิ่งนัก ในการที่คณะโป๊ยเซียนได้มีสภาพครบองค์คณะโดยบริบูรณ์ในเวลาอันรวดเร็ว (เวลารวดเร็วอย่างของเซียนก็นับเป็นพัน ๆ ปีของมนุษย์) ถ้าจะหวนระลึกไปถึงกาลเวลา ที่อาจารย์ทิก๋วยลี้สำเร็จมาจนถึงบัดนี้ ก็เป็นเวลาในโลกมนุษย์กว่าพันปี ดูแล้วก็นานหนักหนา แต่สำหรับของเราก็คล้ายกับวันสองวันเท่านั้นเอง เซียนทั้งหลายที่ยืนประชุม ณ ที่นั้นต่างก็หัวเราะ ก็พอฮั่นเจงหลีและลื่อทงปินนำเช่าก๊กกู๋มาถึง ต่างได้กระทำคำนับ กระทำความรู้จักคารวะต่อกันตามลำดับเก่าใหม่ เสร็จแล้ว ก็พากันเข้าไปภายในถ้ำ กระทำสักการะเคารพต่อท่านลีเล่ากุน แล้วต่างก็เข้านั่ง ณ ที่อันเป็นประจำของตน แต่เช่าก๊กกู๋ยังคงยืนพนมมืออยู่ เพราะยังมิได้รับบัญชาประการใด เมื่อนั่งกันเรียบร้อยแล้ว ท่านลีเล่ากุนจึงว่า การที่เช่าก๊กกู๋ได้เสียสละความผาสุข ตลอดจนยศถาบรรดาศักดิ์ทรัพย์สมบัติและครอบครัว ซึ่งเป็นวิสัยของชาวโลก ออกมาประพฤติบำเพ็ญเพียร จนบรรลุ

ผลสำเร็จ เข้าสู่ภาวะอันเลิศแห่งความเป็นเซียนดังนี้ เป็นที่น่าปีติยินดียิ่งนัก บัดนี้ เราขอรับเซ่าก๊กกู๋ เข้าอยู่ในตำแหน่งเซียนเป็นลำดับองค์ที่แปดสืบไป เป็นอันได้ครบองค์คณะแห่งโป๊ยเซียน ที่ได้เลือกแล้ว และทรงคุณโดยประการทั้งปวง เซียนทั้งแปดองค์เมื่อเข้าประจำลำดับตำแหน่งครบแล้ว ต่างก็ได้กระทำสักการะ กราบลงอีกครั้งหนึ่ง แล้วเข้าประจำที่ของแต่ละตน ได้สนทนาซักถามถึงความเป็นไป ตลอดจนข้อธรรมทั้งปวงพอเป็นเวลาอันสมควรแล้ว ต่างก็กราบลาท่านลี่เล่ากุน และคำนับลาอวนคูเซียนกลับไปยังสำนักแห่งตน ตั้งแต่บัดนั้นมา เซียนทั้งแปดต่างก็มีสามัคคีธรรมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะปฏิบัติสิ่งใดก็พร้อมเพรียงกัน ประกอบทั้งมีเดชอำนาจอันสมบูรณ์ จึงเป็นที่รักใคร่นับถือของเหล่าเทพดาและเหล่าเซียนใหญ่น้อยทั้งหลาย ฯลฯ

จบตำนานประวัติ
โป๊ยเซียนแต่เพียงเท่านี้
และ

ขอจงได้รับความเพลิดเพลินในภาคที่ ๒ ต่อไป

ภาคที่ ๒

แสดงฤทธิ์

อาเศียรภาษย์

ปฐมภาคขอนบน้อม　อภิวันท์
องค์สัมมาสัมพุทธ์　ปิ่นหล้า
เอกองค์อรหันต์　จอมศาส-- ดาเอย
เป็นที่พึ่งแก่ข้า ฯ　ทุกกาล ฯ

วาระทวิภาคนั้น　พระธรรม
อันเป็นหลักประคอง　โลกไว้
อีกทั้งเป็นแสงนำ　สู่สุค-- ตินา
ข้าขอนบเกษไหว้　นมัสการ ฯ

ตติภาคอีกนั้น　พระสงฆ์
อันเป็นธรรมทายาท　เลิศล้ำ
เพียบไตรปิฎกทรง　สืบต่อ มานา
เพื่อพระศาสน์อยู่ค้ำ　แดนไตร ฯ

ขอเถลิงนบไหว้　ไตรรัตน์
อันเป็นหลักพระศาสน์　แจ่มจ้า
ขอจุ่งโปรดดลขจัด　เกลาจิต อาตม์เฮย
กล่อมสติปัญญากล้า　ผ่องใส ฯ

หฤทัยระลึกน้อม ถึงคุณ
บิตุมารดรอัน เลิศล้น
ได้กล่อมเกลาเจิดจุน จนเติบ ใหญ่นา
พระคุณท่านเทียบพ้น ทุกสถาน ฯ

นบกรานบูชิตเท้า อาจารย์ ท่านนา
ซึ่งก่อร์ปด้วยการุณ แก่ข้า ฯ
ขอจุ่งโปรดประทาน ความคิด
เบิดสติปัญญากล้า แจ่มใส ฯ

ตอนใดที่อาตม์นั้น ฉะงน
ไม่สามารถจะแต่ง ต่อได้
สรรพเดชจุ่งช่วยดล สว่างจิต
เสริมส่งนิพนธ์ให้ สบสรรพ์ ฯ

อันโป๊ยเซียนเรื่องนี้ เป็นนิ- ยายเฮย
ซึ่งเกิด ณะถิ่นจีน แว่นแคว้น
กล่าวถึงเรื่องผู้วิ- เศษแปด ตนนา
อิทธิฤทธิ์เปรียบแม้น สุริย์ฉาน ฯ

งานนี้ข้า ฯ แต่งด้วย ใจรัก
เพื่อเสริมส่งกวีแห่ง ชาติไว้
อีกเพื่อผดุงหลัก ศิลปะ
อีกทั้งเพื่อมุ่งให้ บรรเทิง ฯ

เชิงบทที่แต่งนี้ แห่งใด
ยังไม่เป็นที่เหมาะ เจาะไซร้
ขอท่านโปรดมีใจ ช่วยตัก เตือนนา
จักจำคุณท่านไว้ ตลอดกาล ฯ

พระกัสสปมุนี

สำนักสงฆ์บึ่ปผลิวนาราม
ตำบลหนองบัว อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง
วันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

บทที่ ๑
นามนิยม

ร่าย

จักขอเล่าตำนาน ครั้งเดิมกาลก่อนเก่า ได้เล่ากันต่อมา เป็นภาษาของจีน ซึ่งเป็นถิ่นนิยาย ชนทั้งหลายรู้จัก ตามชื่อทัก เรียกเรียน ว่าโป๊ยเซียนทรงฤทธิ์ เพราะศักดิ์สิทธิ์เรืองเดช เรือง พระเวทย์คุณา ยอดศักดาผู้สำเร็จ เหตุเรียนเสร็จรู้หลัก สำนัก ลีเล่ากุน ชื่อของคุณอาจารย์ ฤทธิ์ตระการใหญ่กว้าง ในหว่างผอง เทวา เกรงศักดาระยอบ นบนอบลีเล่ากุน เธอทรงคุณพิเศษ เรืองพระเวทย์เลิศลบ เจนจบหลักแหล่งธรรม อีกน้ำใจแห่งเธอ สม่ำเสมอเป็นนิจ รักษากิจทางพรต หมดจดแผ้วบริสุทธิ์ ดั่ง โกมุทแรกบาน เป็นที่กรานกราบไหว้ เซียนทั้งหลายสรรเสริญ เจริญพจน์จำนรรย์ โป๊ยเซียนนั้นก็เคร่ง เร่งอบรมตนดี เป็นศรี แก่อาจารย์ ท่านลีเล่ากุนจึง ถึงกับขานไว้ว่า ศิษย์ของข้าแปดคน คำรณฤทธิ์ยิ่งแล้ว ทั้งแพรวเพริศในศีล เป็นที่ยินดีนัก เป็นที่ รักแก่เทพ เป็นที่เสพแก่เซียน เพราะโป๊ยเซียนนั้นกอร์ปทำชอบ ตามอาจารย์ ซึ่งประทานฤทธิ์ให้ศิษย์ทั้งแปดคนไซร้ ฤทธิ์มหันต์ ยิ่งฤๅ ฯ

โคลง ๓

ณะลำดับต่อไป　　จักขอไขกล่าวชี้
ว่าชื่อโป๊ยเซียนนี้　　อย่างไร ฯ
เพื่อพอท่านได้จำ　　เป็นเครื่องนำชวนให้
อ่านเรื่องโป๊ยเซียนได้　　ดั่งหมาย ฯ

โคลง ๔

โป๊ยเซียนนามเรียกผู้　　สำเร็จ
เป็นศิษย์ลีเล่ากุน　　เดชล้ำ
พระเวทย์เรียนจบเสร็จ　　ฤทธิ์รุ่ง เรืองนา
แปดองค์ทรงร่วมน้ำ　　ใจสมาน ฯ

ณ สถานสถิตย์นั้น　　เขาหลวง
นามเล่งฮ่วยหวยซัว　　ผงาดเงื้อม
ดั่งบรรไดภพสรวง　　ติดต่อ กันพ่อ
ยอดพุ่งทะลุเอื้อม　　ถิ่นสวรรค์ ฯ

สารพันทุกสิ่งล้วน　วังเวง
เหมาะแก่ผู้บำเพ็ญ　พรตแท้
เสียงนกดั่งเสียงเพลง　เทพเล่น สราญนา
เป็นที่กล่อมขัดแก้　อกุศล ฯ

ยลเพียงอุทธยานไท้　บื่นสวรรค์
หมู่ไม้มีนานา　ชนิดล้วน
ต่างรูปต่างสีสรรค์　งามยิ่ง นักพ่อ
ฝูงสัตว์มีครบถ้วน　ทุกพันธ์ ฯ

จะบรรยายชื่อผู้　สำเร็จ
ตามที่เขาลำดับ　เรียกไว้
ตั้งแต่หนึ่งครบเบ็ต--　เสร็จแปด องค์นา
อีกทั้งของวิเศษใช้　คู่กร ฯ

หนึ่งเซียนองค์แรกนั้น เรียกขาน
ว่า "ทิก๋วยลี้" ฤทธิ์　เก่งกล้า
ความคิดปฏิภาณ　ไวว่อง นักแฮ
ถือทานกรฤทธิ์จ้า　เจิดห้อย กับมือ ฯ

องค์สองลือฤทธิ์ล้ำ เวหน
นาม "ฮั้นเจงหลี" อัน กาจแกล้ว
แต่มักชอบซุกซน เล่นตลก นักพ่อ
มีพัดวิเศษแก้ว ยิ่งยง ฯ

องค์สามนามเรียกนั้น ขานไข
"ลือท่งปิน" มีเดช อะคร้าว
รูปร่างเอี่ยมกระไร แลสง่า งามนอ
ถือกระบี่หาญห้าว แรงรณ ฯ

ยลองค์ที่สี่ไซร้ เฒ่าชรา
หนวดเคราแลดูงาม ใช่น้อย
ชื่อ "เจียงกั๋วเล้า" วรา ฤทธิ์ยิ่ง เซียนเฮย
กระบองวิเศษห้อย ติดตน ฯ

ยลองค์ปั๋ญจะแล้ว น่าขัน
ชื่อ "น่าไชหัว" มี เดชล้น
รูปร่างดุจเด็กอัน กะจิด หริดพ่อ
ถือกรับแสงวับพ้น ถิ่นสรวง ฯ

ล่วงมาองค์หกนั้น ไฉไล
ชื่อ "ฮ่อเซียนโกว" อัน จิตแผ้ว
มารยาทลมุลไม สงบเสงี่ยม นักแม่
ถือกระชอนฤทธิ์แกล้ว เหิมหาญ ฯ

ผ่านเซียนองค์เจ็ดล้ำ เลอฤทธิ์
ชื่อ "ฮั้นเซียงจือ" ศักดิ์ เยี่ยมแท้
รูปทรงน่าชวนพิศ ผิวผ่อง นักพ่อ
ทรงขลุ่ยวิเศษแปร้ เบ่าลม ฯ

ชมองค์ที่แปดนั้น นามกร
ชื่อ "เช้ากิ๊กกู๋" ฤทธิ์ เกริกหล้า
เฒ่าชะแรบ่น่าพิศ สักหน่อย เลยพ่อ
จับกระเช้าฤทธิ์อ้า เอกองค์ ฯ

บทที่ ๒

สมาคมสันนิบาต

ร้าย

นับ ณะกาลครั้งหนึ่ง จึงนางเทพธิดา นามฉายาอ๊วงบ๊อ ชื่อเสียงง้อบนสวรรค์ ได้จัดสรรค์มีงาน เป็นการฉลองรอบปี ให้เป็นที่รื่นเริง บันเทิงแก่เทพดา ส่งสาราบอกเรียน แจ้งแก่เซียนทั้งหลาย เชิญผันผายมาถับ รื่นเริงกับเทพดา เฮฮาสรวลระรื่น ต่างชื่นชุ่มดวงมาลย์ ต่างสมานสามัคคี ถ้อยทีถ้อยปราศัย เสพเมรัยผ่องแผ้ว ส่งเสียงแจ้งร้องเพลง ครื้นเครงทั่วแดนสวรรค์ อ๊วงบ๊อพลันขอร้อง ให้ผองเทพบรรเลง เลือกที่เพลงเพราะเพราะ ที่เสนาะจับใจ โดยให้ผลัดกันเล่น เป็นระบำรำขับ ให้รับกับทำนอง แล้วร้องขอให้เซียน ที่เป็นเดียรัจฉาน ประสานร้องขับรำ เป็นลำนำระเรื่อย ฟังดูเฉื่อยอารมณ์ ประสมเสียงเจื้อยแจ้ว แว่วไปตามพระพาย คลอกับเสียงสายพิณ ยินเสียงขิมวังเวง เปล่งทำนองร้องคลอ อ๊วงบ๊อจึงเอื้อนกล่าว ต่อท้าว

เซียนน่าไช ท่านได้โปรดร้องเพลง วังเวงเสนาะเพราะโสต ขอได้โปรดสักครา เห็นแก่ข้าสักครั้ง พอได้ฟังเสียงท่าน ขับบรรเลงเพลงเพราะ ที่เสนาะจับใจ ให้หมู่เซียนและเทพ เสพสดับเสียงเธอ เสนอบรรเลงเพลงขับ ผสมรับเครื่องสาย พอสบายอารมณ์ ชมเสียงท่านเป็นบุญ การุณโปรดด้วยเทอญ คำเชิญแห่งข้าน้อย อย่าคิดว่าเซ้าซี้เลยนา ฯ

โคลง ๓

น่าไชหัว คำรับสั่งอ้วงบ๊อ
จึงว่าท่านอย่าล้อ เลยนา ฯ
เพราะว่าสุ้มเสียงเรา จะไปเข้าเครื่องรับ
คงฟังมิได้ศัพท์ แน่แล ฯ
แต่เมื่อท่านวอนขอ เราก็พอสนองตอบ
เพื่อให้เป็นที่ชอบ วิญญาณ์ ฯ
ครั้นว่าแล้วดั่งนั้น พลันก็เอื้อนคำขับ
คลอกับเครื่องดีดรับ เริงใจ ฯ

กลอนสุภาพ

ยามสายัณห์นั้นงามอร่ามนัก
ช่างน่ารักธรรมชาติดาษไสว
ตามหว่างเขาโตรกเตรินเนินแนวไพร
พระพายไกวพุ่มพฤกษ์ระทึกลม
ทั้งดวงสูรย์ส่องลอดสอดสาดแสง
กระจ่างแจ้งทั่วประเทศวิเศษสม
หมู่วิหคผกร้องก้องพนม
จะพิศชมบุปผาน่าชื่นบาน
หอมรวยรินกลิ่นผกามาระรื่น
ชวนใจชื่นลืมทุกข์สนุกสนาน
แลวาบวับผิวน้ำในลำธาร
ที่ไหลผ่านโขดเขาลำเนาพง
โอ้พระพายพัดเอื่อยมาเฉื่อยฉิว
กระทบผิวพาใจให้ใหลหลง
แหงนดูฟ้าพาใจให้งวยงง
พิศวงกลุ่มเมฆดังเสกแปลง

ต่างลอยเลื่อนเคลื่อนไหวในท้องฟ้า
สุริยาเทพเจ้าเข้าฝั่งแฝง
รัศมีฉายเมฆเสกจำแลง
เขียวขาวแดงม่วงหม่นปนกันไป
บ้างก็เป็นรูปสัตว์จัตุบาท
ทวิบาทโขดเขินเนินไศล
ธรรมชาติยามนี้ดีกระไร
ช่วยกล่อมให้โลกเย็นไม่เว้น เอย ฯ

โคลง ๔

เมื่อขับเพลงจบแล้ว นั่งลง
เหล่าเทพเซียนปรบมือ สนั่นฟ้า
ฟังเสียงท่านใหลหลง เสนาะยิ่ง นักนา
แต่เซียนทั้งแปดหน้า เคร่งตึง ฯ

จึงอ๊วงบ๊อสบแล้ว รู้ที่
ว่าเซียนทั้งแปดคง ขุ่นข้อง
จึงรินเหล้าอันมี รสโอ ชะเฮย
ซึ่งโป๊ยเซียนจักต้อง ติดใจ

กินเสร็จแล้วสั่งให้ ศิษย์ตน
นำเหล้าไปเดินแจก อย่าช้า
และจงนำทั้งผล พวนท้อ อีกเฮย
แบ่งให้แปดเซียนกล้า ทั่วกัน ฯ

บัดนั้นเซียนเสพน้ำ สุรา
อันมีรสโอชะ เลิศล้ำ
หมดถ้วยให้เปรมปรา–โมทย์ยิ่ง นักเฮย
ต่างก็เมาโงกง้ำ ทุกคน ฯ

เจียงกั๋วเล้ายลแล้ว นั่งคิด
หากเราจะอยู่เนิ่น เช่นนี้
เราจักนั่งไม่ติด กับที่ นั่งเฮย
อีกจะถูกเซ้าซี้ ร่ำไป ฯ

ได้สติดั่งคิดแล้ว จึงชวน
เพื่อนรักร่วมทั้งเจ็ด นั่นไซร้
ลาอ๊วงบ๊อจากสวน สวรรค์สง่า งามเฮย
ต่างองค์เร่งเหาะให้ ถึงสถาน ฯ

เหาะทยานเงียบมาได้ อึดใจ หนึ่งนา
ฮ่อเซียนโกวเซียนนาง แน่งน้อย
จึงว่าข้าขัดใจ นางเสี่ยง ง้อเฮย
ที่เชิญเซียนต่ำต้อย ร่วมสวรรค์ฯ

พลันน่าไชหัวผู้ นิ่งโกรธ
จึงว่านางเสี่ยงง้อ ยุ่งแท้
ให้เซียนสัตว์เฉาโฉด ร้องเพลง ก่อนนา
สิจะมาทำแก้ ตนไฉนฯ

ได้พึ่งเกลอทิก๋วย สั่นหัว
เขาดูถูกพวกเรา ใช่น้อย
เซียนสัตว์มาเนียนนัว ยุ่มยาก นักนา
ดูดั่งเราต่ำต้อย ศักดิ์ศรีฯ

ทวีแรงน้ำเล่า* เร้า โกรธา
ยิ่งพูดยิ่งมากมาย เยิ่นเย้อ
ต่างองค์ต่างนินทา เซียนเดีย – รฉานเฮย
เหาะพลางทางพูดเพ้อ หลากหลายฯ

---

* ที่จริงเป็น "เหล้า" แต่ที่นี้ต้องการเอก

บทที่ ๓

ประพาศนัทธี

ร่าย

ในขณะโป๊ยเซียน ด่าเซียนสัตว์อยู่นั้น มิหันกลับดูหลัง เพราะยังมีเซียนสัตว์ เหาะถัดไปสองตน ในแนวหนหว่างฟ้า นามว่าแป๊ะเล้งแป๊ะกู เป็นยอดครูสัตว์น้ำ เหาะตามมาได้ยินเสียงนินทาพวกตน กระมลเดือดยิ่งนัก เซียนไม่รับพวกเซียน มาหันเหียนแบ่งชั้น แบ่งวรรณะแบ่งชนิด คิดว่าตนฤทธิ์แรง กำแหงกล่าวสิ่งร้าย แป๊ะเล้งหมายเข้ายุทธ์ แป๊ะกูฉุดยึดไว้ ว่าอย่าไปวู่วาม เราทรามฤทธิ์กว่าเขา ผิว่าเข้าต่อยุทธ์ จะม้วยมุดชีพวาง เราเดินทางไปหา พญาไฮ้เล่งอ๋อง ณะท้องทะเลตั้งไฮ้ ให้เร่งช่วยกำจัด แป๊ะเล้งชัดแจ้งคดี ยิ่งมีความเปรมใจ เร่งไปมิเนิ่นช้า ถึงมหาสาคร กล่าวสุนทรวาจา แก่พญานาคร้าย บรรยายเล่าเหตุความ หยาบหยามของโป๊ยเซียน เป็นเสียนหนามพวกเรา ทั้งคอยเผ้ากีดกัน รังเกียจชั้นวรรณะ ไม่ละลดด่าทอ ไม่พอที่

พวกเรา มัวเฝ้านิ่งงอมือ ดุจดังหือไม่ขึ้น ดังมีนเกรงฤทธิ์เขา เราจึงมาหาท่าน ช่วยกันคิดกำจัด ตัดฤทธิ์เดชโป๊ยเซียน ที่เสี้ยนหนามให้ราบ ปราบให้เห็นเดชา ให้ปรากฏเห็นฤทธิ์ ท่านคิดเร่งจัดแจง แต่งพวกพลเรียกเกณฑ์ ตระเวนทั่วน่านน้ำ หากเซียนล้ำเข้ามา เร่งคร่าฉุดเราตัว กดหัวลงใต้น้ำ ช่วยซ้ำให้อดวาย สั่งแล้วผายผันกลับ ไปยังทับแห่งตน โดยทางเวหน บัดนี้ฯ

โคลง ๓

ไฮเล่งอ๋องได้ฟั่ง ซึ่งคำสั่งสองเซียน
สุดจะกล่าวคำเรียน ทัดทานฯ
หากหาญขัดบัญชา เกรงนักหนาด้วยฤทธิ์
จำสนองประสิทธิ์ ดั่งถวิลฯ
จินต์แล้วรับสั่งตรง ต่อองค์เอกโทจือ
อันรุ่งฤทธิ์ระบือ สาคร
นิกรรีบเร่งเกณฑ์ ที่เจนศึกฮึกห้าว
คอยตระเวนตรวจเฝ้า ขอบธารฯ
พานพบโป๊ยเซียนแล้ว อย่าแคล้วรีบช่วยกัน
เร่งจับตัวให้ทัน ท่วงทีฯ

โคลง ๔

ไทจือคำนับแล้ว รีบจร
เกณฑ์หมู่ทวยหาญ ฮึกห้าว
ออกรายรอบสาคร ตลอดทั่ว แดนนา
ต่างหมายต่างมุ่งเผ้า จับเซียน ฯ

ผ่ายโป๊ยเซียนเพื่อนนั้น เหาะมา
ถึงชายฝั่งทะเล ตั่งไฮ้
เพ่งไปสุดสายตา ฝั่งกว้าง ยิ่งแฮ
จึงเหาะลงณะใกล้ ขอบชล ฯ

พิศยลไปสุดห้วง ชลธี
ยินแต่เสียงคลื่นลม ครั่นครื้น
ข้างหน้าแลดูมี เกาะใหญ่ น้อยเฮย
สุดอากาศสุดชื้น ชื่นทรวง ฯ

ปวงเซียนทั้งแปดนั้น ปรึกษา
เราจะเที่ยวชมทะเล สักครั้ง
"ท่งบิน" กล่าววาจา ชักชวน เพื่อนเฮย
ว่าเราอย่ายับยั้ง รีบไป ฯ

ของวิเศษมีพร้อม　　แปดคน
เอามาทำประโยชน์　　เล่นบ้าง
ทำนายนั่งจรดล　　ชมสาย สมุทร์เฮย
ตามที่เราแนะอ้าง　　เหมาะไหม
ดีใจ "ทิก๋วยลี้"　　ตกลง
ลื่อท่งปิ่นกล่าวชวน　　ชอบแท้
พลันวางไม้เท้าลง　　ยังน่าน น้ำเฮย
กลายเป็นมังกรแปล้　　ฤทธิ์ ฯ

"ก๋วยลี้" เหยียบย่างขึ้น ขี่หลัง
มังกรก็รีบพา　　แหวกหว้าย[1]
เล่นคลื่นลองกำลัง　　ละลิ่ว ไปเฮย
ปล่อยเพื่อนอยู่สุดท้าย　　ตามหลัง ฯ

"เจงหลี" เอาแซ่[2] นั้นโยนลง
แส้ก็กลายเป็นเรือ　　บัดนั้น
ฮั่นเจงหลีก็ลง　　นั่งใน เรือนนา
เอาพัดวิเศษกั้น　　ต่างใบ ฯ

---

๑ ที่จริงเป็น "ว่าย" แต่ในที่นี้ต้องการ "โท"

๒ ที่จริงเป็น "แส้" แต่ในที่นี้ต้องการ "เอก"

โดยไว "เจียงกั๋วเล้า" โยนคธา
ลงสู่น่านมหรรณพ แหล่งน้ำ
กระบองกลายเป็นพา ยืนหยัด
งามสง่าเล่ห์ล้ำ มโนมัย ฯ

สมใจ "เจียง" โดดขึ้น ขี่หลัง
พาก็พาวิ่งโลด แล่นคว้าง
ลิ่วลิ่วแรงฤทธิ์ขลัง ห่อนหยุด
เพียงจะไล่แล่นล้าง ริปู ฯ

"ลือท่งปิ่น" ยลแล้ว ชอบนัก
เรานี่จะทำให้ แปลกพ้อง
คิดแล้วก็ฉุกชัก กระบี่
เหวี่ยงลงสู่น่านท้อง นัทธี ฯ

กระบี่ก็แปรวับ หายไป
กลับเป็นรูปปลาวาฬ ร่างร้าย
ลือท่งปิ่นก็ดีใจ โดดขึ้น นั่งแฮ
ปลาก็พาแหวกหว้าย คลื่นพลัน ฯ

อัน "เช้ากักกู" นั้น ไบ่รอ
เหวี่ยงกระเช้าแก้วลง สู่น้ำ
กระเช้ากลายใหญ่พอ จุพัน คนเฮย
สำแดงอิทธิฤทธิ์ล้ำ ลอยไป ฯ

โดยไว "เซียนจือ" คว้า ขลุ่ยโยน
ขลุ่ยก็กลายเป็นซุง ใหญ่กว้าง
เซียงจือขึ้นเหยียบโผน ตามคลื่น
ซุงก็พาล่องคว้าง ผ่าชล ฯ

ยลเพื่อระเห็จแล้ว เซียนนาง
"ฮ่อเซียนโกว" ซึ่งงาม นุ่มหน่ำ
หยิบกระชอนแก้ววาง น่านสมุทร์
กลายเป็นสำเภาอ้า โอ่งโถง ฯ

ไบ่โคลงลอยเคลื่อนคล้อย ลิ่วไป
แสงงามดั่งหนึ่งจันทร์ แจ่มฟ้า
งามเรืองามคนใน เรือวิ- เศษแฮ
งามดุจดั่งจะท้า แข่งแข ฯ

"น่าไชหัว" แลแล้ว ชอบใจ
พวกเพื่อนต่างก็ไป หมดแล้ว
หยิบเอากรับผ่องใส ชื่อเง็ก ปั๋งนา
มีรัศมีเพริดแพร้ว สว่างแสง ฯ

จัดแจงวางกรับนั้น สู่ชล
แล้วย่างยืนเหยียบยง กรับนั้น
ยกเท้าก้าวเดินบน คลื่นสมุทร์
แสงารับส่องดิ่งชั้น บาดาล ฯ

เบิกบานห่อนเร่งร้อน ค่อยเดิน
น่าไชหัวรู้สึก ชื่นชื้น
เปล่งเสียงขับเพลงเพลิน ฉ่ำเฉื่อย
ฟังเพราะเสนาะรื้น หฤทัย ฯ

บทที่ ๔

ราวีฉกาจ

ร่าย

ฝ่ายว่าจอมนาคี นั่งอยู่ที่ตำหนัก เพื่อพักสำราญกาย เห็นแสงฉายทะลุน้ำ ปลาดล้ำเหลือหลาย แสงใดฉายดั่งนี้ พื้นนัทธีลึกสุด แสงยังมุดหยั่งถึง ท้าวรำพึงเช่นนั้น พลันจึงสั่งปลาฉลามอันเป็นนามทหารท้าว เจ้าจงเร่งไปดู ให้รู้ว่าสิ่งใด สว่างไสวเช่นนั้น แล้วพลันมาบอกข้า อย่าช้าไปบัดนี้ ยังไป่ที่ปลาฉลาม จะทำตามคำสั่ง ตระเวณฝั่งเข้ามา แจ้งกิจจาต่อท้าว ผู้เป็นเจ้าแห่งสมุทร์ ข้ารีบรุดเร่งมา เพราะว่าเหล่าโป๊ยเซียน ลอยเวียนวนผ่านมาแหล่งสาครของเรา ต่างเอาของวิเศษ ให้กลับเพศเป็นยาน ขี่ผ่านเขตสาคร เจ้านครชลธาร ได้ฟังสารแจ้งชัด ในมนัสตรึกตราว่าแป๊ะเล้งแป๊ะกู นายของตูยังขาม คร้ามแก่ฤทธิ์โปยเซียน แต่กลับเวียนใช้เรา ให้เข้าทำการแทน เพื่อแก้แค้นให้เขา เราก็แสนอึดอัด จะบอกบั่ดใช่ที่ จะมีภัยแก่อาตม์ พาดพิงถึงบริวาร จำคิดอ่านสำแดง แย่งเอาของศักดิ์สิทธิ์ ที่ติดตัวโป๊ยเซียน ไปกราบ

เรียนต่อนาย คงสมหมายคราวนี้ คิดแล้วมีบัญชา ให้บุตราฤทธิ์ลือ นามไทจือมอกิด ฤทธิ์รงค์ยิ่งใหญ่ ไวไวเร็วอย่าช้า ยกโยธาเหนือน้ำเข้าทำการยื้อแย่ง แบ่งเอาของวิเศษ สู่ประเทศของเราบัดนี้ ฯ

โคลง ๓

พั่งสารไปเนิ่นช้า มอกิดลาบิดร
ยกพลรีบรุดขึ้น ชลธาร
ให้ทหารรายรอบ ทั่วเขตมหรรณพ
มิช้าก็แลพบ น่าไช ฯ

เปรมใจมัวร้องเพลง ขับบรรเลงฉ่ำเฉื่อย
ก้าวย่างไปเรื่อยเรื่อย เย็นใจ

โคลง ๒

โดยไวมอกิดรั้ง กรับวิเศษไปทั้ง
น่าไช ฯ

น่าไชหัวไป่รู้ บ่ทันเตรียมต่อสู้
อย่างใด ฯ

โคลง ๔

โอรสแห่งนาคร้าย ไป่รอ
นำน่าไชหัวเก็บ กักไว้
ณะห้องเพื่อคอยรอ คำสั่ง พ่อเฮย
ของวิเศษนั้นไซร้ นำถวาย ฯ

ได้ของวิเศษล้ำ โลกา
ไฮเล่งอ๋องเปรมปรี- ติแท้
สรรเสริญโอรสา ว่าเก่ง นักพ่อ
บำเหน็จรางวัลแปล้ ประทาน ฯ

กาลนั้นเจ็ดเซียนผู้ ถึงสำ นักเฮย
คอยน่าไชหัวเห็น เนิ่นช้า
แต่ก่อนไป่เคยทำ ดังเช่น นี้พ่อ
บัดนี้คงจักถ้า พบพาล ฯ

วานท่านทิก๋วยลี้ จงดู
จะมีเหตุสิ่งใด แก่พ้อง
ทิก๋วยลี้เอกครู นั่งเพ่ง กสิณแฮ
เห็นเหตุณะแหล่งท้อง ชลธี ฯ

มีเหตุเกิดแน่แล้ว อย่าช้า อยู่เวย
น่าไชถูกเล่งจับ เมื่อกี้
ท่งบิ่นอย่ารอรา รีบช่วย เร็วพ่อ
ว่าแล้วทิก๋วยลี้ บอกทาง ฯ

พลางลื่อท่งบิ่นผู้ แข็งขัน
แสนโกรธพิโรธเพียง อกไหม้
ชะ ! เล่งมันโมหันธ์ ทนงยิ่ง นักนา
กูจะสั่งสอนให้ หายพาล ฯ

ทะยานเหาะบ่ายหน้า แหล่งสมุทร์
ที่ซึ่งเดินทางมา เมื่อกี้
แล้วแผลงฤทธิ์รุทธิ์ ตวาดกึก ก้องแฮ
เหวย ! เหวย ! เล่งถ่อยนี้ โอหัง ฯ

บังอาจฉุดเพื่อนช้า ไปขัง ไว้ฤๅ
เร็ว ! เร็ว ! ส่งขึ้นมา อย่าช้า
หาไม่จงระวัง จักวอด วายเฮย
ผิว่ามีขอวดกล้า จองหอง ฯ

แม่กองคอยเหตุครั้น	ยินสาร
ต่างคนต่างสู่ยัง	ที่เฝ้า
เห็นไทจือสำราญ	อยู่แต่ เดียวเฮย
ต่างคนแถลงเค้า	เหตุความ ฯ

สดับตามเหตุทูลแล้ว	โมโห
ไทจือเผ่นผุดลุก	ตวาดก้อง
ชะ ! พวกเซียนโยโส	ห่อนเกรง ฤทธิ์เวย
ดีแล้วเราจักต้อง	สั่งสอน ฯ

จัดนิกรเสร็จแล้ว	ยกขึ้น ฝั่งเฮย
เห็นลื่อท่งบินยืน	ผงาดกล้า
จึ่งตวาดเสียงครึน	มึงชื่อ ใดเวย
บังอาจมาอวดท้า	พ่อกู ฯ

รู้ตัวกลัวดับแล้ว	จุ่งขอ ขมาเฮย
เราจักมิถือโทษ	แก่เจ้า
อันเรานี้ชื่อมอ–	กิดไท จือนา
เรืองฤทธิ์ครอบเขตเค้า	น่านชล ฯ

ยลตัวลูกเล่งร้าย หุนหัน
สื่อท่งบิ่นจึงกล่าว ตอบถ้อย
เหม่ ! ไอ้ผีทเลดั้น อวดฤทธิ์
มึงไอ้ฤทธิ์หิ่งห้อย โฉดเขลา ฯ

กูสื่อท่งบิ่นผู้ พระกาฬ แน่เฮย
มาเพื่อตามน่าเซียน เพื่อนข้า
ที่มึงลอบรุกราน ฉุดลง ทเลเฮย
เร็ว ! เร็ว ! มึงอย่าช้า ส่งคืน ฯ

หากขืนไม่ส่งแล้ว จักรู้ ฤทธิ์นา
ไฮเล่งอ๋องพ่อมึง อีกด้วย
หากมิเชื่อฟังกู จักมอด หมดเวย
มึงมิรู้แห่งม้วย ทำหาญ ฯ

ฟังสารเซียนด่าให้ โกรธา
มอกิดจึงตอบไป บัดนั้น
เองมีฤทธิ์อย่ามา อวดฤทธิ์ เปล่าเวย
หากเก่งจริงจุ่งดั้น ดิ่งไป ฯ

ไวไวอย่าชักช้า　　เชิญลอง
ลงไปรับน่าเซียน　　พวกเจ้า
อย่ามาหยุดเมียงมอง　　อยู่เช่น นี้เลย
มีฤทธิ์อย่าพร่ำเผ้า　　แสบคอ ฯ

มิรอให้เล่งร้าย　　พูดมาก ความเฮย
ลื่อท่งปิ่นชักดาบ　　แวบฟ้า
แต่ไม่ทันพ้นนาค　　โดดลง น้ำเฮย
อีกกลับส่งเสียงท้า　　เร่งตาม ฯ

ความแค้นยิ่งท่วมท้น　　เหลือคลาย
เปิดน้ำเต้าวิเศษ　　ออกตั้ง
สิ่งวิเศษกลับกลาย　　เต็มน่าน สมุทร์แฮ
พ่นเปลวไฟไม่ยั้ง　　พลุ่งโพลง ฯ

โผงโผงเสียงสะท้อน　　ชโลธร
ชลเดือดพลุ่งเป็นควัน　　คละคลุ้ง
ขุ่นข้นเป็นตะกอน　　เหือดงวด ลงแฮ
ปวงสัตว์น้ำกลัดกลุ้ม　　เหลือทน ฯ

ว่ายวนลงสู่ท้อง ชลาลัย
ต่างสู่ที่เผ้าองค์ เล่งร้าย
ปวงข้าจักบัลลัย สุดร้อน ยิ่งนอ
สุดจะคิดยักย้าย แยกหนี ฯ

ฟั่งกคืองค์ท่านท้าว จอมนา- คาเฮย
จึ่งรับสั่งถามทหาร ฮึกห้าว
เนื่องจากเหตุใดหวา เป็นดั่ง นี้เวย
ใยจึ่งร้อนทั่วด้าว แหล่งชล ฯ

บัดดลเสือฉลามน้อม ทูลสาร
ว่าด้วยเหตุไทจือ ท่านไท้
ไปทำการหักหาญ แย่งของ วิเศษเฮย
อีกจับเซียนน่าไช กักขัง ฯ

บนฝั่ง ณะบัดนี้ มีเซียน หนึ่งนา
นามลือท่งปึ่นฤทธิ์ ยิ่งล้ำ
ใช้ของวิเศษเพียร เผาสมุทร์ พระเอย
จึ่งบรรดาลแหล่งน้ำ ระอุเหลือ ฯ

เหตุเพราะเพื่อจักให้ ส่งตัว เพื่อนนา
ขอพระองค์อย่ารอ เนิ่นช้า
รีบส่งน่าไชหัว สู่ฝั่ง
เพื่อดับทุกข์ไพร่ฟ้า รอดมรณ์ ฯ

ภูธรจอมเล่งน้ำ ฟังคดี
ของวิเศษยึดมา หมดแล้ว
เจ้าของเขาไม่มี โทษสิ่ง ใดนา
อย่ากักขังติดแล้ว ทุกข์ทน ฯ

บัดดลอุทกร้อน ถึงบา-ดาลเฮย
ชลร้อนลวกสัตว์ตาย อนาถแท้
จอมเล่งหวาดผวา ตระหนัก
รีบสั่งให้ปลดแก้ น่าไช ฯ

ได้ฟังคำสั่งแล้ว ปลาฉลาม
นำเซี่ยนน่าไชสู่ ฝั่งน้ำ
ลื่อท่งปิ่นมีความ ยินดี นักนา
ต่างพากลับสู่ถ้ำ โขดหลวง ฯ

ปวงเชียนทั้งหกต้อน	รับรอง
ต่างคนต่างถามความ	เรื่องร้าย
เหตุใดเล่งจึงปอง	หมายจับ ท่านนา
เรามิเคยมุ่งร้าย	ต่อเขา ฯ

พวกเราเราอยู่ด้วย	พวกเรา นี่นา
แต่เมื่อเขามาทำ-	ดั่งนี้
ดุจหนึ่งเขาดูเบา	หลบหลู่ ฤทธิ์พ่อ
เท่ากับเขาจุดจี้	ก่อความ ฯ

พึ่งความน่าไชแค้น	ขัดจิต
จึ่งว่าเล่งมั่นหมิ่น	ฤทธิ์ข้า
เรามัวเดินไม่คิด	ระวัง ตัวเฮย
มันจึ่งทำอวดกล้า	ฉุดไป ฯ

มิหนำมันอีกไซร้	กักขัง
แย่งกรับวิเศษเอา	เก็บไว้
มันเบ่งฤทธิ์ตึงตัง	ข่มขู่
ทำดั่งเรานี้ไร้	ฤทธิ์แข็ง ฯ

หากลื่อท่งบิ่นแผลง ฤทธิ์เผา ทเลนา
จึ่งช่วยเรารอดหลุด กลับได้
แต่มันยังกักเอา กรบวิ- เศษนา
เราจักต้องเรียกให้ ส่งคืน ฯ

ผิวมันขืนหน่วงไว้ ไม่ทำ ตามเฮย
ก็จักต้องปราบกัน แน่แท้
เหตุที่เพราะเป็นกรรม แก่ผอง สัตว์พ่อ
เพราะเรื่องสุดจักแก้ อย่างใด ฯ

ได้ฟังทิกวยลี้ แสนโกร- ธาเฮย
ซะ! ไฮเล่งอ๋องมัน ก่อร้าย
มันคิดว่ามันโต ฤทธิ์มาก นักฤา
จึ่งบังอาจส่งท้าย ลูกหลาน ฯ

บทที่ ๕

พิฆาตสัตว์น้ำ

ร่าย

การเป็นมาดังนี้ ทีก่วยลีจึงกล่าว เล่าแจ้งเหตุต่อไป หากปล่อยให้เรื่องเลย ทำเฉยเพียงแค่นี้ เล่งจะมีจิตเติบ คิดกำเริบดูหมิ่น ว่าเราสิ้นแรงฤทธิ์ คิดจ้วงจาบหยาบช้า มาเถิดเราอย่ายั้ง ไปบังคับเล่งร้าย ให้รีบส่งของคืน หากขัดขืนจึงปราบ กำราบอย่าให้หือ ลื่อทั่งบินรับไป ไวไวอย่านิ่งช้า ฤทธิ์ท่านกล้าแข็งอยู่ รู้กันทั่วแดนสรวง จงไปทวงกรับแก้ว เสร็จแล้วรีบกลับมา ทั่งบินลาเหาะไป ยืนใกล้ฝั่งทะเล แผลงเดชาก็กก้อง ร้องตะโกนลงไป ให้แม่กองชายฝั่ง พึงได้รู้กิจจา เรามาเอาของวิเศษ คู่เดชแห่งเพื่อนเรา ที่นายเจ้าเก็บไว้ ถ้าไม่ยอมคืนมา อย่าว่าเรานี้โหดโทษจะต้องถึงเผา เป็นเถ้าหมดท้องทะเล อย่าโอ้เอ้ทดลอง แม่กองตระเวนได้ฟัง เสียงที่สั่งแสนกล้า กายระรัวสั่นสะท้านทะยานรีบเร่งจร สู่นครบาดาล กราบกรานทูลมอกิด เซียนมีฤทธิ์มาท้า ข้าจึงรีบมาทูล ตามเค้ามูลเซียนสั่ง ไทจือฟังดาลเดือด เลือดขึ้นหน้าพรั่วพรั่ว เซียนปลาซิวอวดเก่ง เราจะเฉ่งฤทธิ์มันให้เห็นกันวันนี้ จะได้ไม่มาเซ้าซี้ อวดโอ้โมหันต์ อีกนาฯ

โคลง ๒

ครั้นกล่าวคำสิ้นแล้ว จึงสั่งจัดทะแกล้ว
แรงรณ ฯ
ทุกตนเคยต่อสู้ เหิมศึกเป็นที่รู้
บรรลือ ฯ
หัตถ์ถือกุมศาสตร์ล้วน ยกสะพรั่งพรึบถ้วน
เที่ยวแล ฯ
แต่ละตนโหดเหี้ยม ดวงจิตต่างก็เสี้ยม
สามานย์ นั้นเทียว ฯ

โคลง ๓

จัดทวยหาญเสร็จสรรพ์ พลับรีบขึ้นสู่พื้น
ณะฝั่งสมุทร์ครั้นครื้น น่านชล ฯ
ไททือสั่งพลขยาย เรียงรายออกเพื่อล้อม
เป็นฉากเป็นวงค้อม ค่ายกล ฯ
ไททือยลเซียนเผลอ เผ้าละเมอเพ่งมอง
จึงไม่แลเห็นกอง ทัพมา ฯ

โคลง ๔

เห็นท่าเซียนเผลอแล้ว แสนดี ใจเวย
อีกทั้งหันหลังเพลิน เช่นนั้น
ไทจือมิพักรี- รอท่า
รีบก้าวย่างดุ่มดั้น ว่องไวฯ

ตั้งใจมุ่งมาตรล้าง ชีพวาง
ยกกระบี่ขึ้นแทง สุดหล้า
แต่โสตรเซียนสิไว เหลียวพบ ก่อนนา
ชักกะบี่วับฟ้า รบพลันฯ

โรมรันสักกึ่งห้า เพลงอา- วุธเฮย
ลูกเล่งทำกลเบิ่น พ่ายแพ้
โดดหนีสู่คงคา เร็วสุด
ขับทหารเพียบแปล้ รุมรอนฯ

กลางสมรมิย่อท้อ สักน้อย หนึ่งนา
ลือท่งบึนพิฆาต แล่นคว้าง
มาเถิดกูไม่ถอย หนีหลบ
แกว่งกระบี่ไล่ล้าง เร่งโรมฯ

โฉมเซียนพิลาสผู้ นิ่มนาง
ฮ่อเซียนโกวเหาะมา ติดเต้า
เนื่องจากเธอมิวาง ใจว่า สดวกแม่
เธอจึงตามชิดเผ้า เพ่งดู ฯ

โฉมตรูเห็นสัตว์น้ำ รุมรบ เพื่อนเฮย
ฉุนโกรธปานดั่งเพลิง พลุ่งฟ้า
จับกระชอนฤทธิ์จบ แหล่งโลก
โยนไปครอบทัพกล้า สัตว์ชล ฯ

เสียกลเสียทัพแล้ว จึ่งไท จือเฮย
ยิ่งกริ้วโกรธขบทนต์ นิ่วหน้า
ผาดแผลงฤทธิ์ไกร หวนกลับ ผึ้งแฮ
รบท่งบีนดังบ้า ตลุมบอน ฯ

เกร็งกรท่งบีนเร้า ฟาดฟั่น
เห็นไทจือมีเดช ใช่น้อย
จึ่งค่อยคอยผกผัน รบหลอก ล่อนา
ไปช้าไทจือด้อย แรงโรม ฯ

ร่างโซมอาบชุ่มด้วย เหงื่อไคล
ยิ่งรบยิ่งหมดแรง จิตท้อ
จะหลบลงสู่ใน น่านสมุทร์ เล่านา
ก็ติดอยู่แค่กระพ้อ คร่อบชลอม ฯ

จะยอมถูกจับเป็น สุดอาย
เพราะได้ทำทะนง มากแล้ว
สัญชาติลูกผู้ชาย ตายหนึ่ง หนนา
ฝากชื่อว่ากลั่นแกล้ว กลางสมร ฯ

กรล้าล่าหมดสิ้น ฤทธิ์แรง
ท่งปืนเห็นได้ที เช่นนั้น
แกว่งกระบี่วับแสง พั่นฉาด ฉับแฮ
ถูกลูกเล่งสะบั้น ขาดกลาง ฯ

ร่างก็ตกสู่น้ำ ลอยไป
เหล่าพลตื่นแตก มุดดั้น
นำความทูลต่อไท จอมเล่ง อ๋องเฮย
ว่าไทจือท่านนั้น ชีพมรณ์ ฯ

ดั่งศรเสียบอกท้าว เล่งอ๋อง พระเฮย
ตรับข่าวโอรสตาย หลุบดิ้น
กระอักอาเจียนกอง โลหิต
ดั่งอกแยกเป็นชิ้น แตกสลาย ฯ

จำหมายอาฆาตแค้น ต่อมัน อีกนา
จึ่งสั่งยี่ไทจือ แห่งไท้
เร่งรีบจัดทหารอัน เรืองเดช
จับเซียนหยาบฆ่าให้ มอดมรณ์ ฯ

ณะสาครบัดนี้ มันยัง อยู่เฮย
เจ้าจงรีบเร่งไป อย่าช้า
แต่จงเร่งระวัง ตัวสัก หน่อยนา
เหตุด้วยเซียนกลั่นกล้า กำแหง ฯ

รับแจ้งจากพ่อแล้ว ยี่ไท จือเฮย
จึงยกพลนิกร จากน้ำ
ขึ้นฝั่งต่างตรงไป มุ่งจับ เซียนนา
ต่างเหิมต่างรุกล้ำ จู่โจม ฯ

หมายโรมท่งบึ่นผู้ ทรงฤทธิ์
ชักกระบี่ออกโยน สู่ฟ้า
เป็นกระบี่มีดมิด ลอยเกลื่อน มาแฮ
ตกพิฆาตเข่นฆ่า เล่งมรณ์ ฯ

ยี่ไทจือหวั่นสท้อน เกรงฤทธิ์
จะหลบจะหลีกไป ห่อนพ้น
จนตรอกก็จำจิต รบต่อ ไปนา
เหงื่อออกจนท่วมท้น สรรพางค์ ฯ

รบพลางดูช่องลี้ หลบตน
แต่ก็เป็นเวลา เนิ่นช้า
ท่งบีนแกว่งดาบรณ พ้นสกัด
ยี่ไทจือยิ่งว้า วุ่นใจ ฯ

ไม่นานก็อ่อนเปลี้ย เสียที
ลือท่งบีนก็พ้น สุดล้า
ฉับถูกลูกนาคี แขนขาด
ไทจือร้องลั่นฟ้า เผ่นจร ฯ
กุมกรครวญสู่ท้าว องค์บิ– ดาเฮย
ว่าบัดนี้ลูกแขน ขาดแล้ว
ขอพ่อจงคิดตริ ตรึกแก้ แค้นเฮย
ณะบัดนี้ลูกแก้ว ขอลา ฯ

กล่าวพจน์สั่งจบแล้ว หมดเสียง
เลือดก็ไหลพรั่งพรู บ่อยั้ง
เนตรมืดพับลงเพียง แทบบาท พ่อเฮย
ดวงจิตก็ถูกรั้ง พรากไป ฯ
ไฮเล่งอ๋องพิศแล้ว แทบขาด จิตนอ
ลูกกูถูกฆ่าตาย หมดสิ้น
เหลือกูก็จักฟาด ต่อยุทธ์ มันนา
ผิดนักก็ขอดิ้น ชีพวาย ฯ

บทที่ ๖

เล่ห์ล้ำซ้อนกล

ร่าย

ฝ่ายสองเซียนสองสหาย รีบผายผันกลับถิ่น แจ้งระบิลแก่เพื่อน ที่ต้องเชือนแชนาน เพราะเกิดการรบพุ่ง ยุ่งกับศึกเล่งร้าย เราหมายมุ่งของคืน มันขืนขัดน้ำใจ อีกไซร้กลับยกพลเกลื่อนกล่นเข้าจู่จับ เราต้องรับรบรอน ลูกเล่งมรณ์มอดม้วยพร้อมด้วยพวกโยธา ที่ยกมาบรรลัย น่าใช่หวั่นได้พึ่ง ตบมือดังกึกก้อง มันต้องเป็นอย่างนั้น มันจึงจะรู้สำนึก รู้สึกตนว่า ที่มาต่อฤทธิ์เซียน ย่อมจะเตียนตายราบ เราขนาบเพียงเท่านี้ ยังเคราะห์ดีน้อยไป เพราะยังไม่พอเพียง เจียงกั๋วเล้าจึงเตือน ว่าเพื่อนเราอย่าสรวล อย่าด่วนคิดดีใจ เรานี้ไซร้คิดตรอง เรื่องต้องเกิดลุกลาม ความคิดมาก่อกวน เราไม่ควรใจร้อน ก่อนที่จะรบราน ควรขานขอโดยดี พาทีกล่าวโดยลม่อม พูดตล่อมขอคืนเมื่อเขาขืนเป็นพาล จึงผลาญด้วยศักดา นี่เรามาต่อตี ถึงชีวีวางวาย เราทำร้ายเขาก่อน สาเหตุความเดือดร้อน จักต้องมีไป่ช้าเทียวแล ฯ

โคลง ๒

ลูกเขาเราฆ่าม้วย　　เขาย่อมจักตอบด้วย
ชีวา ฯ

พญาเล่งอ๋องย่อมล้าง　　มาตย์จิตคิดหมายสร้าง
ผูกเวร ฯ

โคลง ๓

มิเฉยคงจัดทัพ　　คิดรบรับมุ่งแค้น
จักก่อเหตุทั่วแคว้น　　ไปไกล ฯ
โดยไวเราควรคิด　　เบือนบิดบั่ดสิ่งร้าย
หรือว่าจักยักย้าย　　ฉันใด ฯ

โคลง ๔

เจงหลีฟังเช่นนั้น　　จึงตอบ คำเฮย
ว่าเหตุการณ์เลยมา　　ดังนี้
จะคิดกลับเป็นชอบ　　ก็ยาก แลนอ
สุดแต่เคราะห์กรรมชี้　　โชคสนอง ฯ
มาตรองเตรียมอาตม์ไว้　　เพื่อสู้ ศึกนา
ทิก๋วยลีจึงกล่าว　　ตอบถ้อย
ว่าท่านก็เป็นครู　　เจนศึก
สั่งเถิดเราจักคล้อย　　เห็นตาม ฯ

สมความคิดดั่งนั้น จึงเจง หลีเฮย
ว่าเราแปดคนบั่น รับหน้า
แบ่งเป็นสี่กองเล็ง กลศึก
จักต้องตีทัพกล้า เล่าทลาย ฯ

เราหมายเอาทะแกล้ว ทหารวิ– เศษนา
ที่เกิดจากอาคม ฮึกห้าว
แบ่งออกซุ่มห่อนมิ แพร่งความ ใดเลย
พอสบท่าออกก้าว สกัดตี ฯ

เจ็ดเซียนต่างก็มี ความเห็น ชอบนา
จึ่งเศกพลอาคม ครบถ้วน
แบ่งบั่นหน้าที่เป็น หน่วยกอง ซุ่มเฮย
สพัดถืออาวุธล้วน เรี่ยวแรง ฯ

ทุกแห่งตามซอกซ้อน หุบเขา
วางทหารวิเศษ ซุ่มไว้
มุ่งเขม้นดูลาดเลา ไฮเล่ง อ๋องนา
ว่าจักคิดเล่ห์ใช้ กลไฉน ฯ

ผ่ายไฮเล่งอ๋องผู้ คลั่งแค้น ยิ่งเวย
ยกพลสิบหมื่นมา สนั่นพื้น
มุ่งหมายจักเหยียบแดน เซียนราบ
เสียงผีเท้าครั่นครื้น ตลอดทาง ฯ

วางวิ่งจนล่วงเข้า แดนตง ซัวนา
พบเจงหลีออกขวาง สกัดกั้น
แรงโกรธรำทวนตรง ต่อรบ
เสียงกลองศึกสนั่นชั้น เวหน ฯ

เจงหลีทำกลแสร้ง ชักม้า หนีเฮย
หลบสู่ซอกภูเขา ซ่อนเร้น
เล่งอ๋องไป่รอรา บ่ตระ– หนักกลเลย
ตามติดมิละเว้น คิดกลัว ฯ

เจียงกั๋วเล้าเห็นได้ โอกาส
จึงโบกธงสัญญา สบัดพริ้ว
หมู่ทหารรอาคมปราด ออกโอบ สกัดพ่อ
เข่นฆ่าพลเล่งหิ้ว หัวลอย ฯ

ถดถอยคิดย่อท้อ ลังเล ใจนา
ทหารเวทย์อยู่คง ฤทธิ์กล้า
พลเล่งต่างหันเห ตื่นแตก
โลหิตดาษทั่วเหล้า แหล่งดิน ฯ

ผินหลังกลับเท่านั้น เบี่ดอู้ เที่ยวเวย
ไฮเล่งอ๋องใจหด เหี่ยวแห้ง
พลแตกตนจักสู้ คนเดียว ดังฤๅ
รีบพ้นฝ่ายยุทธ์แย้ง กระเจิง ฯ

เบี่ดเบิ่งวิ่งกลับท้อง ทะเลวน
ต่างตนต่างรีบลง หลบหน้า
ไฮเล่งอ๋องก็ดล ดำดิ่ง
จิตที่เคยฮึกกล้า กลับเกรง ฯ

แปดเซียนเร่งขับต้อน โยธา
โดยด่วนถึงทะเล ตั่งไฮ้
เห็นเหล่าเล่งโยธา หนีหมด
ต่างตนต่างก็ใช้ ฤทธี ฯ

ท่งปิ่น, ทิก๋วยลี้ สำแดง เดชเฮย
เปิดฝาน้ำเต้าอัน ฤทธิ์ร้าย
พ่นเพลิงถะเกิงแสง เผาสมุทร์
สาครแห้งเหือดคล้าย แผ่นดิน ฯ

โยธินปวงสัตว์น้ำ บรรลัย
ไม่มีแต่สักตัว รอดพ้น
ไฮเล่งอ๋องเห็นภัย มาถึง ตนนา
จูงลูกน้อยเมียด้น หนีไป ฯ

หมายใจมุ่งสู่ท้อง ชลาลัย หนึ่งนา
น่ำไฮ้ชื่อเรียกขาน เขตน้ำ
อีกชื่อจ้าวครองใน น่านสมุทร์
น่ำไฮ้เล่งอ๋องล้ำ เดชแรง ฯ

บทที่ ๗

จรดลบาดาล

ร่าย

โป๊ยเซียนเห็นน้ำแข็ง ดั่งน่าแล้งเป็นหาด ดูลาดลึกเวิ้งว้าง เป็นที่ร้างไร้สัตว์ เซียนก็ลัดเดินลง มุ่งตรงสู่ตำหนักเป็นที่พักเรียกขาน ขนานว่าจุ๊ยเจียเก็ง ไฮเล่งอ๋องเคยเนาว์ เซียนเผ้าเดินเพลินชม อุดมล้วนศฤงคาร มหาศาลมีค่า สาระพัดอยู่ในตำหนักใหญ่น้อยเต็ม น่าเปรมปลื้มอารมณ์ อีกชมของโบราณมีมานานเก่าแก่ แต่ครั้งดึกดำบรรพ์ อันเป็นของเหล่าชน ที่ขนข้ามนทีโดยนาวีเพื่อค้า แต่ว่าถูกพายุ ที่เดือดดุพัดล่ม จมลงสู่ท้องธาร ทรัพย์สารเหล่านี้ จึงมีแบ่งเป็นพวก สะดวกแก่การชม อีกอุดมของวิเศษ ทุกประเภททุกชนิด ประดับติดตามผนังดูสะพรั่งมากครัน กระนั้นไฮ้เล่งอ๋อง ยังปองด้วยใจโลภ ละโมภแย่งของเรา จนทิ้งเหย้าทิ้งถิ่น สิ้นทั้งเหล่านิกร เดือดร้อนไปถ้วนทั่ว น่าไชหัวเดินมอง เที่ยวจ้องหากรับแก้ว ครั้นพบแล้วเก็บไว้ ต่างเดินไปทั่ววัง กระทั่งถึงห้องครัว น่าไชหัวบ่นร้อง ว่า

แสบท้องหิวนัก ขอพักกินอาหาร วานท่านฮ่อเซียนม่วย โปรดช่วยคิดจัดการ แต่งอาหารให้อร่อย คงจะดีไม่น้อย อย่าคิดติฉินเลยนา ฯ

โคลง ๓

ฮ่อเซียนโกวได้สดับ จึงบอกรับว่าได้
จัดแต่งอาหารให้ โอชา ฯ
ฝ่ายว่าเซียนเจ็ดตน ความหิวรนเร่งเร้า
สำรับเสร็จต่างเข้า หยิบกิน ฯ

ต่างยินดีผยอง หมายฉลอง เพื่อชัย
สมที่นึกมั่นใจ มานาน ฯ

โคลง ๒

สุราอาหารพร้อม ทั้งกินทั้งดื่มย้อม
จิตสราญ ฯ

เบิกบานสำรวลก้อง บ้างคุยบ้างขับร้อง
ฉ่ำใจ ฯ

โคลง ๔

สนทนาอาทิตย์คล้อย   โคจร
ดังจะบอกปวงสัตว์   ทั่วหล้า
ว่าแสงเราจักจร   ลับโลก
ขอปวงสัตว์ทั่วหน้า   พักกาย ฯ

สุริย์ฉายล่วงลับแล้ว   บัดดล
ราตรีสนิทดาวพราย   เพริดฟ้ำ
เจ็ดเซียนต่างเอนตน   หลับสนิท
แต่ลื้อท่งบิ่นกล้า   ไบ่นอน ฯ

รอนรอนพระพายเร้า   พัดพาน
สุดระรื่นเริงรมย์   ยิ่งแท้
ผ่องแผ้วกมลมาลย์   นั่งจิบ เหล้าแฮ
สายลมดั่งช่วยแก้   เหนื่อยหาย ฯ

สายตามองสู่นอก   ตำหนัก
จุ้ยเจียเก็งชื่อวั้ง   น่านน้ำ
ท่งบิ่นแลสบพักตร์   สาวรุ่น หนึ่งแม่
ผิวผ่องงามเลิศล้ำ   เลอสรวง ฯ

พุ่มพวงยุรยาตรเยื้อง กรกราย
เพราเพริศดั่งนาง หยาดฟ้า
เดินอาบแสงจันทร์ฉาย แอร่มอร่าม
ดุจดั่งจักยั่วท้า แข่งโสม ฯ

โฉมเจ้างามยิ่งล้ำ อัปษร
ยามชม้ายชายเนตรมอง ยั่วเย้า
ยามเยื้องดั่งหงษ์จร สวยสง่า
ผิวผ่องยั่วชายเร้า โลมนาง ฯ

สองปรางค์ดั่งดอกท้อ ชวนพิศ
โอษฐ์แดงอิ่มเผยอ ยั่วยิ้ม
งามอุระชวนพิศ เต่งตั้ง
ดั่งจะชวนชายลิ้ม แนบชม ฯ

อารมณ์ท่งปิ่นคล้อย ตามนาง
ลุกออกจากตำหนัก บัดนั้น
เป็นคนหรือเป็นสาง มาหลอก
จำจักต้องสกัดกั้น ซักความ

กลอนสุภาพ

"โอ้โฉมงามทรามสวาทพิลาศโฉม งามประโลมหยาดฟ้าจะหาไหน
พี่พิศเจ้าซาบซึ้งตรึงฤทัย ช่างไฉไลเพริศพริ้งทุกสิ่งอัน
แม้นพี่ได้นงรามทรามสงวน จะเคียงนวลครองเสน่ห์ไม่เหหัน
จะปกป้องครองเจ้าเท่าชีวัน ขอผูกพันรักยึดไม่จืด เอย ฯ"

โคลง ๔

เดินตามพอล่วงพ้น ประตู
เห็นโฉมเจ้านั่งยัง แท่นน้อย
ท่งบึนย่องตามดู ทางปฤษ- ฎางค์นา
ทำเสียงทักยอดสร้อย กระแอม ฯ

โฉมแฉล้มอกสั่นด้วย ตกใจ
เหลียวมองดูด้วยความ ขุ่นข้อง
พบเซียนร่างโยกไกว ยืนอยู่
ลุกขยับจักร้อง วิ่งหนี ฯ

แต่เซียนมีพจน์พร้อง เรียกนาง
วานแม่อย่าตกใจ พี่นี้
เซียนดอกใช่ผีสาง มาหลอน หลอกแม่
โฉมเจ้าอย่าเพ่อลี้ หลีกไป ฯ

ทรามวัยฟังว่าแล้ว หยุดยืน
พลางชม้อยชายตา ซ่อนยิ้ม
สบเนตรท่งปิ่นยืน ตัวสั่น
ลมุลลไมพักตร์พริ้ม ยั่วยวน ฯ

ป่วนใจท่งปิ่นเผ้า แลมอง
ยิ่งพิศยิ่งผูกใจ รักแปล้
จึงกล่าวพจน์วอนลอง ทาบทาม
นุจเจ้าเป็นใครแท้ โปรดขาน ฯ

ว่านเครือแห่งยอดสร้อย อยู่ไหน
เป็นมนุษย์หรือสุรางค์ ฟากฟ้า
หรือเป็นปีศาจใน น่านสมุทร์
วานช่วยโปรดบอกข้า สักที ฯ

มารศรีสดับถ้อย เซียนขาน
เงยพักตร์ยิ้มตามไป มิช้า
ญาติเครือและวงศ์วาน แห่งฉัน นี่ฤๅ
สถิตย์ ณะฟากฟ้า แดนสรวง ฯ

พุ่มพวงมารดานั้น ชื่อนาง
เสี่ยงง้อกวนอิม เลิศหล้า
ส่งฉันมาอยู่ทาง น่านสมุทร์
สถิตย์ถ้ำบรรพรตหน้า แหล่งชล ฯ

พึ่งยุบลแห่งน้อง สาวสวรรค์
ท่งบินนึกว่าจริง ดั่งถ้อย
คิดว่านับแต่วัน เราสำ- เร็จแฮ
พบนางฟ้าไม่น้อย ไป่เหมือน ฯ

เพ็ญเดือนที่โลกซร้อง ว่างาม
แต่ยังงามบ่เหมือน อย่างนี้
แปะโปวตัวนงราม สรวยสุด
มิเทียบเท่ากะพี้ นางเขา* ฯ

---

* หมายความว่า :– "นางแห่งภูเขา"

อย่าเลยเราจังต้อง คิดเกี้ยว เอานา
นึกแล้วซุดนั่งรวม แท่นน้อย
พลางกล่าวพจน์ลดเลี้ยว ทอดสนิท
ใยอยู่เดียวยอดสร้อย เปลี่ยวกาย ฯ

สายสมรอยู่อย่างว้า เหว่ใจ
จะหาความสำราญ ยากแท้
กวนอิมเนี้ยกระไร ช่างละ เลยนา
ปล่อยนุชบ่ช่วยแก้ ทุกข์คลาย ฯ

โฉมฉายอายุเจ้า ควรกาล
ที่จะมีคู่ครอง แนบเคล้า
มาตกอยู่ ณะสถาน ถิ่นเถื่อน นี่แม่
ทุกข์ระทมจักเข้า ทะลาย ฯ

สงสารสายสวาทแท้ จริงจริง
ความสัจที่พี่พูด ดั่งนี้
หากว่าแม่ยอดหญิง ไม่นึก แหนงแม่
พี่จักขอช่วยชี้ คู่สม ฯ

อย่าปรารมภ์เลยเจ้า โฉมตรู
ใช่ว่าพี่ลวนลาม กล่าวเกี้ยว
ความสัจที่เอ็นดู นวลนุช นักแม่
พูดจริงใช่ลดเลี้ยว หลอกลวง ฯ

พุ่มพวงตัวพี่แท้ จักรัก นางเฮย
หวังแนบครองเทอดสม ศักดิ์น้อง
หากยังมิบ่ระจักษ์ อัธยา- ศัยแม่
จึงจำใจแต่ต้อง ทนดู ฯ

อนงค์นางฟ้าพจน์รู้ ความหมาย
ชำเลืองสบเนตรเซียน ชะม้อย
จึงเอื้อนอรรถภิปราย กล่าวตอบ
ฉันขอบจิตไม่น้อย เซียนเธอ ฯ

แต่เออท่านช่วยนั้น ฉันใด
ขนิษฐ์เองก็หมายจัก ใคร่รู้
อีกท่านชื่อเสียงไร โปรดบอก
ที่ท่านอุตส่าห์สู้ แนะนำ ฯ

พังคำนุชนาถพร้อง ชื่นทรวง
สื่อท่งบิ่นจึงบอก ชื่ออ้าง
จึงกล่าวแก่พุ่มพวง สายสวาท
เป็นหญิงไม่ควรร้าง คู่ครอง ฯ

เนื้อทองจักเพริดพริ้ง เพียงใด
หากไม่มีคู่ชม สนิทแล้ว
ดุจเรือนแหวนห่างไกล เพ็ชร์ประ– ดับนา
งามจริงแต่มิแผ้ว ผ่องใส ฯ

สายใจตัวพี่นี้ จักเสนอ
ตัวพี่เองแหละจัก แนบน้อง
ฝากใจหมายบำเรอ เนาว์สนิท นะแม่
โปรดอย่านึกขุ่นข้อง ฉันใด ฯ

อีกไซร้ตัวพี่นี้ เป็นเซียน
ทรงศักดิ์ผู้วิเศษ เลิศล้ำ
ซึ่งนับว่าสมเกียร– ติยศ ยิ่งแม่
ดุจดั่งแหวนเพ็ชร์น้ำ เพริดพราย ฯ

โฉมฉายพี่รักเจ้า　　เสมอชนม์
หากเจ้าบ่มิรัง–　　เกียจไซร้
พี่จักแนบเนาว์ดล　　เสถียรสุข
สมสนิทแนบใกล้　　ทุกวาร ฯ

พั่งสารเซียนกล่าวอ้าง　วิงวอน
โฉมนางก็หัวเราะ　　ยั่วเย้า
จึงกล่าวตอบสุนทร　　เชิงอรรถ
รักของท่านฉันเข้า　　ใจดี ฯ

แต่มีความหนึ่งไซร้　　ขอถาม
หากท่านรักเราจริง　　โปรดแก้
ฉันจักใคร่รู้ความ　　สำคัญ นี่นา
จักรักท่านตอบแท้　　แน่นอน ฯ

คือปรากฏบุรุษผู้　　มีกาย
อันทรงรูปลักษณะ　　ชั่วช้า
ตาแฉะดูฟูมฟาย　　หนวดรุ่ม ร่ามนอ
เหงื่อไคลเปรอะอย่างหน้า　สอิดสเอียน ฯ

เวียนศีรษะยิ่งแท้　　เมื่อเข้า ใกล้นอ
แต่ยังเผยอมาคิด　　กล่าวเกี้ยว
หมายเด็ดดอกฟ้าเผ้า　　ตุกติก
ทำพูดจาลดเลี้ยว　　ไบ่เจียม ฯ

ลมเลียมทำติดต้อย ตามแล
นางฟ้าใดที่จัก ไม่รู้
จะมารักเฒ่าชแร เพราะเหตุ ดังฤา
เหม็นเหงื่อเหม็นไคลอู้ สุดทน ฯ

พึ่งยุบลจบแล้ว ท่งปีน
สุดโมโหเลือดวิ่ง พล่านพริ้ว
รุ้เท่าว่ายุพิน กล่าวกระ- ทบเฮย
อดดับโมโหหิ้ว หักใจฯ

เอารักหักจิตให้ โกรธหาย
นึกมุ่งเอาชนะ แน่แท้
ตอบว่าหากเป็นชาย ต่ำศักดิ์
ก็ไม่วิเศษแม้ สักทาง ฯ

นางจึงไปควรให้ แนบชม
เหตุเพราะมียศศักดิ์ ต่ำไซร้
เป็นเซียนแหละจึงสม- ควรสวาท นะแม่
เพราะอาจแปลงกายได้ ทุกสถาน ฯ

ดวงมาลย์จึงควรให้ ไมตรี
มิควรนึกรังเกียจ สักน้อย
รักเซียนจักเบ็่นศรี สมศักดิ์ แม่นา
บ่มิมีด่างพร้อย สักทาง

นางพั่งเซียนกล่าวแล้ว ทำสรวล
ธรรมดาสาระพัด สิ่งล้วน
เทียบกับแท้ไหนควร ชมชอบ ใจนา
เชิญท่านแจ้งถี่ถ้วน จักพั่ง ฯ

เซียนพั่งคำนุชแล้ว ตอบพลัน
ธรรมดาของทำเทียม ย่อมแพ้
เบ็่นสิ่งประจักษ์กัน ทั่วโลก นะแม่
ของเทียมกับของแท้ ผิดกันฯ
แจ่มจันทร์พั่งจบแล้ว ซักถาม อีกนา
หากท่านสาวบริสุทธิ์ เยี่ยงนี้
ชายชั่วแปลงรูปงาม เพราะเวทย์
บั่ดรูปชังชั่วสี้ หมดไป ฯ

อีกชายมีรูปแท้ ไป่เยือน
ธรรมชาติแต่งทรงงาม เปรื่องแปร้
ชายงามกับชายเลือน แปลงรูป
ลองท่านเลือกรักแท้ ฝ่ายใด ฯ

เพลียใจท่งปิ่นรู้ ว่าเสีย ทีเฮย
แต่ก็ยังสู้ทน ตอบโต้
เป็นหญิงจักเป็นเมีย ชายทราม ดังฤๅ
รูปจริงแหละจึ่งโก้ น่าเชย ฯ

ทรามเชยพึ่งแห่งถ้อย เซียนตอบ
โอษฐ์ยิ้มเป็นเชิงเยาะ ยั่วท้า
เพียงเปรียบท่านยังชอบ ของจริง นี่นา
นับอะไรแต่ข้า ฯ เป็นหญิง ฯ

ของจริงนั่นแหละต้อง ควรสงวน
เพราะเป็นสิ่งที่สม แก่เนื้อ
ท่านชอบแท้ฉันควร ชอบเช่น เดียวนา
รักจึ่งจะยืดเยื้อ สบสานต์ ฯ

พั่งขานเซียนนั่งยิ้ม หัวเราะ
นุชยังหนุ่มแก่ความ รอบรู้
จึงยังคิดแต่เคาะ แค่นค่อน อยู่แม่
เอาเถอะพี่จักสู้ แนะนำ ฯ

ธรรมดารูปเซียน เลอโฉม
สวยวิเศษกว่าองค์ เทพไท้
ไป่แก่ไป่ทรุดโทรม สักนิด
สมแก่เจ้าอยู่ใกล้ เคียงนอน ฯ

สมรจงประจักษ์ด้วย อีกข้อ หนึ่งนา
อันเพศวิสัยเซียน ทุกผู้
ไป่เสื่อมกำลังท้อ สักนิด หนึ่งแม่
ซึ่งย่อมเป็นที่รู้ ทั่วไป ฯ

วิสัยแห่งเซียนนั้น หากไป
จากสำนักสู่ที่ อื่นไซร้
ไม่ว่า ณ แห่งใด จำจัก
จำแลงแปลงร่างให้ ผิดเดิม ฯ

เสริมแปลงรูปร่างให้ โสมม
อย่างรูปที่พี่เป็น บัดนี้
ซ่อนรูปจริงที่สม สวยสด
นุชจึ่งไม่รู้ชี้ สีสา ฯ

ลักขณารูปเซียนนั้น ยวนใจ หญิงนา
ทุกคนหากได้เห็น รูปแล้ว
จักจับจิตหลงใหล ช่วงชิง กันแม่
หนักต่อหนักไม่แคล้ว ฆ่าฟั่น ฯ

อันกรรมดั่งว่านี้ เซียนถือ
ว่าเป็นบาปอย่างหนัก เที่ยงแท้
การกลับร่างนะหรือ ไม่อยาก เลยแม่
เอาเถิดพี่จักแก้ ฉะงน ฯ

ร่ายมนต์พระเวทย์วับ แปลงกาย
เป็นมานพรูปงาม เลิศล้ำ
จึ่งกล่าวแก่โฉมฉาย สุดสวาท
พักตร์เจ้าคงไม่ง้ำ ค่อนติง ฯ

ยอดหญิงเชิญสิเจ้า จงดู
รูปจริงผู้วิเศษ พี่บ้าง
โฉมมิ่งนวลพธู พึงกล่าว
เหลียวพักตร์ทำเนตรค้าง เพ่งมอง ฯ

เสจ้องทำไม่รู้ เท่าทัน
เผยพจน์เยินยอชม เลิศแท้
รูปร่างดั่งเสกสรรค์ เกลาแต่ง
ผิวพัวอานก็แพ้ รูปเธอ ฯ

เออ ! บุญตายิ่งแล้ว ที่ชม
มิเสียทีที่เกิด ชาตินี้
ว่าแล้วชำเลืองคม ยวนยั่ว
ใส่จริตดั่งจะชี้ ช่องโลม ฯ

ดั่งโหมเพลิงรักให้ อกฟอน
ท่งบีนยิ่งลำพอง คลั่งไคล้
ลุกขยับกางกร หมายกอด
แต่ร่างนางนั้นไซร้ วับหาย ฯ

สงสัย เอ๊ะ! นางนี้ ฉันใด
ท่งบินลุกเที่ยวมอง ทั่วพื้น
รู้สึกอัศจรรย์ใจ ยิ่งนัก
ดังคนหลับตื่นฟื้น จากผื่น ฯ

จำใจหันกลับเข้า ตำหนัก
อ่อนใจเอนตัวนอน ซบหน้า
จิตยังแว่วคำรัก ชัดอยู่
เฝ้านึกแต่มิช้า หลับไป ฯ

บทที่ ๘
ทำการทดนัทธี

ร่าย

ฝ่ายเหล่ากองตระเวณ เกณฑ์เฝ้าขอบชล ทะเลวนน่ำไฮ้ ได้ข่าวร้ายรู้ว่า ข้าศึกกล้าโป๊ยเซียน เข้าเบียดเบียฬราวี เผานัทธีตั้งไฮ้ มอดด้วยไฟวิเศษ ทั่วเขตด้าวท้องธาร กร้านเกรียมแห้งถึงดิน ฝ่ายองค์ปิ่นเจ้าวัง คือตั๋งไฮ้เล่งอ๋อง ต้องจำพรากจากเวียงเลี่ยงหลีกหลบภัย พาลูกเมียมาน่ำไฮ้ จึงรีบไปบอกแถลง แจ้งแก่องค์น่ำไฮ เล่งอ๋องให้ทราบความ ตามที่ได้รู้มา พญาน่ำไฮทรงฤทธิ์ สดับกิจแห่งข่าว ให้ร่าวร้อนฤดี รับพี่ชายสู่วัง เมื่อได้ฟังความเล่า ตามเค้าเรื่องแต่ต้น จนจบสิ้นเนื้อความ สุดลามร้อนดวงจิต คิดดาลเดือดโป๊ยเซียน มันเบียดเบียฬดูหมิ่น ผลาญถิ่นเกิดของเรา ใช่เรื่องเบานิ่งอยู่ ต้องจู่จับตอบแทน คิดแก้แค้นตามติด ให้เห็นฤทธิ์เสียบ้าง ล้างเสียให้วอดวาย จึงจะหายความแค้น เพื่อให้แดนนัทธี ได้มีแต่ความสุข สิ้นยุคเรื่องรำคาญต่อนี้ไปเป็นพนักงาน แห่งอนุชจะคิดเองนาฯ

โคลง ๒

เชษฐ์จงอย่าได้　　วิตกในจิตให้
โศกศัลย์ ฯ

มาคิดกันต่อสู้　　ทำกลเพื่อกอบกู้
เกียรติ์คืน ฯ

โคลง ๓

ตั่งไฮเล่งอ๋องพั่ง　　ดังธารทิพลบไล้
กลับคืนชีวิตให้　　ผ่องศรี ฯ
อ้วงตี่จะคิดฉันใด　　จงไขความช่องชี้
เพราะเพื่อตัวพี่นี้　　จดจำ

โคลง ๔

น่ำไฮจอมเล่งผู้　　อนุชา
จึงตอบแนะช่องทาง　　เล่ห์ชี้
ว่ากองสืบข่าวมา　　บอกเมื่อ ก็เฮย
โป๊ยเซียนณะบัดนี้　　ต่างนอน ฯ

รอนแรมอยู่ณะห้อง　　ตำหนัก
ใต้ทะเลตั่งไฮ　　หมดแล้ว
นับว่าโชคดีนัก　　สมอุ– บายพ่อ
พวกเซียนจักไม่แคล้ว　　วอดวาย ฯ

ขยายความดั่งว่าแล้ว น่ำไฮ
จึงเขียนจดหมายพลัน ไป่ช้า
ถึงเล่งอ๋องไซไฮ เพื่อนสนิท
ปั๊กไฮเล่งอ๋องกล้า ฤทธิ ฯ

เนื้อความในสาส์นพร้อม อนุชา
แปดเซียนมารังแก พวกแล้ว
เชิญน้องเราจงมา ตอบฤทธิ์ เซียนพ่อ
เพื่อพวกเราจักแผ้ว สุขศานต์ ฯ

วานสองอนุช์ได้ ช่วยกัน หน่อยเฮย
ระดมกันทดธาร อย่าช้า
รวมสามทิศแรงดัน อุทก
เททะลักสู่หล้า ตั่งไฮ ฯ

อันใจของพี่นี้ คาดหวัง
ว่าสองอนุช์คงจัก เจ็บแค้น
ช่วยระดมกำลัง ทดชล ไว้นา
สรรพ์เสร็จปล่อยชลแม้น ทุ่มท้อง ทะเลดิน ฯ

ดั่งจินต์เซียนจังต้อง บรรลัย หมดนา
ก่อนรุ่งให้น้ำเต็ม พรั่งพร้อม
เซียนนอนทอดกายใจ บ่อคิด ระแวงพ่อ
ชลจักหลั่งท่วมล้อม แด่ว์ดิ้น มรณัง ฯ

สาส์นสั่งเซียนจบแล้ว พับพลัน
สั่งสองทหารไว อย่าช้า
จงด่วนไปพร้อมกัน แต่บัดนี้ นี้เวย
การร้อนอย่าเรื่อยล้า เร่งไป ฯ

โดยไวสองทหารกล้า ตัวฉกรรจ์
รีบแยกทางกันจร ไป่ยั้ง
ต่างตนถึงเขตขัณฑ์ ไซปั๊ก ไฮแฮ
ด่วนเฝ้ามิรอรั้ง เนิ่นนาน

กราบกรานสองราชแล้ว ส่งสาส์น
สองเล่งอ๋องรับมา อ่านแล้ว
ต่างองค์ต่างเดือดดาล พิโรธ นักเวย
ต่างตอบสาส์นเพื่อนแก้ว บัดดล ฯ

อันกลที่คิดไว้ เหมาะดี
เราจะเกณฑ์ทหาร ท่าไว้
เพื่อช่วยทดนัทธี ลงตั้ง ไฮแฮ
ส่วนกำหนดเริ่มให้ กะมา ๆ

ถึงเวลาจะเริ่มแล้ว เมื่อใด
ขอจุ่งทางทะเล น่ำไฮ้
ช่วยจุดดอกไม้ไฟ เป็นสัญ- ญาแฮ
เพื่อจักลงมือให้ ทั่วกัน ๆ

สองทหารแกว่นกล้า บังคม
รับสาส์นระเห็จกลับ ที่เฝ้า
น่ำไฮแสนชื่นชม อ่านเสร็จ แล้วนา
เกณฑ์ทหารสิบหมื่นเข้า เตรียมการ ๆ

ถึงวารกำหนดแล้ว ดั่งหมาย
สั่งจุดดอกไม้ไฟ สว่างฟ้า
ต่างเบิดอุทกทลาย ทะลักสู่ ล่างเฮย
ทะเลตั่งไฮ้อ้า รับชล ๆ

อุทกวนสู่ท้อง ทะเลวาง
เสียงสนั่นครีน กึกก้อง
ค่ำคึกดังเพียงพลาง ดินถล่ม
คลื่นกระฉอกสู่ท้อง สินธุ

บทที่ ๙

เซียนหนีพ้นตาย

ร่าย

ผู้สำเร็จแปดตน ต่างนอนกรนอยู่ลั่น ครั้นเสียงน้ำตกแว่วแจ้วเข้าหูตกใจ ฉับไวลุกขึ้นพลัน ถลันยืนเพ่งมอง จ้องสู่นอกตำหนัก ประจักษ์เห็นน้ำทะเล เทไหลบ่าท่วมท้น ล้นจนถึงหลังคา หน้าตำหนักวังวน ลนลานตกใจฉวย ทิก๋วยลี้ท่งบินรินน้ำเต้าโดยไว เป็นไฟออกแผดเผา เข้าต่อต้านชลพลัน แต่น้ำนั้นสุดแรง บ่แห้งเหือดดังหมาย ยิ่งไหลหลั่งบ่ลด สองเซียนหมดปัญญา หันหน้าเข้าปรับทุกข์ น้ำยิ่งลุกท่วมมา ดุจดังบ้า

ไหลคึก ข้าศึกคงคิดทด แล้วสกดติดตาม ยกพลข้ามสู่เรา ข้าพเจ้าคิดว่า อย่าช้าเฉยนิ่งอยู่ ต้องสืบดูข่าวศึก จะฮึกมาหรือไม่ เราจะได้เตรียมวาง อุบายทางหลบหนี ทันท่วงทีเสียก่อน รีบจรเที่ยวตรวจดู เพื่อจักสืบให้รู้ ทางหนีให้พ้น มรณา ฯ

โคลง ๒

ว่าแล้วรีบด่วนไป น้ำแยกออกให้
เป็นทาง ฯ
พลางเดินดูเรื่อยไป ดุจหนึ่งดั่งคล้าย
เดินบนดิน ฯ

โคลง ๓

ทั้งปิ่นครินแลเห็น น้ำเป็นทางว่างดี
นึกสนุกเต็มที่ ออกตาม ฯ
ทันใดน้ำก็ปิด ประชิดเข้าร่วมกัน
แรงปะทะพุ่งดัน ปลิวไป

โคลง ๔

ทันใดเช้าก๊กกู๋ ได้สดับ
แรงชลไหลปะทะ ก็กก้อง
เหลียวดูท่งบีนลับ ตาห่าง ๆ ไปเฮย
จึงวิ่งแหวกผ่าท้อง ทะเล ฯ

บัดดลน้ำก็แยก ช่องทาง
ลื่อท่งบีนจึงตก สู่พื้น
ผุดลุกขึ้นยืนพลาง ทำพูด เพ้อแฮ
ทรายสมุทร์นี่ช่างชื้น ชุ่มทรวง ฯ

คำลวงเช้าก๊กกู๋ ชอบใจ
จึงว่าเราจงกลับ สู่พ้อง
บอกเพื่อนรีบหนีไป โดยด่วน
ก่อนที่ข้าศึกจู่จ้อง กักกัน ฯ

ท่านจงเดินติดข้า อย่าไกล
หากท่านเกินสิบวา นั้นแล้
น้ำจักพัดท่านไป อย่างเมื่อ กีนา
เราเบื่อจะวิ่งแก้ บอกตรง ฯ

ท่งบินพะยักแล้ว จึ่งไข
หากท่านบอกแก่เรา ก่อนแล้ว
เราคงจักไม่ไป สำลัก น้ำฮา
ไซ่เล่นใจเราแบ้ว เกือบตาย ฯ

สองสหายเดินสู่ห้อง ตำหนัก
บอกเพื่อนอีกหกคน ไป่ช้า
เร็วเถิดอย่ามัวพัก รออยู่
พาเพื่อนทุกทั่วหน้า หนีไป ฯ

ฝ่ายสี่น้องพี่ไฮ เล่งอ๋อง
เห็นว่าน้ำทะเล ท่วมท้น
แดนตั้งไฮนอง เปี่ยมสมุทร์
จึงยกทัพล่องด้น ติดมา ฯ

มิช้าพลันสู่ห้อง ตำหนัก
หมายจับเอาโป๊ยเซียน สับสัน
ค้นตลบอยู่หลายพัก มิพบ
คิดว่าน้ำพัดด้น ดิ่งตาย ฯ

หมายใจดั่งว่าแล้ว จึงรา มือเฮย
ต่างก็นึกเปรมปรีดิ์ ทั่วหน้า
จึงจัดโต๊ะสุรา รื่นเริง
เราเผด็จเซียนบ้า ดั่งใจ ฯ

บทที่ ๑๐
ทลายด้วยภูเขา

ร่าย

ฝ่ายว่าเช้ากิ๊กกู๋ เป็นผู้พาเซียนเจ็ด เล็ดลอดหลบหนีมา จากคงคาสู่ฝั่ง จึ่งนั่งหยุดผ่อนพัก เจ็ดเซียนซักถามว่า แปลกนักหนาตัวท่าน บรรดาลน้ำเบิดเขต ของวิเศษสิ่งใด ท่านใช้คู่กายตน ใคร่ยลชมสักหน่อย ฤทธิ์ใช่น้อยเหลือรับ กิ๊กกู๋จับเข็มขัดที่รัดกับภูษา บอกว่าของสิ่งนี้ ฤทธีสุดล้ำเลิศ ระเบิดน้ำออกได้ด้านหน้าไกลห้าวา และสิบวาด้านหลัง สายชลยั้งหยุดไหล เลยไปแล้วจึงรวม ท่งบินหลวมเดินมา น้ำจึงพาพัดลิ่ว ปลิวเปียกจน

หมดสวย ทิก่วยสีได้พั่ง ดังนั้นก็หัวเราะ พูดเคาะว่าท่งบื่น มักได้ยินเรื่องขำ เบี่นผู้นำเรื่องตลก เพื่อนทั้งหกเฮฮา ต่างยั่วเย้าพูดจา เบี่นที่สนุกสนาน บานใจ ฯ

โคลง ๒

เหนื่อยคลายผ่องแผ้วจิต ท่งบี่นจึ่งเตือนคิด
ปรึกษา ฯ
ไฮเล่งอ๋องนี่นา มันช่างคิดฉันทา
ดุจพาล ฯ
เราจักต้องคิดการ อย่าให้มันเสิบสาน
ฤทธี ฯ

โคลง ๓

ทิก่วยสีได้พั่ง ว่าเรายังคิดแค้น
มันหมิ่นเราเปรียบแม้น ไร้ศักดา ฯ
ท่านว่าเราเห็นดี นับว่ามีประโยชน์
ควรแก่การลงโทษ สมกัน ฯ
ถ้าเช่นนั้นบอกมา จะอาษาจัดทำ
ถึงผิวจะบาปกรรม ก็ลอง ฯ

โคลง ๔

ลื่อท่งปีนจึงชี้ ช่องกล
พวกเล่งสินำธาร ออกใช้
เราเปี่นเซียนอยู่บน ภูผา นี่เออ
เราจึ่งควรจักได้ ตอบด้วย สิงขร ฯ

กลซ้อนเห็นชอบด้วย หรือไร ?
ภูเขาไท้ซัวแหละ ชอบแท้
อีกทั้งเขตขอบไศล ใหญ่ยิ่ง นักแฮ
ทุ่มทะเลคงแปล้ เต็มธาร ฯ

วานเราทั้งพวกพ้อง ยกกัน
โยนทุ่มลงทะเล ตั่งไฮ้
เหล่าเล่งคงบรร- ลัยมอด หมดแฮ
เราว่าคงจักได้ ดังหวัง ฯ

พึ่งความดั่งว่าแล้ว ต่างสม ใจนา
เห็นดุจคำท่งปีน กล่าวอ้าง
เมื่อนัดแนะจนจบ สิ้นสง- สัยนา
ต่างก็เหาะงัดง้าง โขดไศล ฯ

ได้แล้วต่างยกขึ้น บ่ามา
คนละมุมแบ่ดมุม เหาะคว้าง
ถึงตั้งไฮแหล่งชลา ก็ทุ่ม ลงเฮย
ขุนโขดดำดิ่งล้าง บาดาล ฯ

วงศ์วารพวกแห่งไฮ้ เล่งอ๋อง
สดับสำเนียงทลาย สนั่นฟ้า
จึ่งลุกวิ่งมามอง เพ่งพิศ เหตุแฮ
เห็นโขดจะทับหล้า ถิ่นชล ฯ

ลนลานตระหนกร้อง เผ่นหนี
เหล่าพวกถูกทับตาย แทบสิ้น
สี่เล่งแผลงฤทธี เล็ดลอด ไปนา
เสียสมบัติแทบดิ้น ชนม์วาย ฯ

ฝ่ายโป๊ยเซียนทุ่มทิ้ง ภูผา
ต่างเหาะคอยมองดู น่านน้ำ
เห็นประจักษ์กับตา ผลแน่ นอนเฮย
ไศลหยั่งสมุทร์ล้ำ จรดดิน ฯ

ยินดีเป็นยิ่งแล้ว ใดเหมือน
ปวงเหล่าเล่งอ๋องคง มอดม้วย
นับจะบ่เห็นเดือน ตวันอีก แล้วฮา
เหตุดั่งนี้เพราะด้วย กรรมดล ฯ

ยลภาพน่านสมุทร์แล้ว ชวนกัน กลับนา
คืนสู่ยังสำนัก ถิ่นถ้ำ
สงบจิตผ่องแผ้วพลัน สู่กสิณ ต่อเฮย
รักษาเพศดั่งน้ำ ธารใส ฯ

ไฮเล่งอ๋องพี่น้อง สี่ตน
หลบจากอันตราย รอดลี้
เหลียวดูถิ่นกังวน ตำหนัก
โอ้อกแห่งอาตม์นี้ เวรไฉน ฯ

เสียใจเสียสุดแค้น กระอัก เลือดเฮย
ลุกทลึ่งวิสัญญี ร่างพรวว
สามน้องช่วยพิทักษ์ คืนสติ มาพ่อ
แล้วช่วยกันหอบหิ้ว หลบไป ฯ

สู่น่ำไฮอีกครั้ง เพื่อตริ ตรองนา
ต่างตรึกหาอุบาย คิดแค้น
น่ำไฮเล่งอ๋องมิ นิ่งอยู่ ได้นา
เพราะคิดอาฆาตแค้น ดั่งเพลิง ฯ

จึงว่าเชิงเล่ห์นั้น เราจน แต้มนา
อีกจะใช้พลรบ มิได้
เพราะเซียนทั้งแปดคน ทรงฤทธิ์ ยิ่งแฮ
ของวิเศษที่ใช้ เลิศเลอ ฯ

เออ ! เรานึกออกแล้ว เชษฐา
การที่จะชำนะ พวกนี้
เราจักถวายฎีกา เง็กเซียน ท่านเฮย
อีกช่วยกันกล่าวชี้ โทษไป ฯ

ตั่งไฮ้จึ่งกล่าวด้วย คำทัก
สาเหตุเป็นเพราะเรา ก่อไซร้
เราพ้องจะมิชัก ความผิด มาฤๅ
ขออนุช์ควรจักได้ ตริตรอง ฯ

เจ้ามองถ้วนถี่แล้ว หรือไร ?
หรือว่ามีอุบาย อื่นบ้าง
น่ำไฮ้จึ่งกล่าวไข ข้อคิด ตนนา
ความผิดโป๊ยเซียนอ้าง สี่กระทง ฯ

กระทงหนึ่งมันยังได้ ประหาร
เอกองค์มิ่งไทจือ มอดม้วย
กระทงสองคิดการ เผาสมุทร์
เราจับความผิดด้วย สองกะทง ฯ

กะทงสามยังคิดย้าย ภูผา
เป็นสิ่งจะทำลาย แก่นทวีป
อีกถมแหล่งมหา สินธุ์สมุทร์
โทษสิ้นจับคืบ มันตาย ฯ

เรามุ่งหมายคิดไว้ ในใจ
ว่าเมื่อองค์เง็กเซียน ท่านไท้
ทรงทราบแห่งความใน สาส์นเรา แล้วนา
คงแต่งกองทัพให้ จับเซียน ฯ

ข้า ฯ เรียนตามเล่ห์หั้น เห็นไฉน พี่เฮย
ตั้งใฮว่าช่างเหมาะ เจาะแท้
น้องเราคิดการไกล ดีกว่า เราพ่อ
จุ่งร่างฎีกาแก้ ใส่ความ ฯ

มิช้าจึ่งน่ำไฮ แต่งสาร
จุบกล่าวเป็นใจความ ก่อนก้
อ๊วงบ๊อเริ่มมีการ แซยิด ท่านนา
และแปดเซียนพวกนี้ ถูกเชิญ ฯ

บังเอิญ ณะเมื่อนั้น โป๊ยเซียน
กลับจากที่สโมสร สู่ถ้ำ
ทำฤทธิ์เหาะวนเวียน ทะเลดั่ง ไฮนา
อีกบังอาจล่วงล้ำ หมื่นแคลน ฯ

ย่ำแดนน่านสมุทร์แล้ว มิหนำ
บังอาจทารุณต่อ ภูตน้ำ
สัตว์น้อยใหญ่ระกำ วายวอด
เพราะฤทธิ์อาคมค้ำ เข่นคอ ฯ

มิพอยังก่อซ้ำ ประหาร
โอรสแห่งข้าตาย ต่อหน้า
ด้วยกระบี่ชัยชาญ ของวิ– เศษนา
เผาสมุทร์หยาบช้า สัตว์ตาย

มิวายคราวที่ข้า ฯ ขอบั่น
น้ำจากไตรสมุทร์ แบ่งให้
โป๊ยเซียนยังชวนกัน ยกไท้ ซัวแฮ
เหวี่ยงทุ่มลงตั่งไฮ้ สมุทร์ แดน ฯ

ส่ำแสนสมบัติข้า ฯ วอดวาย หมดเฮย
บุญที่ด่วนหนีมา รอดได้
ด้วยเดชจอมสรวงขยาย พิทักษ์ อยู่นา
แต่ปวงสัตว์ชลไซร้ สูญพันธุ์ ฯ

นับวันมนุษย์จะไร้ ทางหา กินเฮย
เหตุไม่มีสัตว์น้ำ อีกแล้ว
โป๊ยเซียนบังอาจมา อวดฤทธิ์ พระนา
มิยำเกรงพระแก้ว จอมญาณ ฯ

ทำการหมิ่นเดชท้าว จอมทรวง นักเฮย
ขอพระองค์จุ่งโปรด แก่ข้า ฯ
ลงทัณฑ์เหล่าเซียนลวง ล่อพวก นี้นา
ขอพึ่งพระบื่นฟ้า ปกชนม์ ฯ

ผลชั่วเซียนพวกนี้ กระทำ
ขอพระองค์จุ่งโปรด กำราบ
ปรึกษาโทษให้หนำ ใจสัก ครั้งนา
เพื่อเหล่าเซียนจักทราบ ผลกรรม ฯ

หากมิทำโทษแล้ว พวกเซียน
ก็จะก่อกำเริบ ชั่วร้าย
เที่ยวแผลงฤทธิ์เบียดเบียฬ สัตว์โลก แน่เฮย
ขอพระโปรดเพื่อได้ ตัดความ ฯ

ลงนามในสาส์นแล้ว อ่านดู
ตั่งไฮเล่งอ๋องชม ว่าถ้อย
คำพูดช่างเหลี่ยมดู คมสัน นักพ่อ
ความคิดเจ้าใช่น้อย แจ่มใส ฯ

ตั่งไฮรับสาส์นเข้า เก็บพลัน
เหาะสู่ยังเง็กเซียน มิช้า
ถวายสาส์นแด่ทรงธรรม์ ปิ่นเทพ
สอื้นร่ำซวนซบหน้า โศกศัลย์ ฯ

ทรงธรรม์จอมปิ่นเจ้า แดนสรวง
แจ้งสาส์นดั่งหนึ่งเพลิง พลุ่งพ้ำ
โป๊ยเซียนข่มเหงปวง เทพเช่น นี้ฤๅ
มันเท่ากับหมิ่นข้า จอมสวรรค์ ฯ

โดยพลันทรงสั่งให้ เทพเรือง ฤทธิ์นา
เตียงง่วนส่วยลงไป บัดนี้
สอบสวนเหตุขัดเคือง ดูสัก ทีพ่อ
เรามอบให้ท่านชี้ ตัดสิน ฯ

สิ้นกระแสร์ตรัสแล้ว เสร็จคืน
เตียงง่วนส่วยถอยจาก ที่เฝ้า
พบแป๊ะกิมแชยืน รอท่า อยู่เฮย
ท้าวเธอเสด็จเข้า ไต่ถาม ฯ

อันความเรื่องตั้งไฮ ฎีกา นี้ฤา
ท่านไปสืบก็ดี อยู่แล้ว
จงตั้งจิตดังตรา ชูแน่ ไว้พ่อ
หากเห็นทางจึ่งแผ้ว ประนอม ฯ

จงยอมฟั่งพจน์ถ้อย ตอบโต้ กันนา
อย่าถือว่าเง็กเซียน ท่านใช้
จงละม่อมอย่าโอ้ อวดอำ- นาจพ่อ
ฟั่งความลองฝ่ายให้ หมดคดี ฯ

ฤทธีเซียนแปดน้ ท่านรู้ ดีนา
เป็นศิษย์เล่าสืกุน เดชล้ำ
คราวดีน่าเชิดชู ดียิ่ง นักพ่อ
คราวร้ายดั่งพยัคฆ์ย้ำ ย่ำไพร ฯ

บทที่ ๑๑
บัญชาให้จับ

ร่าย

ได้ฟังความถี่ถ้วน เตียงง่วนส่วยคำนับ รับจะทำให้เหมาะ แล้วเหมาะมุ่งสู่สมุทร์ ด้วยฤทธิ์รุทธิ์รีบไป ตั่งไฮเล่งอ๋องนำ สู่แหล่งน้ำที่แห้ง ดูโล่งแจ้งเวิ้งว้าง ร้างเพราะไฟไหม้เลีย เตียงง่วนส่วยเห็นจริง ทุกสิ่งถ้วนแห่งความ จึงซักถามตั่งไฮ ว่าไหนเล่าโป๊ยเซียน ที่ก็เตียนอย่างนี้ ไม่เห็นมีสักตน ฟังยุบลแห่งคำ จึงนำไฮแจ้งคดี ตอบแทนพี่โดยพลัน อันโป๊ยเซียนฤทธี อยู่ณะที่ถิ่นเนาว์ ณะแหล่งเขาไท้ซัว เล่งฮ่วยหวยเถือนถา ว่าแล้วนำเหาะไป สู่เขาใหญ่บัดนั้น มิช้าพลันมาถึง เตียงง่วนส่วยสั่งตรึงหยุดทัพเรียงราย ดูเชิง ฯ

โคลง ๒

ฝ่ายโป๊ยเซียนขณะนั้น เพลินกินโต๊ะสรวลสันต์
มากหลาย ฯ
พอสดับเสียงวุ่นวาย ดังหนึ่งศึกยกกราย
เพียบพล ฯ

โคลง ๓

รีบลุกออกมายล เห็นพลเทพครั่นครื้น
ยืนแน่นเต็มทั่วพื้น ปฐพี ฯ
ตัวจอมพลขี่ม้า ยืนอยู่หน้าทวยหาญ
ถือง้าวเตรียมรุกราน คิดสงสัย ฯ

โคลง ๔

ทันใดง่วนส่วยผู้ จอมทัพ
จึงตะโกนบอกไป บัดนั้น
ว่าตัวเราได้รับ คำสั่ง
เป็นผู้สอบสวนคั้น แง่คดี ฯ
อีกมีคำสั่งให้ ท่านทั้ง แปดนา
รีบไปยังที่เฝ้า แห่งไท้
เร็วเถิดอย่ารอรั้ง หน่วงเนิ่น อยู่เลย
เพื่อจอมสรวงจักได้ ตัดสิน ฯ

ได้ยินคำว่าแล้ว　　โป๊ยเซียน
ให้รู้สึกตระหนก　　ใช่น้อย
ไฮเล่งอ๋องคงเรียน　　กล่าวโทษ ตนนา
เสกสรรค์เอาแต่ถ้อย　　ฝ่ายดี ฯ

ลื่อท่งปิ่นจึงมี　　วาจา ตอบเฮย
แต่เตียง่วนส่วยจอม　　ทัพฟ้า
พรุ่งนี้เราจักพา　　กันสู่ เฝ้าแฮ
ตามรับสั่งปิ่นหล้า　　แหล่งสวรรค์ ฯ

ชอบผิดสิ่งใดนั้น　　จักเห็น กันเฮย
สุดแต่พระจอมโลก　　ท่านชี้
เราผิดหรือเล่งเป็น　　ฝ่ายผิด
เอาไว้วันพรุ่งนี้　　ตัดสิน ฯ

ยินคำโป๊ยเซียนอ้าง　　ผลัดวัน
เตียง่วนส่วยไม่ยอม　　ผ่อนให้
ตอบว่าโทษท่านมหันต์ ผิดยิ่ง
รับสั่งให้เราไซร้　　สอบสวน ฯ

ทวนพยานสืบสอบแล้ว สมจริง
ตั้งไฮเล่งอ๋องกล่าว โทษไว้
ท่านยังจะทำติง ผลัดอิด เอื้อนฤา
ขัดรับสั่งท่านไท้ ปิ่นสรวงฯ

ท่งบินจึงตอบโต้ ฉับพลัน
ไยท่านจึ่งกล่าว ดั่งนี้
ฤาท่านกินของขวัญ อามิส มาพ่อ
ช่างไม่ฟังเราชี้ กล่าวไขฯ

จอมทัพได้ฟังแล้ว กล่าวความ
ท่านยกภูเขาถม สมุทร์นั้น
อีกเผาทะเลลาม ธารเหือด สิ้นเฮย
โทษผิดของท่านชั้น สถานใดฯ

ฉับไวท่งบินโต้ สวนควัน
ท่านฟังความฝ่ายเดียว เช่นนั้น
ก็ชักไม่มีวัน จับเรื่อง ได้นา
ขอท่านอย่าคาดคั้น กลับไปฯ

ง่วนส่วยได้สดับแล้ว โกรธา
เราได้รับคำสั่ง ท่านใช้
สั่งเราจอมทัพมา เอาตัว ท่านเวย
อย่ามัวพูดหน่วงให้ ร่ำไร ฯ

โดยไวเงือดง่าง้าว ฟาดมา
ท่งบิ่นหลบแล้วผัน พักตร์ลี้
ง่วนส่วยแผลงศักดา หมายจับ เซียนแฮ
แกว่งง้าวหมายขยี้ ข่มขวัญ ฯ

ฮั่นเจ๊งหลีบัดนั้น ระวัง อยู่เวย
เห็นเตียง่วนส่วยพลัน โกรธกริ้ว
แกว่งทวนออกประดัง ต่อรบ สกัดพ่อ
หวังจักตัดเศียรหิ้ว เอาชัย ฯ

ไฮเล่งอ๋องขับต้อน ทหารตาม
ลื่อท่งบิ่นไป่รอ เนิ่นช้า
แกว่งกระบี่วาบวาม รบล่อ
สอึกสกัดดักหน้า ปิดทาง ฯ

ปางนั้นเซียงจื๊อผู้ รุ่งฤทธิ์
เห็นน่ำไฮเล่งอ๋อง กาจแกล้ว
ก็ขับม้าเข้าชิด เร่งรบ
บุกบั่นมิปล่อยแคล้ว ห่างไกล ฯ

ไซไฮอีกปั๊กไฮ จอมสมุทร์
ดากันช่วยรบกับ พวกพ้อง
น่ำไช, ฮ่อเซียนรุด รบสกัด
ห้าคู่ต่างมุ่งจ้อง ประหาร ฯ

เที่ยงกาลจนจวบเข้า เพลาเย็น
ยังบ่มีฝ่ายใด เพลี่ยงพล้ำ
แต่เกิดจำเพาะเป็น อุปสรรค
อาชาเจ็งหลี้ง้า พลาดลง ฯ

กระดอนส่งเจงหลี พลัดตก
ง่วนส่วยเห็นได้ที ง่าง้าว
ทิก๋วยลี้เห็นตก ใจยิ่ง นักพ่อ
รีบโยนเหล็กสักเท้า ออกไป ฯ

ทันใดท่อนเหล็กนั้น เป็นมัง กรเฮย
พุ่งตรงเข้าดัก สกัดไว้
งับมือง่วนส่วยผั้ง เขี้ยวพิษ
สบัดมือปล่อยศาสตร์ให้ หลุดลง ฯ

ฝ่ายองค์ทิก๋วยสี เห็นดัง นั้นเฮย
ก็เร่งสั่งพวกตน รุกเร้า
บัดนี้เรามีหวัง ชนะแน่
ขวาซ้ายรีบโอบเข้า ตลบตี ฯ

สี่เล่งอ๋องนึกให้ ระอา
เห็นเตียง่วนส่วนพ่าย แตกแล้ว
รบพลางต่างก็พา กันหนี เตลิดแฮ
ต่างองค์ต่างคลาดแคล้ว สู่ท้อง ชโลธร ฯ

ราญรอนเสร็จศึกแล้ว โดยพลัน
แปดเซียนต่างปรีดิ์เปรม แจ่มจ้า
กลับสำนักฉลองกัน เริงรื่น
แต่กั๋วเล้านั่งหน้า สลดศรี ฯ

ทิก่วยลิ้พจน์พร้อง ปลอบใจ
ท่านควรจะรื่นเริง บัดนี้
เพราะเรารบมีชัย แก่ศึก
หรือทุกข์ใดช่วยชี้ กล่าวขาน ฯ

อาจารย์เจียงเอกผู้ เจนกาล
จึงกล่าวตอบออกไป บ่อช้า
เราจะมัวสำราญ อยู่อย่าง ไรฮือ
ขัดคำสั่งบิ่นฟ้า โทษมหันต์ ฯ

ท่านทรงทราบเหตุแล้ว จักขัด เคืองนา
ทัพเทพคงจักถึง แน่แล้ว
โทษเรามีอยู่ชัด จุดเด่น
เห็นว่าเราไบ่แคล้ว อาชญา ฯ

ผิว่าแต่แรกแม้ พวกเรา
จะไม่เป็นตัวก่อ เรื่องไซร้
แต่ ใครเลยเล่าเขา จักเชื่อ
เนื่องจากเหตุที่ได้ รบรอน ฯ

ภูธรพระบื่นฟ้า จักพั่ง เราฤา
คงมีโองการจับ แน่แท้
ทัพเทพคงประดัง สกัดรวบ เรานอ
พวกเราจักคิดแก้ ฉันใด ฯ

ได้พั่งเจียงกล่าวถ้อย วาจา
เจ็ดเซียนต่างตระหนัก โทษร้าย
ต่างก็จนปัญญา นั่งนิ่ง
จนจิตสุดยักย้าย เบี่ยงหนี ฯ

ซีเทียนไต้เสี่ยผู้ เพื่อนเซียน
เมื่อเห็นเพื่อนวิตก เช่นนั้น
จึ่งกล่าวปลอบแก่เซียน ทั้งแปด
อย่ามัวคิดอัดอั้น ตันใจ ฯ

เราไซร้จะเป็นผู้ ออกรับ เองนา
ถึงพลเทพสักกี่ หมื่นร้อย
เราจักออกเคี่ยวขับ ต่อยุทธิ์
เรื่องนี้เพียงเล็กน้อย อย่าเกรง ฯ

บทที่ ๑๒

กองทัพเทวัน

ร่าย

ฝ่ายว่าเตียงง่วนส่วย เจ็บแทบม้วยเป็นผี เหาะหนีกลับสู่สวรรค์ บังคมคัลเจ้าฟ้า ทูลว่ากิจที่ใช้ ได้ตรวจตราเที่ยวดู เห็นภูผาลูกใหญ่ ลงไปอยู่ในชล ทะเลวนตั่งไฮ ไต่สวนแล้วได้ความตามที่พ้องอ้างถึง จึงไปถามโป๊ยเซียน เพียรว่ากล่าวชี้แจง แจ้งซึ่งข้อกล่าวหา แต่ว่าเซียนทั้งหมด กบถต่อผ่าธุลี ไม่มีความเคารพ กลับกบถแย้งยุทธิ์ ใช้อาวุธทำร้าย ให้ข้าอายอัประยศต้องถดถอยหนีมา ขอผ่านฟ้าทรงโปรด ลงโทษผู้ทำผิด ไม่คิดเกรงอำนาจ เทวราชจอมไตร ควรให้ทัพเทวา ไปคร่าเอาพวกเซียน ที่เป็นเสี้ยนหนามโฉด ลงโทษเสียให้หลาบ ที่หยาบช้าให้เห็น เป็นเยี่ยงอย่างสืบไป เพื่อผองเทพจักได้ อยู่สราญยิ่งนา ฯ

โคลง ๓

จึ่งจอมภพบึ้นหล้า　　พั่งฎีการ้องเรียน
ยกกล่าวโทษโป๊ยเซียน　　ฉกรรจ์ ฯ

ผ่านฟ้าพลันฉุนฉิว　　ทรงกริ้วกราดยิ่งนัก
ชะ ! โป๊ยเซียนทรลักษณ์　　มิเกรง กฤา ฯ

โคลง ๔

เทวโองการเร่งให้　　จัดทัพ
สี่สิบหมื่นต่อล้วน　　กลั่นแกล้ว
ง่วนส่วยผู้กำกับ　　คือกวน อุนเฮย
ยกทัพหลวงคลาดแคล้ว　　ล่องนภา ฯ

ฝ่ายว่าทัพหนุนนั้น　　ยี่สิบ หมื่นนา
เบ๊, เตีย, ง่วนส่วยคุม　　ติดเต้า
ต่างทัพต่างลอยลิบ　　เร็วรีบ
ถึงเล่งหัวหวยเข้า　　หยุดพล ฯ

จอมพลกวนสั่งให้ เหล่าทหาร
ประชิดค่ายรายลง มั่นไว้
แล้วกล่าวปรึกษาการ ทำศึก
กับอุนง่วนส่วยให้ ความเห็น ฯ

จำเป็นเราจักต้อง ไต่สวน ก่อนนา
ใครผิดใครถูกให้ ถ่องแท้
จึ่งจะต้องตามกบวน ยุติ– ธรรมพ่อ
อีกพึ่งโป๊ยเซียนแก้ กล่าวไข ฯ

อีกไซร้โป๊ยเซียนนี้ ย่อมรู้ กันนา
สำนักลีเล่ากุน อะคร้าว
แหละทั้งยังเป็นผู้ กว้างขวาง นักแฮ
จุ่งอย่าให้แตกร้าว ศักดิ์ศรี ฯ

ลีเล่ากุนหากรู้ มูลความ
คงจักช่วยผ่อนปรน กล่าวแก้
เราควรจักสอบถาม โป๊ยเซียน ก่อนนา
หากเซียนพาลแน่แท้ จึ่งรอน ฯ

สุนทรที่กวนอ้าง กล่าวขาน
อุนง่วนส่วยตริชอบ สอดคล้อง
จึงสั่งทูตทหาร เร่งรีบ ไปแฮ
เชิญโป๊ยเซียนพรรคพ้อง ออกมา ฯ

ครานั้นทูตทหารรับ บัญชา
รีบสู่สำนักเซียน บัดนั้น
เล่าแถลงให้ทราบสา- เหตุแห่ง คดีเฮย
เรื่องจักต้องคาดคั้น สอบสวน ฯ

จวนตัวแทบจะสิ้น สติตน
ทัพเทพมามากมาย เช่นนี้
จักคิดอ่านเล่ห์กล กันฉัน ใดพ่อ
เราน้อยก็จักชี้ แย่เข้า ฯ

ไอ๊ย่า! เราจักม้วย บรรลัย
สุดรู้สุดคิดหลบ หลีกพ้น
ทิก๋วยลี้ปลอบใจ เซียนเพื่อน ไว้นา
จุ่งสงบอย่าเพ่อด้น หลบหนี ฯ

เรานี้จักไปเชิญ ท่านอา– จารย์เฮย
มาอยู่ช่วยพวกเรา บัดนี้
พวกท่านจงรอรา อยู่ก่อน
อย่าด่วนรบเซ้าซี้ หักหาญ ฯ

สั่งการเพื่อนเสร็จแล้ว เหาะไป
เจงหลี เจียงกั้วเล้า สั่งพ้อง
เช่าก๊กกู๋เร็วไว อีกฮ่อ เซียนแม่
เร่งจัดทัพครบต้อง ตำรา ฯ

น่าไชหัวกับฮั้น เซียงจื๊อ
เป็นผู้ช่วยซีเทียน เดชกล้า
เป็นทัพหนุนบรรลือ ฤทธิ์ยิ่ง
ลือ, เจง, เจียงทัพหน้า กาจแกล้ว กลางสมร ฯ

ยกจรสู่เกษตรทั้ง สองทัพ
ต่างฝ่ายต่างหยุดยืน ยับยั้ง
ต่างฝ่ายต่างคำนับ ต่อกัน แล้วเฮย
อุนง่วนส่วยจึ่งตั้ง เหตุถาม ฯ

ความผิดท่านถูกพ้อง คงรู้ ดีเฮย
เมื่อเตียง่วนส่วยมา สอบนั้น
ท่านสิบังอาจสู้ ทำร้าย เขานา
ความผิดของท่านชั้น โทษมหันต์ฯ

ฮั่นเจงหลีตอบโต้ ทันใด
พวกข้ามิบังอาจ ก่อร้าย
แต่เตียง่วนส่วยใจ ไม่หนัก แน่นนา
ยกแต่โทษผิดป้าย ใส่ความฯ

คำถามก็แต่ล้วน กราดเกรี้ยว นักฮือ
มิฟังคำชี้แจง สักถ้อย
จะฟังความฝ่ายเดียว ไม่ชอบ ธรรมนา
ผิดถูกก็อย่างน้อย ไต่สวนฯ

ข้าชวน "เตีย" สู่เฝ้า จอมโล- กาเฮย
เพื่อจักทูลความจริง สักครั้ง
"เตีย" กลับทำเฉโก อวดอำ- นาจพ่อ
เอาแต่โมโหตั้ง ท่าเดียวฯ

กราดเกรี้ยวมิสดับถ้อย คำใด
แกว่งง้าวพ้น "ท่งบึน" รุกล้ำ
แต่ท่งบึนว่องไว หลบหลีก
เตียงง่วนส่วยกลับซ้ำ ไล่ตาม ฯ

เข้าหยามถึงเช่นนี้ ใครอด ได้ฤๅ
ข้าฯ จึ่ช่วยท่งบึน รอดไว้
ข้าฯ รบใช่กบฏ ต่อจอม ภพพ่อ
แต่จำรบเพื่อให้ รอดชนม์ฯ

กวนง่วนส่วยจึ่งซัก อีกครั้ง หนึ่งนา
พวกท่านยกสิงขร ทุ่มน้ำ
เป็นที่รู้กันทั้ง ไตรภพ
เหตุใดท่านจึ่งก้ำ เกินเขาฯ

เอาความแต่เท่านี้ จริงดัง นั้นฤๅ
ฮั้นเจงหลีจึงตอบ กล่าวแย้ง
เล่งร้ายสิคิดบัง– อาจแย่ง กรับนา
อีกจับน่าเซียนแกล้ง ใส่กรงฯ

ข้าฯ ลงไปเรียกให้ ส่งคืน
แต่เล่งถือว่าอยู่ ต่ำได้
ปล่อยให้พวกข้าฯยืน คอยอยู่ นั่นเฮย
จึ่งจำเผาทะเลให้ เหือดลงฯ

เขาส่งนาเซียนนั้น กลับมา
แต่ของวิเศษสิ ยึดไว้
เราทวงกลับโกรธา เราอีก
สั่งลูกทั้งสองให้ จับเราฯ

เขาเป็นเสียเช่นนี้ จักทน ได้ฤๅ
เหตุจึ่งต้องรบกัน แน่แท้
เขามิประมาณตน พาลยิ่ง นักนา
ที่สุดลูกเล่งแพ้ ชีพวายฯ

เล่งร้ายยังมิคิด ถึงตน
เอาแต่ความโลภโกรธ เปี่ยมหน้า
กลับระดมยกพล ขึ้นบก
จู่บุกสำนักข้า รบกัน

วันนั้นเล่งก็แพ้ พ่ายพัง
พวกข้า ฯ ก็ตามติด เล่งร้าย
แล้วยืนประชิดยัง ฝั่งสมุทร์
เผาน่านอุทกให้ เหือดดิน ฯ

สิ้นเล่งอมิตรแล้ว จึ่งลง ค้นเฮย
เมื่อได้ของวิเศษ นั่นแล้ว
ก็จักกลับคืนดง สู่สำ- นักนา
แต่ก็ยังไม่แคล้ว คลาดภัย ฯ

เล่งร้ายสี่พี่น้อง ก่อกรรม
ทดธารหลากท่วมท้น ที่นั้น
จงจิตคิดลอบทำ พวกข้า อีกเฮย
หวังให้ชลกดอั้น จมตาย ฯ

หมายจิตคิดมุ่งล้าง เช่นนี้ อยู่ฤๅ
ข้า ฯ ก็หมายจักสอน เล่งร้าย
อีกมุ่งเพื่อจักชี้ ให้เห็น โทษนา
ต่อไปจักมิได้ อวดหาญ ฯ

เขาผลาญเรากับน้ำ ก็ดี แล้วเฮย
เราก็ผลาญด้วยดิน ตอบบ้าง
เขาอวดว่าเขามี ฤทธิ์มาก นักฤๅ
เราก็จำจิตล้าง ฤทธิ์เขา ฯ

เอาไท้ซัวทุ่มให้ เขาเห็น บ้างเฮย
เพื่อจักให้เข็ด หลาบไว้
แหละมิให้ก่อเข็ญ แก่ผู้ ใดนา
ขอท่านจุ่งโปรดได้ ไตร่ตรอง ฯ

สองฝ่ายต่างซักไซ้ ไล่เลียง
ยังมิหมดข้อความ แห่งถ้อย
ก็พลันได้ยินเสียง ที่หลัง ค่ายเฮย
ดังสนั่นใช่น้อย ลั่นมา ฯ

โยธาฝ่ายเซียนนั้น ชุลมุล
เตีย, เบ๊, ง่วนส่วยลอบ ก่อร้าย
เจงหลีและกวนอุน ยืนนิ่ง ดูเฮย
เหตุเกิด ณ สุดท้าย กบวนพล ฯ

บัดดลไต้เสี่ยผู้ แรงฤทธิ์
ชักกระบองเหล็กอัน กาจร้าย
ตีกระหน่ำประชิด ทหารเทพ นั้นแฮ
ฟาดขวากลับหวดซ้าย ครั่นครื้น ปฐพีฯ

ไม่มีเทพใดเข้า ต่อกร
พักเดียวแตกกระจาย วิ่งอ้าว
เตีย, เบ๊, ไม่รบรอน หันหลัง วิ่งแฮ
ไต้เสี่ยสกัดก้าว ดักทางฯ

พลางตวาดเงือดเงื้อ คทา ธรเฮย
หมายจักตีให้ตาย บัดนั้น
แต่เคราะห์แห่งชีวา ไม่ถึง ฆาตพ่อ
ฮุดโจ๊ว, เล่ากุนกั้น เหาะขวางฯ

บทที่ ๑๓
สันติภาพกลับคืน

ร่าย

พลางสมณะสององค์ ลงจากเวหาศน์ ประกาศแก่โยธา เรามาเพื่อไกล่เกลี่ย ไต้เสียจงหยุดยั้ง ทั้งปวงเทพพร้อมหมด อดใจรอฟั่งความ ตามที่เราไต่สวน ตามกบวนยุติธรรม จงนำเหล่าโป๊ยเซียน ที่ฤทธิ์เฮี้ยนเข้ามา อีกพญาเล่งอ๋อง พี่น้องจงอย่าช้า พร้อมหน้ากันบัดนี้ โยธีทั้งสองทัพ ถ้ากับอยู่เป็นพะยาน ทหารเซียนอยู่ซ้าย ฝ่ายขวาเหล่าเทวัญ ครั้นทุกสิ่งพร้อมลง องค์ฮุดโจว, ลี่กุน อดุลย์ศีลเปี่ยมยิ่งแท้ หวังจักช่วยปลดแก้ ข้อร้ายให้กลับสบสานต์ แลนา ฯ

โคลง ๒

แต่ยังมิทันกล่าวถ้อย　　　สอบความเหตุใหญ่น้อย
ไต่สวน ฯ

พอกวนอิมเสด็จถึง　　　ฮุดโจ๊ว, เล่ากุนจึง
อาราธนา ฯ

อาตมาขอให้ตัดสิน　　　เหตุที่ก่อระบิล
วุ่นวาย　　　หน่อยแล ฯ

โคลง ๓

กวนอิมได้ทรงสดับ ทรงรับจะช่วยแก้
เพราะเหตุตามเรื่องแท้ ไร้สาร ฯ
มาเถอะอย่าเนิ่นนาน สู่สถานที่เฝ้า
จอมภพพระปิ่นเจ้า โลกา ฯ

โคลง ๔

ลีเก่ากุน ยู่ไล้ รับสนอง
ต่างเหาะสู่พิมาน ฟากฟ้า
ณะสถานพระผู้ครอง ไตรโลก
ทูลกิจพระปกเกล้า สดับความ ฯ

สามองค์อาตมะนี้ ขออา– ส่าเฮย
แด่พระจอมโมฬี ปิ่นหล้า
ไกล่เกลี่ยสองฝ่ายสา– มัคคี กันแฮ
ขออนุมัติผ่านฟ้า ประทาน ฯ

เง็กเซียนปิ่นเทพครั้น สดับคำ
จึ่งเอ่ยพระโองการ กล่าวแจ้ง
โป๊ยเซียนผิดเพราะกรรม หลายกะ- ทงนา
มันรู้แต่มันแกล้ง อวดหาญ ฯ

มันพาลก็จักต้อง ลงโทษ มันฮือ
เพื่อคิดสำนึกตน ผ่านหน้า
มันทำดุจคนโฉด ชั่วเช่น นี้ฤๅ
เท่ากับมันหมิ่นข้า เหยียดหยัน ฯ

พลันกวนอิมประณต ทูลขาน
ขอเดชะพระเดช ปกเกล้า
โทษเซียนก็ผิดปาน กับเล่ง อ๋องเฮย
เล่งอ๋องแย่งกรับข้า ยึดครอง ฯ

ของเขาเขาก็หวง เร่งให้ คืนมา
แต่เล่งอ๋องกลับทำ ไม่รู้
ใช่ของตนเก็บไว้ เพราะเหตุ ดังฤๅ
เหตุนี้จึงเกิดสู้ รบกัน ฯ

อันเตี่ยง่วนส่วยนั้น ก็เบา ความนา
พึ่งเล่งอ๋องฝ่ายเดียว เท่านั้น
ไม่พึ่งเขาพึ่งเรา ถืออำ- นาจเฮย
คิดแต่เร่งคาดคั้น ขู่เข็ญ ฯ

เห็นเซียนไม่อ่อนน้อม ก็โกร- ธาเฮย
บุกรุกพิฆาตเขา ก่อนไซร้
พาลจิตคิดยะโส อวดเดช
จึ่งถูกเซียนตอบให้ สมใจ ฯ

ใช่แต่จะเท่านั้น เมื่อใด พระเอย
คราวทัพเทพยกไป ก่อนก๊
อุน, กวน, ยังปราศัย กับแปด เซียนนา
เตีย, เบ๊, ง่วนส่วยนี้ กลับหยาม ฯ

ลอบตามยกแอบเข้า บุกหลวง ค่ายเฮย
นำพลเข้าจู่โจม อีกครั้ง
มิเกรงเทพทั้งปวง ที่อยู่ นั้นนา
เหิมฮึกมิหยุดยั้ง ตลบตี ฯ

ซี่เทียนมิช่วยไว้ ทันการ
แปดเซียนก็คงจัก มอดม้วย
จุ่งโปรดทราบบทมาลย์ ดั่งกราบ ทูลนา
ขอพระพินิจด้วย ทิพญาณ ฯ

พระผ่านไตรภพครั้น ทรงสดับ
พฤติเหตุที่กราบทูล บ่งชี้
จึงทรงรับสั่งกับ พระกวน อิมนา
เรามิรู้เรื่องนี้ ชัดความ ฯ

หากความจริงเช่นนั้น เราขอ สั่งเฮย
สามท่านจุ่งช่วยกัน สักครั้ง
โดยด่วนอย่ารีรอ เร่งสอบ สวนนา
เราเชื่อท่านจักตั้ง ยุติธรรม ฯ

คำนับรับสั่งให้ จอมโล- กาเฮย
ลีเล่ากุน, กวนอิม ยู่ไล้
สามองค์รู้สึกโส- มนัสยิ่ง นักแฮ
กลับสู่ที่จัดไว้ ได้สวน ฯ

มวลเทพเซียนอยู่พร้อม ชุมนุม
จึ่งกวนอิมเนี่ยเนี้ย กล่าวแจ้ง
จอมเทพให้เราคุม การไกล่ เกลี่ยนา
สองฝ่ายอย่าคิดแกล้ง ต่อกัน ฯ

อันใครถูกผิดนั้น อย่าถือ เลยนา
อย่ามุ่งคิดพยาบาท ก่อร้าย
เป็นเหตุให้เลื่องลือ เสื่อมศักดิ์
คิดดูก็จักคล้อย จิตพาล ฯ

ว่านท่านจุ่งเลิกแล้ว ต่อกัน
ส่วนโป๊ยเซียนเราจัก ปรับบ้าง
กรับหยกเราขอบั่น แก่เล่ง อ๋องนา
ฤๅท่านจักเอ่ยอ้าง ฉันใด ฯ

น่าไชหัวมิพัก รีรอ
รีบหยิบกรับวิเศษ ส่งให้
เล่งอ๋องน้ำเนตรคลอ โศกถึง ลูกเฮย
แต่จำต้องรับไว้ ขื่นขม ฯ

ข่มจิตหักโศกแล้ว จึ่งทูล
ถิ่นอาศัยแห่งตนู แหลกสิ้น
มิอาจจะก่อกูล กลับคืน ได้นา
น่าที่ข้าจักดิ้น ด้าวตาย ฯ

ฤๅสายพระโอ้ ช่วยลูก หน่อยรา
อย่าปล่อยให้เหล่าดนู ว่างคว้าง
ขอพระจุ่งช่วยปลูก ฝั่งหลัก
เพราะสมุทร์นี้ใหญ่กว้าง ลึกหลาย ฯ

ฝ่ายกวนอิมสดับแล้ว สมเพช นักเฮย
ทรงตรัสว่าเจ้าอย่า เดือดร้อน
พลางพระสำแดงเดช งอนิ้ว หัตถ์เฮย
เกี่ยวยกภูเขาซ้อน จากชล ฯ

บัดดลพระวางไว้ ที่เดิม
อีกนฤมิตรตำหนัก ใหม่ล้วน
ชลแห้งก็เต็มเดิม ดังเก่า
ครบสรรพ์สิ่งถ้วน เสร็จสรรพ์ ฯ

บรรดาปวงเทพทั้ง เหล่าเซียน
ต่างเปล่งเสียงชมบุญ ฤทธิ์ไท้
ฤทธิ์พระปกปักษ์เศียร ผองเทพ
ทรงคุ้มพิทักษ์ให้ สุขสันติ์ ฯ

ครั้นเรื่องเสร็จเรียบร้อย ดั่งหมาย
กวนอิม, ลีเล่ากุน ยู่ไส้
อีกเทพเซียนทั้งหลาย ไปเนิ่น นานเฮย
รีบขึ้นเผ่าบินไท้ โลกสาม ฯ

ทูลความตามที่ได้ จัดไป แล้วนา
จอมภพจึ่งโองการ ตรัสย้ำ
เล่าอ๋อง, โป๊ยเซียนใจ หยาบยิ่ง นักเวย
ควรจักลงโทษซ้ำ หนักหนา ฯ

หากว่ากวนอิมเนี้ย กล่าววอน
เราจึ่งงดโทษอย่าง หนักให้
แต่จักปรับเพื่อสอน สำนึก ตนนา
งดเบี้ยหวัดเลิ่งไว้ หนึ่งปี

ที่ยศโป๊ยเซียนนั้น เช่นกัน
ก็ควรจักต้องลด ต่ำบ้าง
เริ่มนับตั้งแต่วัน บัดนี้ ไปนา
ครบหนึ่งปีจึ่งล้าง มลทิน ฯ

สิ้นคดีจบเสร็จแล้ว จึ่งเซียน เล่งนา
ต่างคำนับรับผิด ทั่วหน้า
อีกจักไม่เบียดเบียฬ กันต่อ ไปเฮย
ขอพระผู้บิ์นฟ้า อยู่สราญ ฯ

นบกรานจอมจักร์แล้ว สู่สถาน ตนเฮย
ต่างก็อยู่เป็นสุข เพียบพร้อม
ต่างผูกสมัคร์สมาน เป็นมิตร กันนา
ต่างฝ่ายต่างนอบน้อม ต่อกัน ฯ

อันตำนานเรื่องนี้ จบลง
ตามเจตน์ที่จำนง มุ่งไว้
ขอท่านทั้งหลายจง เป็นสุข สราญนา
อีกนึกสิ่งใดได้ ดั่งหวัง ด้วยเทอญฯ

รายนามผู้บริจาคเงินปัจจัยสมทบร่วมกับหลวงพ่อกัสสปมุนี ในการพิมพ์หนังสือเรื่อง "โป๊ยเซียน" ครั้งนี้

๑.	คุณลัดดา สกุลครู	๑,๐๐๐ บาท
๒.	คุณปริญญา เสาวพฤกษ์	๑,๐๐๐ บาท
๓.	คุณพึงใจ สุขเสวี	๑,๐๐๐ บาท
๔.	คุณกุลธร อักษรานุเคราะห์	๕๐๐ บาท
๕.	คุณถวิล รอดคลองตัน	๕๐๐ บาท
๖.	คุณเกตุ–อุไร โอฬาริก	๕๐๐ บาท
๗.	คุณณัฐฐินี กตาธิการนันท์	๕๐๐ บาท
๘.	คุณวัฒนา จังศิริวัฒนธำรง	๕๐๐ บาท
๙.	คุณสุพัตรา สกุลครู	๕๐๐ บาท
๑๐.	น.พ. อร่าม–อารี–ชาคริต ธรมธัช	๕๐๐ บาท
๑๑.	คุณชาญ–อรพิน–ด.ญ. นภาพร นาสำราญ	๓๐๐ บาท
๑๒.	คุณนันทนา สุทธิพิบูลย์	๒๐๐ บาท
๑๓.	คุณวลี และคุณชวันดา สิงหเสนีย์	๒๐๐ บาท
๑๔.	คุณสมชาย สิงหเสนีย์	๑๐๐ บาท
๑๕.	คุณศิริบุญ แซ่ตั้ง	๑๐๐ บาท
๑๖.	คุณอาธร รัชฎาภรณ์กุล	๑๐๐ บาท
๑๗.	คุณเอก–อัจฉรา–ต้อย สิงหเสนีย์	๖๐ บาท
	รวมเป็นเงิน	๗,๕๖๐ บาท

(เจ็ดพันห้าร้อยหกสิบบาทถ้วน)

โปรดแก้คำผิด

หน้า	บรรทัดที่	คำผิดหรือบกพร่อง	คำถูกต้อง
รองหน้าปก	รองสุดท้าย	หนองบัว	ต. หนองบัว
ช	สุดท้าย	๕๒๕๑	๒๕๒๕
ซ	๑	โป๋ยเซียน	โป๊ยเซียน
	๕	,,	,,
	๗	,,	,,
	๙	,,	,,
ฏ	๑	แส้วทั้งสิ้น	แล้วทั้งสิ้น
ฑ	๒	โป๋ยเซียน	โป๊ยเซียน
๑๔	๙	ในความเป็นแน่เกิดขึ้น	ในความแน่วแน่เกิดขึ้น
๑๖	๔ (นับจากล่าง)	ดู่แล	ดูแล
๑๘	๖ (นับจากล่าง)	โรเจ	โรงเจ
๔๒	๗	ณ อาสน์เอี่ยม	ณ อาสน์เอี่ยม
๔๘	๓	ก็พอเจงหลีกก๊ผู้พี่ชาย	ก็พอเจงหลีกง๊ผู้พี่ชาย

๕๗	๕	ในอา**กาส**	ในอา**กาศ**
๖๗	๘	**ภู่**กัน	**พู่**กัน
๖๙	๘	แต่ตัวห**น**เดียว	แต่ตัว**คน**เดียว
๗๑	๘	เมืองไฮ**จิ๋ง**	เมืองไฮ**จิ๋ว**
๗๒	๑	**มอง**สิ่งของ	**มอบ**สิ่งของ
๗๗	๘	**ที่**เรียกว่าเซียนปฐพี	**นี้**เรียกว่าเซียนปฐพี
๘๑	๔ (นับจากล่าง)	โล**กีย์**ฌาณ	โล**กีย**ฌาณ
๙๑	๓	มิเสื่อม**คาย**	มิเสื่อม**คลาย**
๑๐๐	๒	กราบทูลพฤติการณ์**ให้**	กราบทูลพฤติการณ์**ให้ทราบ**
๑๐๐	๒ (นับจากล่าง)	รับ**สัง**ถาม	รับ**สั่ง**ถาม
๑๐๕	๕	ท่อง**เหียว**	ท่อง**เที่ยว**
๑๐๖	๗ (นับจากล่าง)	กลับ**คืน**มา	กลับ**คืน**มา
๑๑๒	๖	วิ่ง**ลาม**ไปตามถนน	วิ่ง**ลาก**ไปตามถนน
๑๒๑	ใต้ภาพ	"ฮั๊นเซียงจือ"	"ฮั้นเซียงจือ"

(ค)

๑๕๕	๙	ส่งเสียง**แจ้ง**	ส่งเสียง**แจ้ว**
๑๕๖	๘	**คำรับ**	**รับคำ**
๑๖๑	๔	**หลั้ง**	**หลั่ง**
๑๖๗	๗	ก้าว**ดิน**	ก้าว**เดิน**
๑๙๐	๔	**ทั่วเหล้า**	**ทั่วหล้า**
๒๐๔	๗	**เหี่ยบ**กับแท้	**เหี่ยม**กับแท้

รายนามผู้บริจาคเงินปัจจัยสมทบร่วมกับหลวงพ่อกัสสปมุนี
ในการพิมพ์หนังสือเรื่อง "โป๊ยเซียน" ครั้งนี้

๑.	คุณลัดดา สกุลครู	๑,๐๐๐	บาท
๒.	คุณปริญญา เสาวพฤกษ์	๑,๐๐๐	บาท
๓.	คุณพึงใจ สุขเสวี	๑,๐๐๐	บาท
๔.	คุณกุลธร อักษรานุเคราะห์	๕๐๐	บาท
๕.	คุณถวิล รอดคลองตัน	๕๐๐	บาท
๖.	คุณเกตุ-อุไร โอฬาริก	๕๐๐	บาท
๗.	คุณณัฐฐินี กตาธิการนันท์	๕๐๐	บาท
๘.	คุณวัฒนา จังศิริวัฒนธำรง	๕๐๐	บาท
๙.	คุณสุพัตรา สกุลครู	๕๐๐	บาท
๑๐.	น.พ. อร่าม-อารี-ชาคริต ธรรมรัช	๕๐๐	บาท
๑๑.	คุณชาญ-อรพิน-ด.ญ. นภาพร นาสำราญ	๓๐๐	บาท
๑๒.	คุณนันทนา สุทธิพิบูลย์	๒๐๐	บาท
๑๓.	คุณวลี และคุณชวันดา สิงหเสนีย์	๒๐๐	บาท
๑๔.	คุณสมชาย สิงหเสนีย์	๑๐๐	บาท
๑๕.	คุณศิริบุญ แซ่ตั้ง	๑๐๐	บาท
๑๖.	คุณอาธร รัชฎาภรณ์กุล	๑๐๐	บาท
๑๗.	คุณเอก-อัจฉรา-ต้อย สิงหเสนีย์	๖๐	บาท
	รวมเป็นเงิน	๗,๕๖๐	บาท

(เจ็ดพันห้าร้อยหกสิบบาทถ้วน)

โป๊ยเซียน

โดย พระกัสสปมุนี

อนุโมทนา

ด้วยสมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์สหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ จำกัด ร่วมกับสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ จำกัด จัดงานเทศน์มหาชาติ เวสสันดรชาดกครั้งนี้ นับว่าเป็นการร่วมทำบุญกุศลครั้งใหญ่ของสองหน่วยงาน ถือเป็นบุญบริสุทธิ์ที่แสดงความสมานสามัคคีของคณะผู้จัดและผู้มาร่วมงานบุญ ด้วยการฟังเทศน์มหาชาติ เวสสันดรชาดก นำมาเล่าขานในท่วงทำนองการแหล่ประกอบการเทศน์ที่ให้ทั้งความรู้ ความเพลิดเพลิน ทั้งยังสอดแทรกการสอนคติธรรมอันดีงามอย่างต่อเนื่อง ผู้ที่ได้รับฟังเทศน์มหาชาติย่อมได้รับการปลูกฝังคุณธรรมอันประเสริฐ ผู้ที่ได้รับฟังการเทศน์มหาชาติแล้วมักเกิดอุปนิสัยโน้มเอียงตามจรรยาวัตรปฏิบัติของพระเวสสันดร อีกทั้งเชื่อว่าสังคมไทยสงบร่มเย็นได้ด้วยการฟังเทศน์มหาชาติแล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข

สถานการณ์ปัจจุบัน ประเทศไทยยังเผชิญกับการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา ซึ่งต้องดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวัง การร่วมทำบุญเสริมสร้างบารมีเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถประโลมจิตใจของสาธุชนคนไทยให้มีความสงบสุข เกิดปัญญาในการครองชีวิตให้ปลอดภัย เมื่อเราได้สดับรับฟังเทศน์มหาชาติในครั้งนี้ถือเป็นพุทธบูชา อันเป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูต่อพุทธศาสนา กระผมรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่สมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์สหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ จำกัด และสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ จำกัด ได้ร่วมกันส่งเสริมและสืบสานประเพณีการฟังเทศน์มหาชาติที่มีมาแต่โบราณ อานิสงส์ในครั้งนี้จะดลบันดาลให้ทุกท่านที่ได้ร่วมงานบุญมีแต่ความสุข พร้อมขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดดลบันดาลให้ประสบแต่ความสุข ความเจริญ สมปรารถนาในสิ่งที่ดีงามตลอดไป

(นายจรูญ ชุลาภ)
ประธานกรรมการดำเนินการ
สหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ จำกัด
๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕